JENNY RANGER
Moşia arborilor de piper
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ADINA CĂLIN

Capitolul 1

Luminile apusului erau atât de fabuloase, încât niciun artist n-ar fi reuşit să surprindă suficient de expresiv culoarea pură a norilor care doar în câteva secunde se transformă în nuanţe ale infernului. Doar râul liniştit putea oglindi metamorfoza cerului; din când în când, suprafaţa lucioasă a apei era tulburată de câte o musculiţă sau vreo altă gâză, iar culorile reflectate creau un amestec deosebit. Singurul spectator al acestui tablou oferit de natură nu privea nici cerul şi nici celelalte transformări din jurul lui; îşi trase mai bine pălăria pe ochi şi se apropie de poarta şubredă care fusese cândva vopsită în verde. Trecuseră ani buni de când se apropiase cineva cu o pensulă de ea; ploaia, vântul şi în principal soarele făcuseră vopseaua să se degradeze şi să se cojească. Gardul de sârmă era rupt în unele locuri, dar fusese peticit suficient cât să ţină oile şi diverse animale afară; buruienile înalte se întindeau peste tot, iar grădina era împrejmuită cu arbori de piper. Tânărul care se coborî încet din camionetă nu luă în seamă starea în care se afla poarta de lemn şi nu dădu atenţie scârţâitului produs de aceasta, însă zgomotul fu recepţionat de bărbatul care se afla pe verandă. Deschise ochii şi mormăi un salut, în timp ce nou-venitul îşi zvârli pălăria cu boruri largi, pătată de ulei, şi se aşeză pe un scaun. Bărbatul mai în vârstă îl privi întrebător:

— Ai reuşit?

— Da.

— Un preţ bun?

— Bineînţeles. Ca de obicei, ai ales momentul perfect. O să ajungi milionar zilele astea, Pop.

— Erau nişte miei buni, murmură potenţialul milionar, ca şi cum asta ar fi explicat totul, apoi aruncă o privire spre grajduri şi continuă: şi mai sunt destui.

Tânărul râse, dezvelindu-şi dinţii perfect albi:

— Cu siguranţă, nu trebuie să te desparţi încă de ei, nu? Cecul de azi o să ţină lupul departe luni bune.

Bătrânul continuă să-şi privească moşia, odihnindu-se după o zi lungă de muncă, în timp ce tânărul culese un ciorchine de struguri pe care îi ciuguli mulţumit. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, se întoarse pentru a-l privi cu drag pe bărbatul de cincizeci şi ceva de ani, cu părul cenuşiu des şi sprâncene stufoase sure ce umbreau ochii albaştri pătrunzători. Erau multe riduri în jurul acelor ochi, unele datorate vârstei, altele vieţii petrecute în aer liber. Cei mai mulţi locuitori din ţinut îl considerau pe Gerald Delaney un bătrân morocănos şi răutăcios. Era încăpăţânat, verifica foarte atent toate facturile şi refuza să plătească un cent în plus pentru ceva ce nu cumpărase. Unii comentau şi spuneau că dacă n-ar fi fost aşa de zgârcit, ar fi reparat casa în care locuia şi care arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a se dărâma şi n-ar mai fi folosit maşinile acelea vechi şi zgomotoase. Alţii, care ştiau mai bine, admirau tractoarele, plugurile şi restul noutăţilor în materie de utilaje pentru fermă, care se aflau în hangarele bătrânului. Şi exista şi o a treia categorie de oameni care ştiau mai multe, dar nu îndrăzneau să vorbească despre asta şi care se gândeau la cecurile care îi salvaseră de la un dezastru financiar. Doar directorul băncii cunoştea exact situaţia şi-l admira şi respecta pe bărbatul care-i ajuta pe cei necăjiţi, dar care dorea să-şi păstreze anonimatul. Câteodată, când semna unul dintre acele cecuri, Gerald Delaney, sau Pop, cum i se spunea de

fapt, rămânea câteva clipe pe gânduri, privind razele de soare. îl avea doar pe Rob, fiul singurei femei pe care o iubise în tinereţe, care locuia acum cu el. Rob era trecut în testament, aşa că bătrânul se putea ocupa de aceste acte de caritate, după cum mormăia el când îşi punea semnătura pe vreun cec. Rob Fraiser, îşi privea din când în când tovarăşul, gândindu-se la aceste lucruri şi doar când se întunecă făcu prima mişcare. îşi întinse picioarele şi se sprijini cu mâinile sub cap, de casă.

— Apropo, Pop, Bill mă întreba dacă ai primit scrisoarea. Voia să ştie despre lucerna aia pe care o aveai de vânzare.

— Nu ştiu. N-am verificat cutia poştală, încă.

— A ajuns de trei zile!

— Nu-i nicio grabă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, zâmbi Rob, ridicându-se. Ar putea fi probleme importante.

— Cum ar fi?

— Alte cecuri, invitaţii…

— Invitaţii unde?

— Te porţi foarte ciudat în seara asta, Pop!

— Mi-e foame. Du-te tu, băiete, şi adu corespondenţa, adăugă Pop, continuându-şi contemplaţia.

Rob îl privi, zâmbi din nou şi intră în casă pentru a aprinde luminile şi pentru a căuta plicurile. Le descoperi în cutia de pâine, aruncate neglijent printre cele trei pâini pe care nici nu le scosese din pungă. Rob zâmbi, văzând crusta de mucegai care apăruse pe ele. Astea ar fi trebuit să ajungă la bucătărie, dar cu siguranţă Pop uitase de ele, iar Sam nu-l întrebase nimic; lucru care ar fi explicat cantitatea redusă de pâine pe care o avuseseră în ultima vreme la masă. Începu să sorteze plicurile. Erau facturi, reclame, chitanţe şi câteva scrisori sigilate pe care le duse pe verandă. Lumina bruscă îl făcu pe Pop să clipească de

câteva ori. Nu păru interesat de grămada de plicuri ce-i ateriză în braţe.

— Cine a scris toate astea? întrebă el. Sper că nu e nevoie să răspund la vreuna. Nu-mi place să scriu scrisori! E gata masa?

— Imediat o să fie gata.

— Sam se descurcă din ce în mai rău. A pierdut complet noţiunea timpului, bombăni el. Câteodată îmi doresc să avem o menajeră.

Rob râse cu poftă la această perspectivă.

— Până e gata, ai putea să te uiţi printre scrisori, sugeră el, întinzându-se după alt ciorchine de struguri.

— O să te doară burta, comentă Pop, răsfoind plicurile. Se uită la toate, apoi le aruncă pe podea. Păstră una singură pe care o citi de două ori, şi spuse: asta e de la Marie.

— Şi, cine e?

— Cumnata mea. M-ai auzit vorbind despre ea, desigur.

— Niciodată, comentă Rob.

— Credeam că ţi-am spus. Oricum, bătrânul Fred a murit.

— Şi cine e bătrânul Fred?

— Fratele meu mai mic. Făcu o pauză, iar tânărul îl privi, încercând să desluşească vreun semn de mâhnire, dar nu se putea citi nimic pe faţa lui Pop. N-aveam multe în comun, era mai tânăr decât mine. Bietul Fred, adăugă, făcând din nou o pauză. Întotdeauna mi-a părut rău pentru soţia lui. Da, Fred. Nu, Fred. Era cam moale. Fred spunea că e liniştită. Eu nu credeam asta. îi era frică de el. El era şeful. Aveau doi copii, un băiat şi o fată.

Asta era cealaltă faţă a familiei Delaney, îşi spuse Rob, zâmbind.

— Vrea să ştie dacă poate să vină aici, continuă Pop.

— De ce Dumnezeu vrea asta? întrebă Rob, privindu-l fix.

— Casa nu e a lor. Fred a murit dintr-odată şi a lăsat o mulţime de datorii. Fata lucrează, dar salariul ei nu e suficient pentru toţi trei. Sunt cam necăjiţi. Marie se oferă să facă pe menajera în schimbul unui acoperiş deasupra capului. E amuzant, tocmai spuneam că aş vrea să avem o menajeră.

— Dar e ridicol! exclamă Rob.

— De ce?

— N-avem nevoie de femei şi de copii aici!

— Nu, n-avem, fu Pop de acord şi se uită din nou pe scrisoare. De copii poate, dar nu şi de Marie. Deşi e adevărat, n-o cunosc prea bine. Se încruntă, uitându-se din nou la ceas; şi el şi stomacul îi spuneau că era trecut de mult de ora de masă. Poftim, citeşte-o şi spune-mi ce crezi.

Rob citi rândurile înghesuite şi se încruntă; îi suna ca o scrisoare de cerşeală. Marie Delaney vorbea despre problemele în care se aflau ea şi cei doi copii. Soţul ei trăise fără să se gândească la ce avea să se întâmple în cazul în care el murea. Erau unele propoziţii care-l enervau. „Fred spunea întotdeauna că ne vei ajuta, iar dacă nu poţi, Gerald, poate ne dai o idee”. Era evident la ce fel de idee se gândea. „Fred era cel care lua întotdeauna deciziile. Nu ştiu ce să fac. N-avem cum să rămânem aici şi sunt convinsă că viaţa la ţară e mult mai ieftină. Jean nu e prea încântată că-ţi spun asta, dar eşti singura rudă a lui Fred şi eşti unchiul ei. Jean lucrează în oraş, dar suntem o mare povară pentru ea”.

— Cine e Jean? întrebă Rob.

— Fiica.

— Oh! După părerea mea, scrisoarea asta conţine o mulţime de insinuări! Şi apropo de Fred, care nu pare să fie foarte jelit, de cât timp a murit? Răsfoi paginile din nou.

„Acum două luni. Fred ştia câte ceva”, nu-mi place fraza asta, „spunea mereu că ai ceva bani puşi deoparte”.

Pop chicoti.

— N-o cunoşti pe Marie. Nu se exprimă foarte bine. El era cel care stătea în faţă mereu.

— Uite încă una. „Cred că ai o casă mare şi te-am ajuta s-o întreţii”. Auzi! pufni Rob, înapoindu-i scrisoarea. Speră să vină aici şi să trăiască înconjuraţi de lux tot restul vieţii. Cred că o vor duce bine pe banii tăi. Nu-mi place asta, Pop, adăugă el, în vreme ce bătrânul îl privea. Şi-apoi, ăsta nu prea e locul potrivit să inviţi nişte orăşeni. Mai ales nişte femei.

— Ce e în neregulă cu el?

— Păi, în primul rând, nu e niciodată ordine…

— Jumătate din dezordine e făcută de tine, protestă Pop.

— Nu contează de cine e făcută, dar întotdeauna a fost, pentru că ne place aşa!

— Aşa e!

— Dacă ar veni, probabil că ar schimba totul, continuă Rob morocănos, imaginându-şi cum şi-ar vârî femeile nasul peste tot. Nu face asta, Pop. Trimite-le nişte bani, dacă vrei, scrie-le şi spune-le că regreţi moartea fratelui tău şi las-o aşa. Nu te-au mai deranjat înainte să se întâmple asta, n-ai pomenit până acum de o familie, aşa că, de ce au apărut tocmai acum?

— Din cauza morţii lui Fred.

— Exact. Uite-l şi pe Sam cu masa.

— Exact la timp, bombăni ironic Pop, ridicându-se şi îndreptându-se către sufragerie. Mâncau acolo pentru că era aproape de verandă, unde petreceau cea mai mare parte din timp.

În vreme ce golea farfuria umplută cu friptură de oaie, cartofi fierţi, dovleac şi fasole, Gerald Delaney se

gândea la fratele lui, la soţia acestuia şi la copii. El şi Fred, care era cu zece ani mai tânăr, nu semănaseră deloc. Diferenţa de vârstă îi separase întotdeauna. Fred fusese mereu cel mai slăbuţ şi mai firav şi invidiase întotdeauna fizicul fratelui său mai mare. Acest complex de inferioritate îi ascuţise limba. Lui Fred îi plăcea oraşul, fratelui său, nu. De asemenea, Fred o plăcuse pe Marie. O femeie micuţă, se gândi Pop, cu furculiţa în farfurie. Fred n-ar fi plăcut o femeie mai puternică decât el. De fapt, Marie reprezenta tot ceea ce Pop nu suferea la o femeie. Era atât de diferită de mama lui Rob. Chiar şi după atâţia ani, ochii i se umeziră doar amintindu-şi de ea. Fusese unica dragoste, lumina din viaţa lui, cu toate că nu-i aparţinuse niciodată. Robert Fraser fusese norocosul, cel puţin câţiva ani, apoi a plecat, lăsându-şi copilul în mâinile celui mai bun prieten. Bărbatul care a iubit acel copil pentru că era fiul lui Elizabeth. Pop se gândi la copii. Pe băiat nu-l văzuse niciodată pentru că se născuse după ultima lui vizită la Melbourne. Acum zece sau unsprezece ani, oare? Unsprezece. Fata era mică, frumuşică în felul ei, dar foarte tăcută. Se datora probabil atitudinii dominante a tatălui, se gândise Pop la acea vreme.

— Marie ar putea fi o bucătăreasă mai bună decât Sam, murmură el, zâmbind.

— Încă te mai gândeşti la asta? se răsti Rob.

— Şi de ce n-aş face-o? spuse Pop, împingând farfuria într-o parte. Doar sunt rudele mele şi ar trebui să-i ajut, dacă pot.

Rob înţelegea ce se petrecea în mintea bătrânului. Marie era cumnata lui, copiii erau nepoţii lui, moştenitorii de drept ai averii pe care o deţinea. N-aveau la cine să apeleze şi era normal să se întoarcă spre el pentru ajutor. Acest lucru n-avea cum să treacă neobservat în faţa unui om ca Pop. A ştiut din primul moment în care citise

scrisoarea că-l atinsese la o coardă sensibilă. Dar nu voia ca bătrânul să acţioneze sub acest impuls şi apoi să regrete.

— Promite-mi că vei cântări foarte bine lucrurile înainte să iei o decizie, spuse tânărul. Sunt nişte străini şi poate va fi un dezastru să locuieşti cu ei! Nu uita că sunt orăşeni şi-s foarte diferiţi de noi; acolo unde trăiau aveau toate condiţiile, apă caldă şi rece la robinet, o baie şi o bucătărie modernă. Ştii cum arată unele din casele alea. Numai inox şi culori dulci pe pereţi! Au avut mijloacele de transport la uşa casei, magazinele la o aruncătură de băţ, teatre, plaje, tot ceea ce noi n-avem aici!

Pop ciugulea tacticos câteva boabe de struguri.

— Avem mai multe decât au avut ei vreodată, spuse el sec. Avem plajă. Nu-mi spune că n-avem, înoţi acolo de ani de zile. Avem soare. Aer curat. Lapte, lapte bun, direct de la vacă. Fructe. Apă curată…

— Dintr-un rezervor de douăzeci de mii de litri, murmură Rob.

— Avem şi noi drumuri, doar ajungi la Murra Creek într-un timp record! Avem telefon. Poşta vine de trei ori pe săptămână. O casă în care încap două familii. Bucătăria cu un cuptor suficient de mare încât să frigi un tăuraş.

— Ceva la care Dante nici n-a visat!

— Nu l-am cunoscut pe tip, spuse Pop nevinovat. Cine e?

Rob râdea:

— Hai, continuă lista de avantaje.

— Orice copil ar fi fericit aici, continuă Pop serios. La copii mă gândesc, fiule. Nu la Marie. Va trebui s-o suportăm şi pe ea, dacă îi vrem pe ceilalţi doi. Închipuie-ţi cât de fericit va fi băiatul aici. Propriul lui cal. O grămadă de animale…

— Poate să fie un plângăcios căruia nu-i plac

animalele, interveni Rob ironic. Şi-apoi, n-avem şcoală. Şi nici să nu te gândeşti să-l trimiţi la vreun internat, n-o să meargă.

— Fata poate că o să-mi coasă ciorapii şi cămăşile. Şi pe ale tale. Iată avantajele mele, fiule, dar până acum sunt toate de partea lor. Nu-i cunoaştem, aşa-i? Poate că seamănă cu Fred. Oribilă variantă! Va trebui să aşteptăm, să vedem. Ochii îi străluciră. Ştiu la ce te gândeşti, Rob. Nu te teme, nu sunt prost. Nici n-o să arunc banii fără vreun motiv serios. Doar ştii cum mi se spune în oraş, Bătrânul Zgârie-Brânză! Ştiu. Cu ce ţi se pare că seamănă casa?

— Cu un hambar vechi, răspunse prompt Rob, râzând.

— Exact. Şi eu cu ce semăn când sunt în hainele de lucru?

— Cu un vagabond, adăugă tânărul, surâzând.

— Şi nici tu nu eşti prea departe, adăugă celălalt. Arată în de parcă am fi nişte săraci, nu-i aşa? N-avem nimic de cheltuit pentru casă sau pentru noi. Suntem nişte amărâţi care-şi duc zilele din cultivarea pământului şi tot ce scoatem din el investim în maşinării, seminţe, fertilizatori şi altele, pentru a ne menţine ocupaţia.

Rob îl privi drept în ochi:

— Înţeleg unde vrei să ajungi, spuse el, oftând.

— Îmi pare bine. Nu-mi vine să cred că Fred a cheltuit tot ce avea fără ca soţia lui să ştie. Poate că l-a ajutat şi ea. O să aşteptăm să vedem. Acesta fusese un discurs foarte lung pentru Pop. Tu trebuie să stai liniştit, fiule. N-o să fii niciodată sărac, iar eu am mai mult decât e necesar. Dar Marie şi copiii ei nu vor primi nimic, dacă nu merită. Dacă vor merita, ei bine atunci o vor duce bine tot restul vieţii. Nu pot să le refuz asta nepoţilor mei. O să le facă bine ca după viaţa petrecută la oraş să aibă

cincisprezece mii de acri unde să se joace.

— Stai un pic, interveni Rob, sprijinindu-şi coatele pe faţa de masă pătată. Câţi ani are fata? S-ar putea să nu mai vrea să se joace.

— Are cam… sunt zece ani de când n-am mai văzut-o… zece şi cu nouă… nouăsprezece sau douăzeci.

Rob fluieră:

— Şi ce-o să facă după ce-ţi va fi cârpit ciorapii şi cămăşile?

Pop îl privi amuzat:

— Probabil că va curăţa pe aici.

— Dacă face asta, eu mă mut!

— O să te căsătoreşti cu Valerie. Atunci va trebui să fii ordonat. Ai putea să le faci cunoştinţă. Să răspândeşti vestea. Suntem nişte sărăntoci când ajunge aici familia Delaney.

— Oricum, asta suntem pentru majoritatea celor din zonă. Deci, asta e hotărârea ta finală?

— Clar. E cel mai bun lucru pe care-l pot face, Rob.

— Dacă e aşa, atunci sper că vei face aşa cum ai spus şi vei fi atent, spuse tânărul, privindu-l pe sub gene. S-ar putea să nu vrea să rămână când or să vadă cum arată locul.

— Dacă n-or să vrea, ei vor fi cei care pierd pe termen lung.

Se schimbară scrisori şi totul fu aranjat pentru sosirea celor trei, însă mai erau câteva săptămâni până atunci, iar Rob era recunoscător pentru asta. Încă nu se putea obişnui cu ideea acestor intruşi care veneau pentru a se stabili în casa lui şi a lui Pop, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Marie Delaney trimisese multe scrisori şi era clar că se aştepta să se mute într-o casă cu toate condiţiile. Pop ridica din sprâncene şi era din ce în ce mai hotărât ca până în momentul în care cumnata şi

nepoţii lui nu se vor dovedi merituoşi, să nu le dezvăluiască adevărata situaţie financiară pe care o avea.

N-aveau să simtă lipsuri, dar trebuia să existe o delimitare între confort şi lux. Într-una dintre scrisori, Marie întreba dacă era nevoie să aducă mobila şi lenjeria cu ea, sau putea să se dispenseze de ele. Pop privise încurcat dulapurile murdare şi rafturile goale, apoi îi spuse să-şi aducă toată lenjeria şi chiar toate tacâmurile şi alte obiecte de acest gen, pentru că el şi cu Rob cumpăraseră doar strictul necesar. Era adevărat; aveau câteva căni câştigate la diverse târguri, dar nu mai fuseseră curăţate de atâta vreme încât le mută ruşinat de pe un raft pe altul, încercând să facă ordine. Când într-un final fixară data sosirii, primiră o scrisoare în care li se spunea că Nigel avea nişte pete; putea fi pojar, nu era sigură: „Fred ar fi ştiut!”. Aşa că plecarea lor fu puţin întârziată. Apoi Marie le scrise şi spuse că vor zbura din Melbourne direct la Dubbo, pentru a evita lunga călătorie cu trenul. Le spuse data şi ora exactă a sosirii şi-l rugă pe cumnatul ei să-i aştepte la aeroport.

— Şi pe care dintre multele noastre maşini vrei să le foloseşti? îl întrebă Rob sarcastic.

— Evident nu pe a ta, răspunse bătrânul, amintindu-şi maşina decapotabilă, ultimul cadou pentru Rob, de ziua lui. Pe ea scrie bogătaşi.

— Vrei să foloseşti „Bomba”? îl întrebă, iar Pop ezită.

— Crezi că reuşesc să ajung până acolo şi înapoi? E aproape moartă. Bateria nu merge, frâne n-are, doar trei cauciucuri…

— Oh, Jack o poate repara, spuse Rob, amintindu-i de mecanicul pe care-l plăteau să se ocupe de toate maşinăriile. Ar ajuta pentru a lăsa impresia potrivită, nu crezi? adăugă el, râzând.

În acea seară, înainte să plece spre Murra Creek,

Rob privi câteva clipe vechea Bombă, numele pe care i-l puseseră maşinii care îşi făcuse treaba de-a lungul a multor ani, dar care acum era bună pentru fiare vechi. Nu mai fusese folosită de multe săptămâni, iar interiorul era plin de pânze de păianjeni, praf, frunze şi păr de câine, căci unul dintre câinii care păzeau vitele îşi făcuse culcuşul pe bancheta din spate. Se întrebă dacă Pop va fi în siguranţă în acea rablă în drumul spre aeroport. Răsuflă totuşi uşurat; cu toate că exteriorul era dezastruos, motorul se afla în stare bună, gata să mai ruleze câteva sute de kilometri. Aşa că după ce-i mai dădu câteva indicaţii mecanicului, se îndreptă spre maşina lui pe care o privi mândru. Fusese cel mai frumos cadou primit vreodată. Dar nu fusese chiar o surpriză. Pop obişnuia să facă astfel de cadouri costisitoare, iar Rob se întreba cum se va abţine când vor veni cei trei. Se consolă cu faptul că-l cunoştea pe bătrân şi ştia cum era când îi intra o idee în cap. Dacă se hotărâse să aştepte şase luni sau un an pentru a vedea ce fel de oameni erau Marie şi copiii, exact asta va face. Rob nu putea suferi ideea că cineva ar putea profita de tatăl lui vitreg.

— Credeam că te duci la Valerie, se auzi o voce în spatele lui. N-ar trebui să pleci? Nu-i place să aştepte. Şi-apoi, nu e politicos! Şi sper că o să faci cumva să dispară chestia aia. Nu pot să am maşini decapotabile pe aici, Rob.

— Dar e a mea! protestă tânărul, întorcându-se şi privindu-l cu ochi mari. Cum o să mă mai deplasez, dacă nu pot s-o ţin aici?

— Fie una dintre maşinării, fie asta… spuse bătrânul pe un ton ce nu lăsa loc la alte comentarii. Şi abia în acel moment realiză Rob cât de serios era bătrânul Gerald cu planul lui.

Încă se gândea la asta două zile mai târziu în timp ce conducea rabla aceea pe drumuri prăfuite, împotriva

voinţei lui, spre aeroport. Deşi încercase să evite această întâlnire, argumentele lui nu fuseseră luate în calcul. Iar acum apăsa cu furie pedala de acceleraţie, în speranţa că va mai stoarce ceva din motorul obosit, în timp ce Pop stătea alături, îmbrăcat cu singurul lui costum bun. Fredona privindu-şi pământurile, căci tot ce-i înconjura era al lui, iar bătrânul era mulţumit de ce vedea. Încercase în felul lui să facă interiorul casei mai primitor: aruncase multe dintre lucrurile care zăceau prin camere şi înainte să plece adunase un buchet de crizanteme din grădină şi le pusese în mijlocul mesei, într-un vas de pământ. De asemenea, îi lăsase vorbă lui Sam ca masa să fie gata la întoarcerea lor. Se opriră în oraş pentru nişte răcoritoare şi pentru a lua corespondenţa şi-şi continuară drumul. Pop spera s-o recunoască pe Marie. Ar fi fost jenant să salute o altă persoană. Pe Jean n-avea cum s-o recunoască, pentru că evident crescuse, iar Nigel era chiar un străin. Opriră lângă un Sedan strălucitor. Mai erau câteva persoane care aşteptau avionul, scrutând cerul cu privirea. Pop coborî din maşină, iar Rob aprinse o ţigară şi se apropie de el.

— Iată că soseşte!

Undeva în sud-vest se vedea un punct negru. Aeronava se apropie şi ajunse curând la capătul pistei, încetinind treptat. Rob surâse, observând emoţia care-l cuprinsese pe bătrân, care-şi aranja cravata, pantalonii, pălăria.

— Nerăbdător? îl întrebă.

— Mi-e frică să nu salut altă persoană, mărturisi Pop, apoi privi atent cum se opriră motoarele avionului.

O micuţă însoţitoare de bord ieşi pentru a verifica dacă totul este în regulă apoi, rând pe rând, pasagerii coborâră, mai mult sau mai puţin recunoscători că atinseseră din nou pământul. Deodată Pop zâmbi uşurat:

— Iat-o pe Marie!

Normal, se gândi Rob privind-o, era singura cu braţele încărcate şi care se împiedică la coborâre. În spatele ei era o fată, dar nu le însoţea niciun băieţel.

— Ea trebuie să fie Jean, murmură Pop, încruntându-se puţin. Dar unde e Nigel? Se îndreptă spre ele strigându-le şi, auzindu-şi numele, doamna Delaney se întoarse şi se grăbi să ajungă la el, moment în care poşeta, două reviste şi un cufăraş mic căzură la pământ.

— Oh, ce neatentă sunt! Bună, Gerald! Ridică-le tu, Jean scumpo, te rog. Ce bine îmi pare să te văd din nou! A fost un zbor atât de neplăcut, nu ştiu ce goluri de aer, ni s-a spus, ce mai faci?

— Sunt bine, spuse Pop, aplecându-se să ridice cufăraşul, căci i se părea că nepoata era deja mult prea împovărată. Jean? Bine ai venit în vest, scumpo. O privi atent, apoi zâmbi. Mă aşteptam să fii mai înaltă. Unde e fratele tău?

— Oh! suspină Marie, pălind şi uitându-se împrejur, alarmată. Unde a dispărut? N-a coborât încă? Oh, Jean…

— Vine imediat, mamă, o calmă Jean. Stai liniştită. Ştii doar că pilotul i-a promis că va putea arunca o privire în cabină. îmi pare bine să te văd, unchiule, adăugă ea, fără să ia în seamă privirea plină de reproş a mamei. Nu, n-avea de gând să-l pupe; doar era un străin pentru ea, chiar dacă îi era unchi. Nu era neliniştită de absenţa lui Nigel, dar se uită împrejur atentă, stând liniştită în timp ce fusta îi flutura în jurul genunchilor. Aşteptându-l pe fratele ei, Jean îl observă pe tânărul din apropiere şi-l privi încruntată. El îi zâmbi, iar fata se înroşi şi se întoarse cu spatele, luând revistele de la mama sa. În timp ce Pop vorbea cu Marie, Jean era conştientă de faptul că tânărul o analiza netulburat. Se întreba ce vedea la ea. O fată micuţă, abia dacă i-ar fi ajuns la umăr, se gândi ea, chiar şi cu acele sandale cu toc pe care le purta. Probabil că părul

era atracţia principală. Era şatenă şi avea bucle frumoase. Cel puţin era conştientă de faptul că arăta bine azi. Hainele scumpe, la fel ca cele ale mamei ei, o ajutau în acest sens. Doamna Delaney insistase asupra acestui aspect. îmbrăcându-se cu ce aveau mai bun la prima lor întâlnire cu Pop, spera să-l impresioneze. Doamna Delaney începuse să se impacienteze de absenţa prelungită a lui Nigel şi se întoarse spre Jean:

— Unde e Nigel? strigă panicată. Mi-ai spus că e în regulă, Jean.

— Uite-l că vine, veni replica fetei.

Se întoarseră toţi spre avion şi un zâmbet larg apăru pe faţa lui Pop, privindu-l pe băieţelul care apăru în capul scărilor. Purta un costum de astronaut şi avea chiar şi o cască din plastic, un pistol cu laser într-o mână, o lanternă în cealaltă şi o privire de drăcuşor mulţumit, căci văzuse o mulţime de minunăţii. În spatele lui se afla pilotul, zâmbind. Marie oftă:

— Iartă-mă, Gerald. A vrut să se îmbrace cu aia, deşi i-am spus că nu se cade şi că nu e o ţinută potrivită, dar Jean i-a luat partea, iar eu am rămas în minoritate. Sper că o să-l ţii din scurt. De când s-a dus Fred, m-a pus de multe ori în dificultate, cu toate că de cele mai multe ori ascultă de sora lui. Chiar nu ştiu de ce am făcut un băiat, fetele sunt mult mai binecrescute şi nu te fac de ruşine în public!

— Salut! se auzi vocea micului astronaut. Suntem pe Lună, aşa-i?

Pop se apropie, căci voia să-şi vadă mai bine nepotul.

— Nu suntem pe Lună, fiule. Suntem pe Venus.

Jean oftă, privindu-l pe pilotul avionului ce se apropia de ei. Nigel se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— Mulţumesc pentru că mi-aţi dat voie să mă uit la tot. A fost grozav! Abia aştept să-i povestesc lui Brian! O să moară de invidie! Salut, tu eşti unchiul Gerald? întrebă el,

scoţându-şi casca, privindu-l pentru prima oară. îl privi cu ochi nevinovaţi, ignorând şuieratul mamei lui de a-şi aminti bunele maniere, apoi zâmbi cu gura până la urechi. Dădură mână şi-i prezentă pe pilot şi pe însoţitoarea de zbor.

— Îmi cer scuze, fiule, îşi aminti Pop brusc. Marie, el e Rob Fraser, locuieşte cu mine. Iar ea este Jean, nepoata mea.

Când Rob îi întinse mâna şi o privi din nou, Jean se înroşi iar. De data aceasta nu fu întâmpinată de niciun zâmbet, şi nici nu se mira, la cum se purtase mai înainte. De ce nu-l prezentase mai devreme? Fusese foarte nepoliticos din partea ei când îi întorsese spatele cu câteva clipe în urmă, când el nu greşise cu nimic, fiind doar curios cum arată pentru faptul că urmau să locuiască împreună. Nu era foarte diferit de alţi băieţi; purta o cămaşă în carouri descheiată la gât, o pălărie cu boruri largi şi avea faţa bronzată. Părea înalt, dar cum ea era foarte mică de statură, oricine îi părea înalt. Avea o strângere de mână fermă şi-i lăsă impresia că era foarte puternic, apoi se întoarse spre fratele ei, zâmbind.

— Restul lucrurilor noastre or să vină cu trenul, explica Marie în timp ce se îndepărtau în sfârşit de pistă. Sper că vor ajunge săptămâna viitoare. Ce puternic e soarele aici!

Când ajunseră în parcare, doamna Delaney trecu pe lângă Bombă şi se opri lângă Sedan, dar Pop o opri şi deschise portiera, făcându-le semn să urce.

— Asta… asta e maşina ta? întrebă Marie, pe punctul de a leşina, uitându-se la bancheta cârpită.

— Ce chestie, mă aşteptam la una mai mişto! exclamă Nigel, ţintind-o cu pistolul. Jean a spus că sigur e una americană…

— Nigel, urcă-te, îi ordonă sora lui.

Jean observă privirile cu subînţeles pe care şi le aruncară Rob şi unchiul ei.

— N-o să ai nevoie de asta, Marie, spuse Pop, arătându-i umbrela. Poate doar să te fereşti de soare. Dă-mi cufăraşul, Jean, o să-l pun la picioarele voastre. Nigel, tu stai în faţă, cu mine.

Jean se urcă, strângându-şi fusta în jurul picioarelor.

— Stau pe un arc rupt, se auzi o voce din faţă.

— Îmi cer scuze, spuse Rob serios. În afară de tractoare, mai avem doar o maşină pe care o folosim la moşie, dar nu e la fel de încăpătoare şi de confortabilă ca asta. Mişcă-te puţin, Nigel, şi sigur o să nimereşti un loc fără arcuri.

— Avem mult de mers? întrebă doamna Delaney.

— Nu e departe deloc, interveni Pop, trântind portiera. Vreo şaptezeci de kilometri

— Oh, am crezut că era mai aproape; nu suntem în Dubbo, acum?

— Oraşul e la vreo doi kilometri. N-o luăm pe acolo. Staţi bine în spate? adăugă Pop, întorcându-se spre ele.

Jean stătea dreaptă, încercând să găsească o poziţie mai comodă sau măcar un locşor fără arcuri, în timp ce mama ei ţinea strâns în braţe umbrela şi poşeta.

— Sunt bine, Rob, poţi să-i dai drumul.

În timp ce se îndepărtau de aeroport, motoarele avionului se auziră din nou, lucru care-i reaminti lui Nigel toate minunăţiile pe care le descoperise în acea zi. Jean nu înţelegea încă statutul pe care-l avea celălalt bărbat. Fata ştia că Marie Delaney nu minţise când îi spusese cumnatului ei că Fred lăsase în urma lui o mulţime de datorii. El fusese cel care se ocupase întotdeauna de problemele financiare, iar Marie acceptase această situaţie, mai ales că tatăl ei insistase asupra ideii conform căreia femeia nu se pricepe la astfel de lucruri, aşa că

fusese un şoc pentru ele când descoperiseră, după moartea lui, că nu mai aveau nimic. Chiria casei în care locuiau era foarte mare, având o poziţie foarte bună, aproape de plaja din Golful Phillip, şi au realizat că nu vor putea locui mai departe acolo. Aşa că Marie nu găsise altă soluţie decât să-i scrie lui Gerald. Jean avea o slujbă, dar nu putea face faţă de una singură la probleme financiare pe care le aveau. Gerald era singurul care-i putea ajuta, iar Marie fusese de-a dreptul uşurată când el acceptase oferta ei. Fred obişnuia să laude moşia de pe aleea cu arbori de piper, deşi, din câte ştia ea, nu fusese niciodată acolo; îi vorbise despre mărimea şi frumuseţea grădinilor, iar despre Gerald înţelesese că se descurcă bine cu banii şi este o persoană foarte bine văzută de vecinii lui. Aceste lucruri îl scoseseră întotdeauna din sărite pe Fred, căci el nu avea parte de nimic din toate astea. Jean oftă, întrebându-se dacă făcuse cel mai bun lucru când o sfătuise pe mama ei să se mute aici. Cel mai îngrijorată era pentru Nigel. Avea o putere care o uimea, o exuberanţă care o obosea, o poftă de mâncare ce o îngrijora şi tendinţa de a se împrieteni cu oricine, lucru care-l enervase pe tatăl lui, căruia îi plăcea să ţină totul pentru el. Oare i se va potrivi băiatului viaţa la ţară? Avea, de asemenea, nevoie de îndrumarea unui bărbat, nu-i aşa? se întrebă ea, fiind încă puţin ameţită din cauza zborului. Privi din nou pe geam; era înconjurată de o imensitate pustie. Erau parcele îngrădite şi proaspăt arate, toţi copacii păreau de acelaşi soi, era cald şi nu adia deloc vântul. Privi apoi interiorul maşinii şi se încruntă. Nu era posibil ca cineva cu bani să se mulţumească numai cu aşa ceva. Întâlni privirea mamei ei, încercă să surâdă şi ignoră privirea lui Rob pe care o întâlni în oglinda retrovizoare. Nigel epuizase subiectul zborului şi începu să fie atent la drum. Spuse că în Melbourne stăteau foarte aproape de

plajă, iar grădinile erau micuţe şi curate, nu ca aici. Voia să ştie cum arată casa de la moşie şi era fascinat de numele aleii. Jean era curioasă ce va spune Nigel când va vedea casa pentru prima dată, oare avea de gând să spună în gura mare că nu-i place, dacă va fi aşa? Era foarte posibil.

— Ce drum lung, scânci el. Cred că avionul e deja la jumătatea drumului spre Melbourne!

Pop îi zâmbi:

— Ai mai zburat până acum?

— Nu. Niciunul dintre noi n-a mai zburat. Mami n-a vrut să vină cu trenul, pentru că trebuia să ne oprim mai întâi în Sydney şi s-a gândit că va fi prea obositor pentru mine şi o să fiu prea obraznic. Sunt foarte obraznic când sunt obosit, spuse el, rânjind către mama şi sora lui. Sunteţi cam tăcute, încă ţi-e rău, mămico?

— Mă simt mult mai bine, scumpule, mulţumesc. Dar abia aştept să ajungem şi să-ţi văd casa minunată, Gerald. Fred obişnuia să-mi povestească despre ea. Aveţi mulţi servitori?

— Doamne fereşte, nu! exclamă Pop, surprins. Doar oamenii care ne ajută la lucrul pământului.

— Oh! Marie părea surprinsă. Nu va fi gata masa când vom ajunge?

— Sam ar trebui să fi pregătit totul, spuse Rob, încercând s-o liniştească. El e bucătarul.

Servitori! Jean se gândi la asta. Din poveştile tatălui, mama ei părea să aibă impresia că urma să comande o armată de menajere. Remarcase cum se încruntase Rob.

— Povesteşte-mi despre moşie, spuse ea, încercând să schimbe subiectul. Are un nume foarte neobişnuit. Chiar există arbori de piper? De acolo i-a venit numele?

— Bineînţeles, spuse Rob. Doar n-o să-i spui strada Dafinului sau a Cedrului, dacă n-ar exista astfel de copaci

acolo, nu? Sunt zeci de arbori de piper şi cum casa a fost construită la capătul aleii, numele a venit foarte uşor, adăugă el, fiind din nou atent la şosea.

Bine, dar nu trebuie să te răsteşti aşa, se gândi Jean. Pur şi simplu eram curioasă şi încercam să-i ţin pe fratele şi pe mama mea departe de un subiect delicat.

— E o casă drăguţă, continuă Rob. Camerele sunt spaţioase şi sunt foarte răcoroase vara.

Doamna Delaney se mai lumină la faţă, iar conversaţia se detensionă. În curând se apropiară de oraş, dar Rob nu opri, aşa că nu surprinseră decât o frântură din imaginea oferită de acesta.

— Nu pare foarte mare, observă Jean ezitant. Poate că am văzut doar o parte din el?

— Asta a fost tot, răspunse Rob, privind-o din nou în oglinda retrovizoare, făcând-o să se simtă nelalocul ei, neştiind statutul pe care-l avea acest tânăr. Părea foarte apropiat de unchiul ei, mai mult decât un simplu angajat, doar dacă viaţa de la fermă îi făcea să fie mai apropiaţi decât în mod obişnuit. Fără să-şi dea seama, Jean îşi dăduse jos haina, iar mama ei pantofii. Nigel abia aştepta să iasă din costumul de astronaut. Simţeau că se apropie de casă, căci zăriseră nişte arbori de piper, iar Rob întorsese maşina. Bomba se opri cu un scârţâit, iar Pop deschise portiera.

— Bine aţi venit la moşia de pe Aleea cu Arbori de Piper, îi anunţă el. Am ajuns!

Marie coborî nesigură din maşină şi tot elanul îi pieri, văzând curtea şi gardul din jurul casei. Lângă ea, Jean privea viţa-de-vie ce se căţăra pe casă şi era totuşi conştientă de faptul că Rob le urmărea reacţiile. Cu siguranţă observase dezamăgirea întipărită pe feţele lor. Când ajunseră pe verandă, aproape că se blocară. În ciuda eforturilor lui Pop de a aranja cât de cât locul, era încă

departe de a fi primitor. Înaintau nesiguri, de parcă nu le venea să creadă că asta urma să fie casa lor.

— Pe aici, spuse Rob, conducându-i prin holul întunecos, nemobilat spre una dintre camerele mari şi răcoroase. Pop venea în urmă cu cele două valize pe care le aduseseră cu ei, umbrela şi casca lui Nigel.

Marie nu spuse nimic, dar ochii îi înotau în lacrimi. Venise de foarte departe, călătorise cu avionul pentru prima dată, era extenuată şi nesigură pe ea, îi era foarte cald şi nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplă cu adevărat. Cu siguranţă, era o greşeală, căci Fred le vorbise despre cu totul altceva. Lacrimile erau pe punctul de a i se prelinge pe obraz, când realiză că aceasta era casa ei de acum înainte; nu lăsase nimic în urmă şi-i fu recunoscătoare lui Jean pentru strângerea încurajatoare de mână.

— Oh, mămico! suspină fiica ei, dar nu suficient de încet pentru ca Rob să n-o audă.

Marie îi aruncă o privire disperată şi ieşi din cameră, îndreptându-se teleghidată spre bucătărie. Linoleumul era vechi şi scorojit în unele locuri, iar cuptorul acela uriaş parcă era gata s-o înghită; rafturile se cereau vopsite, iar cele două femei se cutremurară, gândindu-se la ce puteau descoperi dacă deschideau sertarele. Nu era nici urmă de masă sau de vreo pregătire pentru aşa ceva, iar Nigel se încruntă. îi era foarte foame şi foarte sete. Uitându-se încă o dată în jurul lui, înainte ca Rob să-i conducă în dormitoarele lor, se întoarse spre mama lui:

— Nu e nici măcar un cuptor drăguţ ca acela pe care-l aveai. Nu e cine ştie ce, nu? Deodată, se simţi foarte obosit şi revoltat. Fusese scos din pat foarte de dimineaţă, călătoria cu avionul fusese foarte obositoare, în ciuda tuturor minunăţiilor pe care le descoperise, căci a trebuit să stea nemişcat patru ore, îi era cald şi foame, aşa că se

întoarse nervos spre sora lui: ai spus că va fi un loc minunat, ţipă el. Mi-ai spus că va fi mai frumos decât acolo unde stăteam. Ei bine, nu e! Nu-mi place deloc!

Capitolul 2

Jean era încă roşie în obraji şi foarte supărată de atitudinea fratelui ei. Deschise robinetul şi privi apa murdară ce picura încet în chiuveta fisurată. îşi muşcă buzele şi fără să vrea o podidiră lacrimile, realizând că Nigel avea dreptate. Nu era frumos. În Melbourne aveau o baie cu faianţă albastră, cu o cadă şi o chiuvetă strălucitoare, iar apa o reglau de la robinet în funcţie de cât de caldă o doreau. Cu toate că încă nu vorbise cu mama ei, o auzea în camera alăturată cum se agita în felu-i obişnuit. Nigel avea o cameră mai mică şi alerga între a ei şi a mamei lor, cerându-le puţinele lui lucruri pe care le putuseră lua cu ei în avion. Cele mai multe erau pistoale, maşinuţe, iar Jean zâmbi, gândindu-se la el. Nu-şi dăduse seama de ceea ce făcuse. Fusese un moment îngrozitor, iar ei îi fusese milă de mama şi de unchiul ei, dar ceea ce o scosese cel mai rău din sărite fusese figura lui Rob Fraser. O făcuse să se simtă mică şi insignifiantă şi-i dăduse sentimentul că o suporta doar de dragul bătrânului. El cel puţin părea că-şi dă toată silinţa pentru a-i primi cât se poate mai bine; le arătase camerele, baia, le explicase cum funcţiona apa caldă şi-i întrebase dacă au tot ce le trebuie. După băile din perioada Victoriană, aceasta era cea mai primitivă. Şi problema e că trebuie s-o folosim, dacă vrem să facem baie, se gândi Jean. Nu găsi pe nimeni când ieşi într-un final din dormitor, împrospătată şi schimbată în haine ce-i păreau potrivite pentru prima seara în casa lor cea nouă. Se hotărî să exploreze casa până era gata masa. Astfel, descoperi că veranda înconjura casa din trei părţi şi se gândi cât trebuia să fie de plăcut să stai după-amiezile călduroase la răcoare, sub viţa-de-vie. Era şi o cameră de

zi, cu un şemineu mare. Erau câteva carpete pe podelele care fuseseră cândva ceruite. Podelele erau în regulă sub stratul de praf, iar dacă ar fi fost curăţate, ar fi avut o culoare foarte frumoasă. Trecu în altă cameră, la fel de spaţioasă, unde se afla o masă de biliard. Era evident că era una dintre cele folosite, căci erau urme de pahare pe blatul verde, scrumierele erau pline de mucuri de ţigară, pe unele observându-se chiar urme de ruj. Aşadar, din când în când veneau şi femei aici, pentru biliard. Observă cărţile aliniate pe un perete, iar când le răsfoi descoperi că majoritatea erau despre animale şi tot ce însemna creşterea lor. Dacă le-ar fi răsfoit şi pe restul, ar fi descoperit vechile cărţi de şcoală ale lui Rob, iar pe unele ar fi zărit numele de Elizabeth Fraser. Holul dădea în multe alte camere, iar Jean fu surprinsă de numărul lor. Era o casă mare, care în mod evident fusese neglijată. Multe dintre camere erau întunecate şi nemobilate. Aruncând o privire în alta, descoperi haine aruncate neglijent pe un scaun şi capătul unui pat, apoi închise repede uşa, căci nu voia ca Rob să dea peste ea, în timp ce-i cotrobăia prin dormitor. Se gândi ca mai târziu să-i depoziteze toate lucrurile în acea cameră. Dacă ea şi mama ei aveau să se ocupe de curăţenie, aveau să facă acest lucru cu simţ de răspundere, iar domnul Fraser putea să-şi ţină prostiile într-un singur loc, se gândi ea.

Îl găsi pe Nigel pe verandă, cu un ciorchine de struguri în mână.

— Gustă, îi spuse el. Sunt buni.

Jean rupse câteva boabe şi-i dădu dreptate.

— Unchiul spune că ne va arăta totul mâine dimineaţă, o anunţă băiatul. Poate că n-o să fie chiar aşa de rău aici, mai apucă el să spună înainte să-şi umple iar gura cu struguri.

— Sper, adăugă fata, uitându-se în jurul ei. Mă întreb

dacă-i va plăcea mamei.

— N-o să-i placă, spuse repede Nigel. Pentru că nu e aşa cum a spus că va fi.

— Va dura ceva până ne vom obişnui.

În mod evident, casa nu era ceea ce se aşteptaseră să găsească, iar fata o privi cu duioşie pe mama lor, care li se alătură. Renunţase la costumul albastru şi pălăria înflorată, în schimb alesese o rochie scumpă care-i punea foarte bine în evidenţă ţinuta încă zveltă.

— A trebuit să mă îmbrac aşa, se grăbi ea să dea explicaţii, văzând expresia uimită de pe faţa fiicei ei. Restul sunt încă împachetate şi am crezut că o să mâncăm în oraş, fiind prima noastră seară aici. Dar… oh, Jean, nu e deloc aşa cum mă aşteptam! Iar el a vorbit deja mai mult decât era nevoie, se plânse ea, uitându-se la Nigel. De faţă cu unchiul tău şi cu celălalt tânăr, cine ştie ce-or crede despre noi! Ai uitat tot ce ţi-am spus…

— Nu, mi-am amintit tot ce mi-ai spus, o întrerupse Nigel. I-ai spus lui Jean că n-are nicio importanţă că suntem la ţară, nu va fi nicio diferenţă, vei avea toate condiţiile din Melbourne, poate chiar mai bune. Pentru că ai spus că unchiul e bogat, aşa povestea tata!

— Ştiu că asta spunea, spuse ea, cu o figură neajutorată. Dacă asta e tot, înseamnă că bietul Gerald nu e bogat deloc. Oh, ce ne facem?

— O să luăm cina, se auzi vocea lui Rob din hol.

— Oh, suspină Marie, întorcându-se. E aşa întunecat holul, nici nu te-am văzut…

Jean încercă să rămână calmă, dorindu-şi în acelaşi timp ca el să nu fi asistat la discuţia lor, mai ales când criticau moşia. Probabil că-i considera nişte persoane foarte necuviincioase.

— Locuieşti cu unchiul Gerald? îl întrebă ea politicos.

— Locuiesc aici de câţiva ani buni.

— Lucrezi pentru el?

— Lucrez împreună cu el, o corectă. Sam a aranjat masa, intrăm? Pop n-o să întârzie mult, trebuie să le explice oamenilor nişte lucruri pe care le au de făcut la prima oră.

Îl urmară tăcuţi în sufragerie, iar Jean se lumină puţin la faţă, văzând eforturile lui Sam de a aranja masa cât mai vesel. Culesese crizanteme şi dălii roşii şi aşezase vazele pe faţa de masă destul curată. Fata zâmbi în sinea ei, văzând că tacâmurile erau aşezate greşit.

— Arată foarte bine, spuse ea, surâzându-i bărbatului masiv din faţa ei, care arăta ca un uriaş foarte emoţionat. Cel puţin cineva se chinuia să-i primească aşa cum trebuie, se gândi ea.

— Mi-a făcut plăcere, domnişoară, o asigură Sam, după care dispăru cât putu de repede, cu siguranţă pentru a povesti celorlalţi cum arătau nou-veniţii.

— Îmi place de el, îi spuse Jean mamei ei. Pare puternic şi de încredere.

— Să nu te apropii de oameni, o avertiză Rob. Unii dintre ei sunt puţin sălbatici şi nu suntem obişnuiţi să avem femei pe aici.

— Va trebui să vă obişnuiţi cu ideea, spuse ea tăios. N-avea de gând să-l lase pe bărbatul acesta nepoliticos s-o intimideze. Avea să-i ţină piept! Poate că în ziua de azi, lucrând în oraş, fetele căpătau o doză de independenţă, iar ea exact de asta avea nevoie acum.

Rob se apucă furios să taie o bucată din pulpa de oaie, punând în fiecare farfurie bucăţi mari de friptură, adăugând nelipsiţii cartofi, dovleacul şi fasolea. Marie îşi privi panicată farfuria:

— Nu pot să mănânc atât, domnule Fraser!

— Rob e numele meu, spuse el calm. Iar mâncarea e printre lucrurile de care nu ducem lipsă aici. Totul e din

producţia proprie, explică el, privind-o pe Jean. Foarte puţine lucruri sunt cumpărate de la magazin.

În acea clipă apăru şi Pop. Renunţase la costumul de ocazie pentru ţinuta obişnuită de lucru, drept urmare se simţea mult mai în largul lui. Se aşează şi le zâmbi tuturor.

— A înnebunit Sam? întrebă el, privind vazele cu flori.

— E o ocazie specială, Pop, îl lămuri Rob.

— Nu avem chestii din astea sofisticate pe aici, le explică Pop oaspeţilor lui şi-i zâmbi lui Nigel. Aşa băiete, poftă bună. E cazul să te mai împlineşti. E cel mai bun loc din lume. Soare, aer curat şi mâncare sănătoasă. O să scapi curând de obrajii ăia palizi de orăşean!

Jean zâmbi, în timp ce Marie, care ţinea la tenul ei, se cutremură fără să vrea.

— Tocmai le explicam cum ne obţinem mâncarea, adăugă Rob, aruncând o privire în jur pentru a verifica dacă nu le lipsea nimic. E prea scump să le iei de la oraş.

— Ai dreptate, interveni Pop, lăudând apoi talentele lui Sam, care se îmbunătăţiseră pentru această ocazie specială.

Nigel fu singurul care termină tot ce avea în farfurie. Doamnei Delaney îi cam pieri pofta de mâncare, imaginându-se stând între pânze de păianjen în faţa cuptorului acela uriaş, gătind o bucată uriaşă de oaie. Jean regreta boabele de struguri pe care le mâncase înainte, pentru că-i tăiaseră foamea şi-i era foarte cald. Când împinse farfuria într-o parte, unchiul ei se încruntă:

— Nu e bine, fetiţo. Trebuie să mănânci mai mult. Doar nu ţii cură de slăbire, nu?

— Nu, unchiule.

— Presupun că eşti obosită, surâse el. Aerul curat. Nu eşti obişnuită cu el! Aşa păţesc toţi străinii, le dă somnolenţă.

Toţi tresăriră când se auzi telefonul în hol. Rob se scuză şi se ridică de la masă. În liniştea ce să lăsă în urma plecării lui, se auzeau frânturi de conversaţie:

— Valerie? Oh, da, mulţumesc. Au ajuns la timp. Şi tu? Draga mea, dacă vrei să ieşim va trebui să vii să mă iei, pentru că n-o să conduc pentru nimic în lume rabla aia în oraş. îmi pare rău.

Jean se prefăcu neinteresată de conversaţie, cu toate că era, căci vocea lui, deşi era plăcută, îşi schimbă tonalitatea. Se părea că era obişnuit ca totul să meargă aşa cum spunea el.

— Nu, nu pot să iau niciuna din maşini, spuse el sec. De ce nu treci pe aici ca să-i cunoşti pe oaspeţii noştri? Bineînţeles că nu se supără!

Ar fi putut să întrebe înainte să spună asta, se gândi Jean.

— Vii? Foarte bine! Ne vedem mai târziu, încheie el.

Pop îl privi când se întoarse în cameră.

— Valerie vrea să mergem la tenis, dar i-am sugerat să treacă mai întâi pe aici, spuse el, privind-o pe Jean, apoi pe doamna Delaney. E o prietenă de-a noastră…

— De-a ta, Rob, murmură Pop.

— E de vârsta mea, sunt sigur că o să vă placă de ea, continuă el, fără să ia în seamă intervenţia bătrânului.

— Sunt sigură de asta, spuse Marie.

— Sper, adăugă şi Jean, privindu-l la rândul ei. Sunt mulţi tineri în zonă? mai întrebă ea, gândindu-se că n-ar fi condus atâta pentru un joc de tenis.

Rob încuviinţă, urmărindu-l pe Sam care tocmai aducea o budincă aburind. Cele două femei tresăriră la vederea ei şi zâmbiră, văzându-l pe Nigel care aproape aţipise cu nasul în farfurie. îl duseră la culcare, fără să aibă parte de vreo bătaie de cap, apoi toţi patru se retraseră pe verandă. Jean ştia că Marie şi-ar fi dorit să

vorbească între patru ochi cu unchiul Gerald. Încă nu înţelesese ce statut avea Rob în casa bătrânului şi n-avea de gând să discute de faţă cu un angajat, oricât de multă încredere ar fi avut cumnatul ei în el. Avea foarte multe de discutat şi dacă ar fi avut curajul să deschidă subiectul, ar fi vrut să vorbească despre viitor. Nu mai era la fel de sigură că luase hotărârea cea bună venind aici, pentru că singurul lucru la care se gândea era viitorul copiilor ei. A vrut să facă o impresie bună, dar i se părea că eşuase în ochii celor doi bărbaţi. Avea să aibă nevoie de sprijinul fiicei ei pentru a se putea obişnui cu noua viaţă. Jean reprezenta un stâlp de sprijin pentru mama ei. Marie avusese întotdeauna nevoie de un asemenea ajutor, căci nu se încredea în judecata ei, iar în aceste ultime săptămâni, Jean preluase frâiele familiei cu multă maturitate. Pop nu spunea multe; părea căzut pe gânduri şi-l sâcâiau din când în când ţânţarii şi moliile ce zburau în jurul becului şi mai aterizau pe braţul lui. Jean stătea pe jumătate adormită într-unul din scaune, gonind din când în când ţânţarii ce nu-i dădeau pace. Ar fi vrut ca această prietenă a lui Rob să nu fi venit chiar azi, în prima lor noapte aici, când mama ei ar fi vrut să discute atâtea cu unchiul Gerald. Încerca să se împace cu ideea că asta avea să le fie noua casă. Era mult de lucru până avea să fie confortabilă. Începând cu vernada, erau atâtea de ordonat. Dacă li se va permite să intervină în aranjamentul casei, vedea potenţial în acea clădire. îşi imagina că Rob se va opune; era evident că nu-i convenea prezenţa lor aici şi se întreba de ce. Care era problema lui dacă rudele unchiului se mutau la el? începu să se întrebe cât de mare era proprietatea şi câţi angajaţi lucrau pe ea. îi treceau multe prin cap, dar era conştientă că ochii aproape i se închideau, iar Rob

Fraser o privea când pe ea, când şoseaua. În câteva minute, se zăriră faruri apropiindu-se. Maşina opri lângă

poarta pe care Rob o deschise cu un scârţâit. Se auzi apoi o voce drăguţă:

— Rob, dacă n-ai fi atât de adorabil, n-aş fi venit până aici, doar pentru că ţi-e prea lene să conduci tu Bomba până în oraş!

În acel moment, Jean îl auzi pe Rob râzând pentru prima oară. Rob se apropie şi le prezentă o brunetă foarte drăguţă, îmbrăcată într-o rochiţă subţire de bumbac, ce-i dezvelea braţele bronzate şi-i scotea în evidenţă ochii strălucitori. Deodată, Jean se simţi jenată de hainele ei, căci fata îmbrăcată în hainele ei simple radia.

— Salut, Pop, îi zâmbi nou-venita bătrânului, apoi îl mângâie prieteneşte pe cap şi se întoarse spre oaspeţi.

— Doamna Delaney şi fiica ei, Jean. Ea este Valerie Miller, făcu Rob prezentările.

Marie surâse uşor.

Valerie o privea de sus în jos, în timp ce dădea mâna cu ea:

— Mă faceţi să mă simt prost, doamnă Delaney! spuse ea, râzând încet. Eu am venit îmbrăcată într-o vechitură, iar dumneavoastră sunteţi atât de aranjată. Vă rog să mă scuzaţi, adăugă ea, întorcându-se spre Jean. îmi pare bine să te cunosc, şi sper să-ţi placă aici. Eu sunt sigură de asta.

— Şi eu sunt sigură, îi răspunse Jean calm. Domnişoara Miller vorbea de parcă ar fost stăpâna acestei proprietăţi!

— Veniţi din Melbourne? Am nişte prieteni în Toorak şi mai merg acolo pentru concursurile de tenis. Tu joci?

— Da, spuse Jean veselă, mulţumită că-şi adusese şi rachetele de tenis cu ea şi destul de sigură că ar fi întrecut-o pe fata aceasta la capitolul ăsta.

— Ce drăguţ, zâmbi Valerie. Va trebui să facem o partidă într-o seară. Organizăm des petreceri. Cu prima

ocazie, eşti invitata mea.

Totul ţine de mama, are atâtea comitete la care trebuie să fie prezentă, că nu-şi vede capul de treabă.

— Se pare că nu vă plictisiţi pe aici, comentă doamna Delaney. Chiar mă întrebam cum îşi va umple Jean timpul. Acasă avea foarte mulţi prieteni.

— Oh, va putea călări, juca golf. Odată ce vei începe să cunoşti oamenii, vei fi invitată la o mulţime de adunări, explică Valerie.

— Ai putea organiza ceva chiar aici, interveni Pop gânditor, iar Jean se cutremură, imaginându-şi cum ar fi fost să invite la masă diverşi prieteni pe care şi i-ar face!

Rob îl privi pe bătrân:

— Cum ar fi?

— Un grătar. Avem oi din belşug.

— Astea sunt singurele pe care le avem din belşug, mormăi fiul vitreg, iar Valerie râse de parcă ar fi fost vorba de vreo idee subînţeleasă.

— Ce idee grozavă! spuse ea, bucuroasă. Va trebui să mai vorbim despre asta, Pop. Mulţumesc de sugestie. N-o să uit! Doar ştii cum sunt. Nu uit nimic.

A mai stat o oră, timp în care era evident că Rob îi aparţinea, iar ea se purta ca atare. Poate să-l aibă liniştită, se gândi Jean, stând tăcută pe scaun, dorindu-şi să fi putut merge la culcare. Trebuia să găsească o modalitate prin care s-o scoată la capăt cu golful, călăria şi condusul de maşini, când n-o învăţase nimeni să facă toate astea. Marie se oferi să pregătească un ceai şi fu uşurată când Valerie refuză, căci realizase prea târziu că nu ştia unde sunt toate ingredientele şi nu ştia dacă ar fi putut fierbe nişte apă fără să fie nevoie să aprindă focul în cuptorul acela îngrozitor. Pop intervenea foarte rar în discuţie, iar Rob era foarte relaxat. Valerie se simţea ca acasă şi când într-un final se ridică şi se îndreptă spre maşină, Rob şi cu ea

se îndepărtară râzând. Jean se pregătea să-şi lase mama să discute cu Pop, dar Marie îi făcu semn să rămână. Marie încercă să se liniştească şi să înceapă o discuţie. Pentru ea, Pop era un străin; îl văzuse de două ori în viaţă, iar corespondenţa dintre el şi fratele lui se rezuma la câte o scrisoare de Crăciun. Şi totuşi, avea atâtea întrebări. Care va fi statutul ei şi al copiilor, aici? Apoi, problema ce se punea în privinţa educaţiei lui Nigel, care va trebui să ia lecţii în particular, căci şcoala era prea departe, iar ele n-aveau de gând să-l trimită la vreun internat. Totuşi tăcea. Într-un final, Pop spuse:

— Spune-mi despre Fred.

Doamna Delaney îi fu recunoscătoare că deschide subiectul şi-i povesti pe scurt accidentul prin care rămăsese fără soţ atât de brusc. Socul trecuse şi acum putea vorbi destul de calm despre asta. Bătrânul o ascultă, fixând un punct în întuneric. Din când în când dădea din cap, apoi deodată o întrebă câţi bani avea în acel moment. Doamna Delaney ezită, apoi murmură mica sumă de bani ce fusese transferată la banca din Murra Creek.

— Trebuie să fi trăit bine, căci a avut o poziţie bună, remarcă Pop.

— Întotdeauna am avut ce era mai bun, spuse ea demnă. Fred avea într-adevăr o anumită poziţie socială. Însă e adevărat că nu mă aşteptam să ne fi rămas atât de puţin. Fred nu discuta niciodată probleme financiare cu mine, mai spuse ea, muşcându-şi buzele. De asta ţi-am scris, Gerald. M-am gândit la binele copiilor…

— Întocmai.

Nu prea e de ajutor, se gândi Jean. Poate n-are cum.

— După tot ce ai avut, Marie, toate astea trebuie să ţi se pară extrem de sărăcăcioase, continuă Pop.

— Oh, Gerald! Nu poţi să spui aşa ceva! Normal că nu seamănă cu oraşul. Mă refer la condiţii… dar aveţi

curent electric, adăugă ea stângaci. Pentru asta puteau fi recunoscătoare.

— Crezi că o să vă placă? o întrebă pe Jean de data asta.

— Da… da, spuse ea, înghiţind în sec. Sunt convinsă că aşa va fi, după ce ne vom obişnui cu toate.

— Asta n-ar trebui să dureze. O să descoperiţi multe lucruri aici pe care nu le aveaţi la oraş, adăugă Pop blând. După ce veţi fi locuit aici o vreme, o să înţelegeţi la ce mă refer, mai ales când băiatul o să prindă ceva culoare în obraji şi o să mai pună câteva kilograme pe el! în timp, totul vă va intra în sânge, o să uitaţi oraşul şi o să spuneţi „bine că am ajuns acasă în Vest". Doamna Delaney îl privea neîncrezătoare. Oricum, aşa cum v-am spus şi în scrisori, sunt bucuros să vă pot oferi un cămin. În schimb, voi veţi avea grijă de mine şi de Rob…

— Dacă tot a venit vorba, cine e el? îl întrerupse Jean.

— E un băiat de la fermă, explică Pop vag. Va trebui să stabilim o sumă pentru cheltuielile zilnice, dar vă avertizez că nu va fi foarte mare, îi mai spuse el doamnei Delaney.

— Da, Gerald, înţeleg, spuse ea curajoasă. Mulţumesc, sunt sigură că ne vom descurca. Apoi adăugă: Fred s-a înşelat în privinţa multor lucruri. Avea o cu totul altă impresie legată de moşie.

— Cum n-a venit niciodată pe aici, n-avea de unde să ştie exact despre ce e vorba, o întrerupse Pop. Secetă într-un an, inundaţii în următorul. Oile fac diverse boli sau lâna nu e de calitate bună. Grâul nu e întotdeauna bun şi atunci recolta scade. Se întâmplă multe, Marie.

— Aşa se pare.

— Când avem câte un sezon bun, toţi banii câştigaţi îi investim în alte maşinării, tractoare foarte scumpe…

— Sunt convinsă, murmură ea, realizând că speranţele ei fuseseră doar un castel de cărţi care acum se prăbuşise. O să ne fie greu la început, dar e de înţeles atunci când faci o asemenea schimbare.

Pop le vorbi apoi despre educaţia lui Nigel. Rând pe rând, Jean şi mama ei urmau să-i dea lecţii. Această idee era suficientă pentru ca Marie să aibă coşmaruri toată noaptea. Dimineaţă, alături de Jean, trecu în revistă discuţia din seara precedentă. Înainte să plece, Pop le pregătise un ceai tare, aprinsese focul, îi spusese lui Sam că nu mai e nevoie să se ocupe de gătit, căci de acum înainte doamna Delaney se va ocupa de asta şi-i spusese lui Marie că se vor întoarce pentru micul dejun la şapte jumătate. Când descoperi camera goală a băiatului, Marie se repezi în cea a lui Jean:

— Cel puţin el va fi fericit cu tot spaţiul ăsta, se plânse ea.

— Tu nu? o întrebă Jean, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

— Sinceră să fiu, după tot ceea ce a spus Gerald aseară, nu mai ştiu. Ce putem face, copilă? Nu ne putem întoarce la Melbourne, pentru că nu mai avem unde locui şi totul este atât de scump acolo. Oh, mi-aş fi dorit ca tatăl tău să fie aici să-mi spună ce să fac, adăugă ea, frângându-şi mâinile.

— Dacă tata ar mai fi fost cu noi, n-am mai fi ajuns în situaţia asta, sublinie Jean, amestecând absentă în cana cu ceai. Vom rămâne şi ne vom descurca aşa cum vom putea mai bine. Unchiul a fost atât de bun cu noi şi-mi pare rău pentru el. Nu-i vina lui că ne-am înşelat în privinţa situaţiei lui financiare. Bietul bătrân, probabil că locuieşte de ani buni în casa asta fără ca cineva să se fi ocupat de ea cum trebuie. E timpul pentru o schimbare.

— Dar cu ce să începem? Ce să facem?

— Începem cu bucătăria, spuse Jean hotărât. Apoi vom lua pe rând toate celelalte camere. Puţin aranjate, cred că vor arăta minunat, pentru că sunt spaţioase.

— Dar cum vom face toate astea, când voi avea o sumă limitată pentru cheltuielile casei? Şi când ştiu ce poftă de mâncare are Nigel, iar de ceilalţi doi n-am nici cea mai vagă idee… N-or să ne ajungă banii pentru toate astea.

— Ba da, las pe mine, spuse Jean zâmbind.

— Foarte bine, murmură Marie.

— Mai întâi, trebuie să facem o curăţenie generală…

— Poate n-o să le placă asta, interveni mama ei.

— Dacă vor să ne ocupăm de casă, le va plăcea! O să lustruim fiecare bucăţică de lemn, o să se vadă diferenţa imediat. Sunt câteva mobile foarte frumoase, mai ales în camera de zi, dar sunt pline de urme de degete, de praf şi pete. Jean se opri pentru a-şi privi mama căzută pe gânduri: trebuie să facem asta, mămico, dacă vom locui aici de acum încolo şi dacă vom avea oaspeţi ca fata de aseară! Marie încuviinţă. Apropo de ea, m-a cam enervat, era prea sigură pe ea! O să-i arăt eu din ce sunt făcută.

— Nu trebuie să-l superi pe unchiul, începu Marie ezitant. Oh, ştiu că n-o să faci asta. Şi eu m-am gândit la ea. A pomenit ceva legat de golf. Tu nu ştii să joci.

— Pot să învăţ.

— Şi nici să conduci nu ştii. Tata a spus întotdeauna că e prea periculos şi nici nu-i plăceau femeile care conduceau.

— O să învăţ să fac şi asta. Tot pământul ăsta e al unchiului Gerald şi n-am cum să nu găsesc o bucăţică de teren drept unde să exersez.

Marie se ridică:

— Mi-aş fi dorit să fiu atât de hotărâtă ca tine, scumpo. Dacă tu vrei să rămânem şi să ne dăm toată silinţa, atunci asta o să facem. Am venit aici pentru binele

tău şi a lui Nigel, spuse ea mohorâtă. Gerald mi-a spus că nu e nicio şcoală în apropiere şi că va trebui să ne ocupăm noi de educaţia băiatului. Oh, imaginează-ţi cum va fi să-l convingem să facă asta!

Nu e singurul care va avea câte ceva de învăţat, se gândi Jean, în timp ce mama ei ieşea din cameră. Mai sunt vreo două persoane care vor face asta în viitorul apropiat. Refuz să fiu tratată ca şi cum aş fi incapabilă de persoana aceea care se crede superioară! Voi compensa statura prin atitudine!

Capitolul 3

Mai târziu în acea zi, Rob le arătă împrejurimile. Jean era sigură că făcuse asta pentru că-l pusese Pop. Aduse camioneta în faţa porţii şi-i aşteptă să se aşeze pe scaunele deloc confortabile, apoi începu să-i plimbe şi să le explice exact ca un ghid. Nigel era singurul care-i răspundea. Jean îl întrebă cât de mare era parcela pe care se plimbau.

— O sută de acri, îi răspunse, iar Jean fluieră într-un mod mai puţin elegant.

— Asta e cea mai mare?

— Nu, mai este una de o sută cincizeci de acri şi alta de o sută şaizeci. Sunt dincolo de terenul ăla, mai spuse, arătându-i o linie la orizont. O să cultivăm grâu acolo, în curând.

— Ce e chestia aia verde? întrebă Nigel, arătând spre o bucată de pământ acoperită de un verde ce contrasta evident cu ce era în jur.

— Lucernă.

— Oh! se auziră cei trei Delaney.

Nigel habar n-avea ce era lucerna, iar Jean ştia doar că le place animalelor şi n-avea de gând să-i dea satisfacţie acestui bărbat care se vedea că-i plimba doar din obligaţie. Au admirat vitele ce-i priveau cu ochi mari; erau bine hrănite şi rumegau mulţumite, apoi au văzut oile. După

aceea Rob intră într-o grămadă de detalii tehnice care îi ameţiră, şi-i promise lui Nigel un miel. Le vorbi despre incendii ale hambarelor ce se petrecuseră de-a lungul anilor, inundaţii şi multe altele asemenea, făcând-o pe Marie să-l privească uimită. În schimb, Jean asculta liniştită, memorând totul pentru a se putea folosi de ele pe viitor şi încerca să pară cât mai indiferentă cu putinţă. Din când în când îl prindea entuziasmul şi ochii îi străluceau, iar tonul i se schimba. Jean realiză că era îndrăgostit de acel loc. De câteva ori o privi dispreţuitor, când îi adresa câte o întrebare care ei i se părea cât se poate de normală. În mod clar, avea mai multă răbdare cu Nigel, care era copleşit de tot ce vedea. Era uşor de înţeles atitudinea unchiului Gerald, iar Jean începea să realizeze că viaţa aici nu era uşoară; depindeau atâtea de natură. Se gândi cu drag la bătrân, înţelegând greutăţile prin care trecea zi de zi, cel puţin dacă Rob spunea adevărul, şi n-avea de ce să mintă. Avea să-şi dea toată silinţa să-l ajute şi să-i uşureze munca. Pentru început, împreună cu mama ei, avea să transforme acea casă într-un cămin adevărat, iar apoi… ei bine, va vedea ce va mai putea face pentru a ajuta. Era convinsă că se va îndrăgosti de această libertate de care va avea parte la fermă.

— Care e distanţa între păşuni? îl întrebă pe Rob.

— Cam şaisprezece kilometri, îi răspunse prompt.

Marie se cutremură.

— Aveţi un sistem de irigaţii? continuă Jean, iar Rob se întoarse spre ea, încercând să înţeleagă de unde interesul acela brusc.

— Lângă casă şi în grădină, dar nu şi aici.

— De ce nu?

— Ar fi prea scump. Pentru animale există ochiuri de apă, avem mori de vânt, poţi să vezi una chiar acolo. Niciodată n-au secat, aşa că de ce să existe o cheltuială în

plus dacă vântul face toată treaba şi scoate apa din pământ pe nimic? Mai mult decât cuvintele, tonul vocii lui o făcu să se simtă pusă la punct, dar îl privi neintimidată.

Avea pălăria trasă bine pe ochi şi privea încruntat unul din tractoarele din depărtare, iar Jean începu să-şi pună din nou întrebări în legătură cu el. Sam îi spunea domnu' Rob şi respecta întotdeauna ce-i spunea să facă; la micul dejun, îl auzise pe unchiul Gerald cerându-i părerea, iar el îi răspunsese foarte grijuliu. Ultimul loc pe care-l văzură fu o livadă de portocali, iar Nigel nu contenea cu admiraţia. Copacii erau mari, iar majoritatea fructelor nu erau coapte încă. Printre ei se mai aflau, răzleţi, lămâi încărcaţi cu fructe şi flori. În toată această minunăţie nu se auzea decât zumzetul albinelor harnice.

— Pot să mănânc una, te rog? întrebă Nigel, care privea cu nesaţ fructele.

— Poţi, dar după aceea te va durea burta. Nu-s suficient de coapte. Peste câteva săptămâni vei putea mânca pe săturate.

Băiatul se întoarse spre Jean:

— Vom mai fi aici când vor fi coapte, nu-i aşa? o întrebă rugător.

— Bineînţeles! îi răspunse, surprinsă. Ce te-a făcut să crezi că n-am fi?

— Nu erai foarte încântată aseară. Eu vreau să rămânem, mie-mi place, chiar dacă unchiul n-are bani.

— Oh, Nigel! şuieră ea disperată. Mi-aş dori să nu mai spui asemenea lucruri! Se înroşise la faţă, stânjenită de privirea lui Rob. O să locuim cu unchiul Gerald. Nu înţelegi? Rămânem aici pentru totdeauna.

— „Pentru totdeauna" e o perioadă cam lungă, interveni Rob.

— Şi asta te îngrijorează? îl întrebă Jean iscoditoare, iar el o privi calm.

— De ce ar trebui să mă îngrijoreze?

— Mi s-a părut că te deranjează.

— Serios?

Îl cântări nervoasă din ochi, ignorând privirile surprinse ale mamei şi ale fratelui ei.

— Oricum, nu cred că-i treaba ta, izbucni ea. Eşti doar un angajat!

Rob se înroşi de nervi, încercă să adauge ceva, dar se opri. Las-o să creadă ce vrea, nu mă interesează, se gândi el. Se urcă la volan, iar Jean îşi reluă locul cu demnitate, căci habar n-avea unde se aflau şi n-avea chef să fie lăsată în mijlocul acelei pustietăţi. Nigel era cel mai mulţumit, convins că făcuseră alegerea potrivită când hotărâseră să rămână la Moşia cu Arbori de Piper. Zilele ce urmară se desfăşurară într-o libertate deplină pentru băieţel, având în vedere că nu-i sosiseră cărţile cu lecţiile comandate la Sydney, iar mama şi sora lui erau prea ocupate să-l deranjeze. Unchiul Gerald le asigurase că nu putea păţi nimic şi nici nu se putea pierde, aşa că-l lăsaseră de capul lui, mulţumite că aveau parte de puţină linişte. Iar Nigel era în culmea fericirii; începuse să ţină la bătrânul cu păr alb şi fel ciudat de a vorbi. Avea acea tărie de caracter care-i lipsise tatălui său. Nu că la asta s-ar fi gândit băiatul, el ştia pur şi simplu că bătrânul avea să-i arate multe şi să-i explice totul pe-ndelete. Vorbăria lui îi amuza pe cei doi bărbaţi alături de care-şi petrecea aproape tot timpul. Din când în când, mai spunea câte ceva care-i făcea pe cei doi să schimbe priviri cu subînţeles. Jean era foarte ocupată. Ea era cea care venea cu toate ideile, în vreme ce mama ei se lăsa pur şi simplu dusă de val. Ţinând cont de faptul că urma să fie camera unde vor petrece foarte mult timp, au început cu bucătăria. Au dezvelit toate ferestrele, iar Marie se plânse că odată ce încăperea devenea mai luminoasă mizeria ieşea mai rău în evidenţă.

Spălară tavanul şi pereţii, lustruiră dulăpioarele, apoi curăţară cuptorul până totul fu ca nou. Astfel descoperiră că sub stratul de mizerie ce-l acoperea, vechiul ceainic era din cupru strălucitor. După toate astea, Marie nu-i mai purtă pică vechiului cuptor. Era chiar mulţumită de el, căci prăjiturile şi plăcintele îi ieşeau mai pufoase ca oricând. Asta o încurajă, iar Jean o lăsă gătind, convinsă că dacă avea parte de puţin ajutor şi sprijin, Marie le va demonstra unchiului Gerald şi lui Rob, în special lui Rob, ce e capabilă să facă. Lucrurile începură să arate altfel prin casă, iar Jean fu mulţumită că Rob observă schimbările. Mirosul de dezinfectant persista în camerele unde fusese folosit pentru a curăţa podelele, iar bucătăria părea cu totul alta. Baia mirosea frumos, iar Jean îl zărise pe Rob cum se încruntă, realizând că dispăruseră toate nimicurile bărbăteşti, toate fiind puse la locul lor; prosoapele erau schimbate regulat, iar chiuveta strălucea în fiecare dimineaţă. Soarele se vedea mai bine prin ferestrele curate, iar veranda fu ordonată la rândul ei, toate prostiile care obişnuiau să fie împrăştiate acolo, evaporându-se. Toate lucrurile lui Rob fuseseră adunate şi stivuite în ordine în camera lui, aşteptând ca el să le sorteze. De altfel, camera lui era singura de care Jean nu voia să se atingă. În a treia săptămână de la sosirea lor la moşie, ajunseră şi cărţile lui Nigel. Din acel moment, băiatul îşi reluă lecţiile; acestea se ţineau într-o cameră mai retrasă pentru a nu-i fi distrasă atenţia. În primele zile o obosi peste măsură pe Marie, care într-un final, uitând teama instinctivă pe care i-o purta lui Gerald, îi ceru să-i vorbească fiului ei şi să-l facă să înţeleagă că trebuie să fie cuminte în timpul lecţiilor. Pop o ascultă cu o sclipire jucăuşă în ochi. Nimeni n-a ştiut ce a vorbit cu Nigel, cert e că la următoarea lecţie Marie îşi descoperi băiatul mult mai temperat. Însă odată terminată aceasta, Nigel

dispărea până la ora mesei. Într-una din dimineţi, sună telefonul, iar Jean recunoscu imediat vocea Valeriei:

— Jean? Sper că pot să-ţi spun aşa, începu ea vesel. Am sunat să te invit la cină mâine seară. Mama organizează una din micile ei petreceri şi mă gândeam că e o ocazie bună să mai cunoşti şi alţi oameni.

— E foarte drăguţ din partea ta şi a mamei tale, spuse Jean. Mi-ar plăcea să vin, adăugă ea entuziasmată.

— Nu doar tu, scumpo. îi mama şi fratele tău.

— Mulţumesc, dar Nigel trebuie să se culce devreme, îi explică ea, ştiind ce părere avea fratele ei despre întâlnirile de acest gen. Şi oricum, nu prea-i plac petrecerile, doar dacă sunt şi alţi copii…

— Oh, nu! se auzi vocea scandalizată a Valeriei la o asemenea idee.

— Oricum, mulţumesc pentru invitaţie. Mama sigur se va bucura.

— Îmi pare aşa de bine. O să-ţi dea Rob adresa, e destul de uşor să ajungi. Pe la şase e bine?

— Mulţumesc, spuse încă o dată Jean, înghiţind cu greutate. Cum i-ar fi putut spune fetei că nu ştia să conducă? Şi chiar dacă ar fi ştiut, i-ar fi permis unchiul să conducă Bomba în oraş? Părea primejdioasă şi-şi închipuia că trebuia să cunoşti ceva şiretlicuri ca s-o poţi controla.

— Ne vedem mâine, se auzi glasul Valeriei, iar Jean puse încet receptorul în furcă.

N-avea altă soluţie, trebuia să-l roage pe Rob s-o ducă în oraş. Altfel puteau să renunţe la ideea de a-şi face noi prieteni.

— Cine era, scumpo? o întrebă mama ei, ieşind încet din camera de lecţii. Nigel era ocupat cu o compunere în care trebuia să descrie ce văzuse la moşie.

— Valerie. Fata care ne-a vizitat în prima seară. Ţi-o aminteşti? spuse Jean, întorcându-se la raftul pe care-l

lustruia în camera de zi. Ne-a invitat la cină mâine seară. O să mai fie şi alţi invitaţi.

— Ce drăguţ! suspină Marie, luminându-se la faţă. Fusese obişnuită să aibă o viaţă socială şi deja ducea dorul prietenilor şi ceaiurilor pe care le organiza după-amiezile. O să fie frumos, nu?

— Nu, spuse Jean sec. N-o să fie. Ar trebui să conduc rabla aia în oraş…

— Dar tu n-ai condus niciodată!

Jean îşi muşcă buzule, văzând cum piere entuziasmul de pe faţa mamei ei.

— O să-l rog pe unchiul Gerald sau pe Rob să ne conducă, sugeră ea.

— Şi ei sunt invitaţi?

— Nu mi-a spus nimic de ei.

— Atunci, cum să ne conducă? Să ne ducă până acolo, şi apoi să ne aştepte până suntem gata de plecare? Ar fi foarte nepoliticos. Oh, Doamne, ce păcat! Mi-ar fi plăcut, sunt convinsă.

Jean mângâie suprafaţa strălucitoare a raftului. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi stat acasă, să cureţe mai departe, decât s-o sune din nou pe Valerie ca să-i spună că va trebui să refuze invitaţia pentru că n-avea cum să ajungă în oraş. O privi din nou pe Marie.

— Mă duc să-l caut pe Rob, să-l întreb, spuse ea, încercând să pară veselă.

— Nu ne place, murmură Marie. Am simţit asta din prima zi.

— N-ar trebui să te îngrijoreze, şi-apoi este doar un angajat. Noi avem mai multe drepturi decât el!

Ieşi repede afară, întrebându-se pe unde umbla Rob şi care va fi reacţia lui când îi va cere această favoare. Deschise încet poarta, care scârţâi ostentativ în urma ei. Puţin ulei şi totul s-ar fi rezolvat. Aşa că se îndreptă agale

spre magazie. Mecanicul îi zâmbi, meşterind la tractor, iar Jean îi explică ce avea nevoie.

— Puteam să fac asta de mult, domnişoară Delaney, dar nu m-a rugat nimeni, spuse el rânjind. Nu fac nimic dacă nu mi se cere. Domnu' Rob e cel care dă ordine şi se supără dacă nu le respectăm întocmai, mai adăugă omul, aducând o cutie cu ulei.

Jean inspectă locul dintr-o privire: cutii cu benzină, uleiuri, unelte care străluceau şi se vedea că erau îngrijite la fel ca maşinăriile. Erau şi foarte multe cutii cu vopsea, multe neîncepute chiar, şi o mâncau degetele să caute o pensulă şi să se apuce de câte ceva prin casă. Era clar că aici intrau toţi banii; totul era sacrificat în favoarea tractoarelor. Dacă ar fi intrat măcar şi o cantitate infimă din bani în casă… totul ar fi fost diferit! Mecanicul, despre care află că se numea Jack, o ajută să ungă poarta:

— Ar merge şi niţică vopsea, spuse el.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, mărturisi Jean. Dar o să ne ocupăm de asta mai târziu. Am prea multă treabă în casă ca să mă mai preocupe şi asta acum. Ştii cumva pe unde e Rob?

— Domnu' Rob? A luat camioneta şi a plecat, dar nu ştiu unde. Nu-mi spune prea multe, adăugă Jack, zâmbind.

O nouă idee începu să se formeze în mintea lui Jean. Jack era mecanic, putea conduce orice maşină de pe moşia cu Arbori de Piper şi evident era persoana potrivită la care putea apela. Fără să mai stea pe gânduri, îl rugă s-o înveţe să conducă, însă Jack păru speriat.

— Dacă şeful sau domnul Rob sunt de acord, domnişoară Delaney, o să vă ajut, bineînţeles. Întrebaţi-i.

— Mulţumesc, aşa o să fac.

Până atunci trebuia să-l găsească pe Rob şi se întreba de ce-i era atât de greu să-l roage ce voia. Poate se datora atitudinii pe care o avusese faţă de ea şi de mama ei încă

din prima zi. Erau momente când tonul vocii lui era… cum putea să-l explice oare? Dispreţuitor. Acesta era cuvântul, iar Jean se încruntă. Cum se putea explica atitudinea acestui angajat faţă de ea? Nigel şi Rob apărură o oră mai târziu. Veneau agale spre casă, iar Jean îi urmărea de pe verandă, zâmbind la auzul glasului fratelui ei. Vorbea întruna, de când se trezea şi până i se închideau pleoapele de somn. Intră primul pe poartă şi o salută vesel. Rob îl urmă, iar pe la jumătatea potecii se opri şi se încruntă. Ceva era schimbat. Se uită în jurul lui, o salută încet pe Jean, apoi se întoarse şi privi în urma lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Nigel, curios.

— Ceva nu mai e ca înainte.

Băieţelul se îndreptă spre poartă şi o mişcă de câteva ori:

— Asta, spuse el, trântind-o cu putere. Nu mai scârţâie.

— Dar întotdeauna a scârţâit! se plânse Rob.

Jean coborî scările.

— L-am rugat pe Jack s-o ungă, îi explică ea. A scârţâit destulă vreme.

— Mă bucur că ai această părere, veni replica.

— E nevoie şi de un strat proaspăt de vopsea, continuă fată, analizând crăpăturile lemnului.

O să fac şi asta într-o zi, când o să am timp. Sunt sigură că o să-mi placă să vopsesc.

— Nu sunt bani pentru aşa ceva…

— Nu e nevoie de bani, îi răspunse zâmbind. Am văzut că sunt multe cutii de vopsea în magazie, iar unele sunt începute. Pot să le folosesc pe alea, adăugă ea, răspunzându-i la privirea încruntată cu un surâs şăgalnic.

O să-i cer voie unchiului, mai spuse, răutăcios, ştiind că în felul acesta îi va închide gura, iar Pop va accepta această mică cerere fără ezitare.

Rob o privea din ce în ce mai furios. îmi pare rău dacă te-ai supărat din cauza asta, pentru că voiam să te rog ceva.

— Serios?

— Nu mai contează, dacă eşti încă supărat, spuse ea, luându-l pe

Nigel frăţeşte pe după umeri spre casă. O să-l rog pe unchiul.

O jumătate de oră mai târziu Jean terminase de aranjat masa de seară, iar Marie pregătea un sos când, dintr-odată, sunetul unui pian le făcu să tresară, iar Pop intră zâmbind în casă.

Capitolul 4

Sufrageria arăta total diferit. Sam nu făcuse niciodată aşa ceva; nu aranjase niciodată o masă în felul acesta. Tacâmurile din argint sclipeau şi erau corect aşezate pentru prima oară, iar faţa de masă, una din colecţia Mariei, era de un alb strălucitor. Bărbaţii de la moşie nu se pricepeau să albească materialele. Totul e diferit acum, se gândi Jean, ducând la masă un bol acoperit. Chiar şi masa, care fusese adusă din Anglia de bunicul sau străbunicul lui Pop, părea cu totul alta după ce fusese curăţată în profunzime. Pop privi cu interes vasul argintiu pe care Jean îl găsise într-una dintre expediţiile ei prin camere.

— L-am găsit… sper să nu te superi, unchiule, spuse ea repede, dar mi se părea un obiect prea frumos ca să zacă uitat printr-un colţ, aşa că l-am curăţat.

— Nu-i nimic, fetiţo, murmură el, adulmecând mirosul bucatelor. Miroase grozav!

— Chiar e bun. E surprinzător câte se pot face din carnea de oaie. Nu mâncaţi niciodată carne de vită, unchiule? Ar fi o schimbare.

— Iarna, fetiţo. Iese prea multă carne de la un viţel şi

n-avem unde s-o ţinem.

Jean dădu încet din cap; s-ar strica imediat la căldurile care erau acum, iar în frigider n-ar fi putut-o depozita pentru că era mic şi abia reuşeau să găsească loc pentru toate cele. Era untul, care se făcea la trei zile, smântână proaspătă în fiecare dimineaţă, lapte de nici nu ştiau la ce să-l mai folosească, în ciuda apetitului considerabil al lui Nigel şi carnea de la o jumătate de oaie, pe care bărbaţii le-o aduceau de două ori pe săptămână. Chiar şi mama ei era de acord că era mâncare din belşug şi cumpărau foarte puţine lucruri de la magazinele din oraş. Drept urmare, alocaţia pe care o primea de la Gerald nu se cheltuia şi-i mărturisise lui Jean că odată ce se va strânge o sumă potrivită, avea să facă ceva cu draperiile acelea vechi. Rob se aşeză la locul lui, iar Jean îi vorbi fără să se uite la el:

— Încă mai eşti supărat din cauza porţii? întrebă ea, însă nu primi răspuns, aşa că se întoarse spre Pop: te-ai supăra dacă aş vopsi-o? Chiar ar avea nevoie, şi am găsit nişte cutii cu vopsea în magazie.

— Alea sunt pentru tractoare şi pentru multe alte lucruri, o întrerupse Rob. Am cumpărat fiecare cutie cu un scop.

— Aş folosi foarte puţină vopsea. Mai întâi aş curăţa-o, apoi aş da cu grund, am văzut o cutie tot în magazie. Ar arăta totul mult mai bine.

— Apoi ar mai fi şi gardul, izbucni Rob, şi uşa de la intrare…

— Aşa e, ar scoate în evidenţă toate celelalte defecte, nu? Nu m-ar deranja să le fac pe toate, în timp. Pot, unchiule?

— Da, fu el de acord, râzând.

— Eşti un scump, zâmbi Jean mulţumită şi verifică mâinile lui Nigel, lăsându-l să se aşeze la masă pentru că

erau curate. Mai era ceva ce voiam să te rog. de fapt, am vrut să-l rog pe Rob, dar era supărat pe mine, aşa că n-am mai făcut-o. A sunat Valerie în după-amiaza asta. Rob o privi repede. Ne-a invitat pe mine şi pe mama la cină mâine seară, şi a presupus că ştiu să conduc. Ei bine, nu ştiu, dar mi-ar plăcea să învăţ cât de curând. evident, dacă îmi dai voie. Până atunci, ai putea să ne duci tu în oraş, unchiule, te rog? O să mai aibă şi alţi invitaţi şi ar fi frumos să mai cunoaştem şi pe alţii.

— Băiatul e şi el invitat? întrebă Pop.

— Da, dar lui nu-i plac astfel de petreceri şi am refuzat în numele lui.

Nigel fu de acord. N-avea chef de vizite împreună cu mama şi sora lui, pentru că ar fi însemnat să stea cuminte ore întregi şi ce-ar fi putut fi mai plictisitor decât asta? Prefera să stea acasă, să-i urmărească pe bărbaţi la tot ce lucrau, mai ales că acum se întuneca mai repede şi deja era beznă pe la şase şi jumătate, iar asta nu-i lăsa timp suficient după terminarea lecţiilor. Cu o zi înainte fusese cu Jack cu unul dintre tractoare, îl însoţise pe Bill pe una dintre păşuni, la kilometri distanţă de casă, iar Rob îl dusese la un râu unde-i arătase locurile sigure pentru înot.

— Prefer să rămân aici, spuse el hotărât.

— Dar dacă plec şi eu cu Jean, cine te va culca? întrebă Marie.

— Băiatul se poate dezbrăca şi singur, nu? interveni Pop.

— Bineînţeles că pot! spuse Nigel, indignat. Am zece ani!

— O vârstă extraordinară, fu de acord unchiul lui. Foarte bine. Rob o să vă ducă în oraş, fetiţo. Şi chiar dacă o să am treabă, o să fiu atent şi la Nigel, în caz că strigă în somn, nu-i aşa?

Nigel vru să nege faptul că ar face aşa ceva, precum

un copil mic, dar se opri când îl văzu pe bătrân zâmbind. Va fi distractiv să-l culce unchiul. Poate îi va spune poveşti cu pădurari sau cu negri şi chiar dacă n-ar face asta, ar fi ceva diferit să nu-l culce tot mama lui.

— Dacă eşti sigur. murmură Marie. Sigur, Gerald, dacă vrei şi bineînţeles dacă eşti sigur că va fi cuminte…

— Cu mine, va fi!

— Nu toţi par să fie de acord cu planul ăsta, spuse Jean, privindu-l pe bărbatul din faţa ei.

— Rob o să vă ducă în oraş, repetă Gerald calm. Oricum, Valerie e prietena lui şi nu rata nicio ocazie s-o vadă înainte să veniţi.

— Acum probabil se teme că aş vopsi totul în lipsa lui, adăugă Jean ironic.

Rob era atent la drum. Era clar că n-avea chef de discuţii, iar Jean nu spunea nimic, preferând să se uite pe geam. Purta o rochie de bumbac lila, simplă şi de bun-gust ce se potrivea perfect pentru această ocazie. Marie purta o rochie neagră ce-i conferea un aer fragil, un colier de perle şi cercei pereche, iar Jean se întrebă o clipă ce va spune mama Valeriei despre invitaţii ei. Înţelesese de la Pop că doamna Miller era liderul în materie de modă în orăşelul Murra Creek şi acest lucru era ştiut de ani buni, cu toate că părea devansată în graţie şi frumuseţe de o anume doamnă Kennedy. Jean începu să fredoneze încet, fără să fie emoţionată sau tulburată la gândul că avea să intre într-o casă plină de necunoscuţi.

— O să mă înveţi şi pe mine să conduc, te rog? întrebă ea deodată, iar Rob răspunse înainte să se gândească prea mult:

— Nu!

— Câtă determinare, spuse ea repede. Stai liniştit, o să găsesc pe altcineva.

— Cine mai e la moşie?

— Jack, mecanicul. I-am spus ieri.

Maşina se clătină.

— Te pomeneşti că te-ai împrietenit cu oamenii de la moşie? izbucni el.

— Exact, discut cu ei, de fapt îmi plac toţi. Nu sunt nepoliticoşi cu mine şi nici nu sunt o snoabă.

Era convinsă că Rob ar fi plesnit-o dacă ar fi putut. Restul drumului fu linişte. Jean continuă să fredoneze şi se întrebă dacă mamei ei îi vor plăcea aceste locuri. Totul era altfel faţă de ceea ce trăiseră până acum. În primul rând, îi lipseau prietenii şi vecinii; ajunsese chiar să ducă dorul zilelor mohorâte din Melbourne şi-i era dor de mare. Casa aceea mare şi dărăpănată o deprima; şi-ar fi dorit ca totul să fie mai vesel în jurul ei şi dacă totul ar fi fost altfel, dacă Gerald ar fi avut o avere, măcar şi una mică, şi dacă ar fi avut acces la carnetul de cecuri, câte ar fi putut face din casa de la moşie! încă îi era teamă de Gerald, căci era diferit de fratele lui; avea un fel de a o privi de parcă ar fi căutat în adâncul sufletului ei. Jean o încuraja când era deprimată şi-i amintea cât erau de norocoase; aveau o casă în care li se dăduse mână liberă, aveau mâncare din belşug, n-aveau facturi de plătit, iar Nigel, care le era atât de drag, spera din tot sufletul să nu mai plece de acolo. Putea face atât de multe acolo, iar când va creşte avea să conducă tractoarele şi să le dea ordine oamenilor. Marie zâmbi o clipă, gândindu-se la entuziasmul fiului ei, iar când Rob le anunţă că aproape au ajuns, începu să-şi pipăie coafura şi să-şi aranjeze rochia. Rob întoarse în faţa unei case de cărămidă. Ca majoritatea caselor din zonă, şi aceasta avea verandă, iar înăuntru se vedeau mulţi invitaţi; se auzea murmurul vocilor şi clinchetul paharelor.

— Rob! se auzi glasul vesel al Valeriei, care recunoscuse maşina şi şoferul şi-şi părăsise o clipă musafirii pentru a le ieşi înainte. Ce surpriză! Când te-am

întrebat dacă vrei să vii n-ai vrut, pentru că nu voiai să conduci Bomba în oraş şi acum apari împreună cu fetele.

— Mi-e teamă că a fost vina mea, interveni Jean, coborând din maşină zâmbitoare. Unchiul n-a vrut să mă lase să folosesc vechitura asta. Parcă stă să se dezmembreze din clipă-n clipă, nu-i aşa? adăugă ea, ignorând privirea indignată a lui Rob. N-am minţit se gândi ea, zâmbindu-i Valeriei. Ce mai faci? Abia aşteptam să te văd din nou.

— Ce drăguţ din partea ta, râse Valerie. Hai înăuntru, s-o cunoşti pe mama şi pe ceilalţi.

— Şi eu ce fac? întrebă Rob, aprinzându-şi o ţigară. Să aştept aici până se termină balul?

— Eşti cam morocănos, scumpule, nu-i aşa? spuse Valerie, luându-l de braţ. Ştii bine că eşti binevenit aici oricând. Aşa că şterge-ţi supărarea asta de pe faţă; ar trebui să fie o experienţă inedită pentru tine să faci pe şoferul.

— N-ar fi aşa de rău dacă aş avea o maşină normală, mormăi el, urmându-le în casă.

— Dar ce s-a întâmplat cu maşina decapotabilă? întrebă o fată pe lângă care treceau, iar Rob o privi aproape furios.

— A trebuit s-o vând ca să plătesc facturile.

Sunase ca o glumă, iar Jean şi doamna Delaney o luară ca atare. Urmară o mulţime de prezentări. Jean zâmbi tuturor; spuse că îi place această zonă, cu toate că n-a apucat să vadă foarte multe; da, era destul de fericită la moşia cu Arbori de Piper şi era încântată să-i cunoască pe toţi. Doamna Miller se dovedi o femie sofisticată, care-şi petrecea majoritatea timpului la cealaltă casă pe care o aveau, la periferia oraşului Sydney. Era foarte graţioasă, când mergea parcă plutea, iar Jean o privea fascinată. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui, nu se observa niciun

rid, iar fata se întrebă câte ore petrecea în faţa oglinzii pentru a ajunge la o asemenea perfecţiune şi dacă stătea vreodată în faţa unui cuptor, gătind. De ultima parte se îndoia, căci avea nişte unghii perfecte. Se uită apoi la mama ei şi-i zâmbi. Erau mulţi tineri şi toţi se arătară încântaţi de nou-veniţi. Se ciocniră paharele, iar când Jean luă prima înghiţitură, nu-şi putu reţine strâmbătura. Rob o privi surprins:

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Bere! spuse ea, privind-o amuzată pe Valerie. îmi pare rău, dar nu-mi place, adăugă ea şi puse paharul pe o tavă.

— Oh! Atunci poate vrei o limonadă? Sau apă? întrebă Valerie, ridicând uşor din sprâncene.

— Limonadă, mulţumesc. E mult mai aproape de gusturile mele, spuse recunoscătoare Jean.

Valerie se îndreptă spre bar, iar o doamnă de lângă uşă îi zâmbi prieteneşte lui Jean.

— Ai fost foarte nepoliticoasă, îi şopti Rob la ureche. Puteai măcar să te prefaci că-ţi place. Toată lumea bea bere.

— De ce ar fi trebuit să mă prefac?

— Bunele maniere îţi cer asta! şuieră el.

— De fapt, ar fi însemnat să-mi reneg principiile dacă aş fi băut-o, spuse ea cu sinceritate. Cred că mi s-ar fi făcut rău.

Rob o privi cu ochi mari. Câţiva musafiri priveau amuzaţi acea domnişoară care-şi exprima punctele de vedere cu atâta tărie. Lui Jean nu i se părea că a spus ceva ieşit din comun. Privi în continuare în jurul ei, zâmbind tuturor.

— Asta e inofensivă, spuse Valerie, zâmbind cu paharul de limonadă în mână. Eu una prefer ceva mai tare.

— Mulţumesc, spuse Jean. Viaţa m-a luat suficient de

tare, adăugă ea, iar Valerie se înroşi.

Cina fu servită într-o sufragerie modernă cu vedere spre grădina din spate, iar Jean, care avea ochiul format, reţinu tot aranjamentul ca model pentru viitor. Avea să vină o zi când va avea şi ea invitaţi la moşie şi voia să înveţe tot ce se putea despre cum se desfăşurau vizitele în această zonă. Era cu totul altceva faţă de ceea ce se petrecea la Melbourne. În primul rând nu erau atâtea formalităţi, toată lumea îşi spunea pe nume. Se servea mâncare rece, cu multe apetitive. Totul era impecabil, iar Jean nu găsi vreo greşeală. Doamna Miller le primise cu drag şi le făcuse să se simtă ca acasă. O privi zâmbitoare pe mama ei, care stătea la celălalt capăt al mesei şi se întrebă cum arăta o petrecere mai mare. La sfârşitul mesei toată lumea ieşi pe verandă, iar Jean se nimeri în dreptul unei doamne îmbrăcate în gri care-i zâmbise mai devreme.

— Domnişoară Delaney, pot să aplaud atitudinea dumneavoastră? începu ea. Nici mie nu-mi place berea.

— Oh! Serios? Mă bucur că nu sunt singura, spuse ea, privindu-şi interlocutoarea cu interes.

— E reconfortant să descoperi persoane cărora nu le e teamă să spună ce gândesc! spuse femeia, zâmbind. Şi eu fac acelaşi lucru şi primesc o mulţime de mustrări acasă! îmi cer scuze dacă sună ca un clişeu, dar îmi place rochia ta foarte mult. E o culoare frumoasă şi-ţi vine de minune.

— Am făcut-o chiar eu, spuse Jean simplu, iar ochii celeilalte se măriră.

— N-am să-i spun asta Valeriei, să nu scazi în ochii ei.

Jean o privi atent, încercând să descopere dacă era vreun subînţeles în cuvintele femeii, dar nu zări decât o privire prietenoasă şi răsuflă uşurată. Simţea că putea avea încredere în această femeie şi speră că se va mai întâlni cu ea pe viitor.

— Şi rochia mamei tot eu am făcut-o. îmi place să fac asta, pentru că am lucrat pentru un creator de modă foarte exclusivit în Melbourne.

— Deci, asta era! S-a vorbit mult despre nou-veniţii de la moşia lui Gerald. Nu suntem foarte mulţi pe aici, aşa că orice noutate ne interesează. Spune-mi despre Pop şi despre casa lui. A trecut mult timp de când n-am mai fost pe acolo.

— Oh, îl cunoaşteţi? o întrebă Jean. E un scump, dar trebuie să muncească atât de mult! începu ea entuziasmată, continuând apoi să-i vorbească despre tot ce văzuse la moşie. În timp ce-i povestea despre toate schimbările pe care le făcuseră ea şi mama ei, ochii interlocutoarei ei se măreau.

— Dar pari atât de fragilă! exclamă ea.

— Nu sunt cum par la prima vedere, spuse Jean serioasă. Sincer m-am săturat să mă creadă toată lumea o neajutorată doar pentru că sunt mică. De exemplu Rob, îl ştii şi pe el? Mi se pare că are impresia că ar trebui să fiu încă la şcoală!

Se simţea indignarea în vocea ei, iar noua prietenă începu să râdă. În cealaltă parte a camerei, Valerie părea să aibă o discuţie foarte plăcută cu un prieten. Într-un moment de linişte, se auzi o parte din ceea ce vorbeau:

— Nepoata domnului Delaney. Oh, nu, nu cred că o să stea acolo.

— Ba da, o să stau la moşie, spuse Jean tare. Aceea e casa noastră acum.

Masca politicoasă afişată de doamna Miller dispăru o clipă, iar Marie privi şocată modul în care Jean atrăsese atenţia asupra ei. În acel moment se auzi o voce de afară care-l ruga pe cel ce parcase rabla aceea pe punctul de a se dezmembra în faţa casei, să vină s-o mute imediat.

— Se referă la Bombă, spuse Rob şi ieşi repede.

— Iar acela e soţul meu, adăugă tovarăşa de discuţie a lui Jean. Obişnuieşte să aibă astfel de replici!

— Nici nu ştiu cum vă numiţi, spuse Jean timid. Cred că ni s-a făcut cunoştinţă, dar au fost atâtea persoane… vă rog să mă scuzaţi.

— Sunt Anne Kennedy. Avem proprietatea de pe malul râului-Gum Valley. Poate ţi-a vorbit Pop despre ea. Vino să mă vizitezi într-o după-amiază, eşti binevenită.

— Mulţumesc, dar încă nu ştiu să conduc. Oh, am tot spus asta şi m-am săturat, adăugă ea, încruntându-se. Toată lumea se aştepta ca ea să ştie să facă toate aceste lucruri; se părea că femeile de aici se pricepeau la fel de bine să joace golf, să conducă şi să călărească aşa cum se pricepeau la gătit.

— Cu siguranţă, Rob te va învăţa.

— Rob nu vrea, o întrerupse Jean, iritată. Mi-a spus asta, destul de clar, recent.

Doamna Kennedy o privi cu atenţie şi-i observă expresia feţei, apoi zâmbi pentru sine.

— Învaţă de una singură, Jean. Nu-i greu. Ia Bomba şi du-o pe una dintre păşuni, departe de vreo zonă populată unde te-ai putea răni pe tine sau pe altcineva.

— Dar toate pedalele şi schimbătorul de viteze…

— Am auzit că ai un frate mai mic. Ia-l cu tine, sunt convinsă că ştie mai multe despre astea decât crezi.

Jean rămase gânditoare şi nici nu-l lua în seamă pe Rob când se întoarse însoţit de un alt bărbat care fu salutat de toată lumea. Veniră spre ele, iar Jean abia dacă le acordă atenţie.

— Ne vedem mai încolo, îi şopti doamna Kennedy soţului ei. Acum suntem ocupate!

Acesta se întoarse uşor surprins, întrebându-se despre ce vorbeau. Jean nu realizase că nu fusese tocmai politicos din partea ei ce făcuse; se gândea la Nigel şi la

Bombă, la păşunile întinse unde putea exersa şi loviturile de golf. Avea să fie foarte greu fără un profesor sau un antrenor, dar va reuşi cumva. Maxilarul i se încleştă. Dacă Valerie poate să facă toate astea. şi ea le putea face! Dar, exista un mare dar. N-avea haine potrivite pentru călărie şi nici bani suficienţi pentru crose sau alte echipamente. Mai întâi, maşina. Pe primul plan va sta desluşirea secretelor Bombei, apoi, odată depăşite aceste complicaţii, se va gândi la altceva. Poate va putea conduce la terenul de golf şi-i va putea urmări pe jucători dintr-un colţ. Călăria n-ar fi trebuit să fie o problemă. Părea destul de simplu-te aşezi în şa şi ţii frâiele, stai drept, iar calul merge la pas.

— Simplu! murmură ea.

Pe verandă şi în casă se auzeau discuţii despre lipsa ploilor, despre recoltă, oi şi chiar despre spectacolul din Sydney. De asemenea, ultima logodnă fu un alt subiect, apoi se vorbi despre ultimul nou-născut. Treceau repede de la un subiect la altul. Ascultând, Jean râdea în sinea ei de cantitatea de informaţii schimbată într-un timp atât de scurt. Era la fel oriunde ai fi mers, cu oricine ai fi fost. Marie se simţea foarte bine. Cunoscuse pe cineva de vârsta ei, care avea ca şi ea o fată şi un băiat şi schimbaseră opinii, stând în scaune confortabile, sorbind câte o gură de ceai cu gheaţă. Doamna Miller îşi petrecu aproape tot timpul în compania propriilor ei prieteni, tot timpul bine dispusă şi zâmbitoare, arătând la fel de bine la sfârşitul serii. Valerie era peste tot, însă în ochii ei mocnea furia de fiecare dată când se uita după Rob. Stătea lângă o fereastră, privind vechea maşină, etalându-şi supărarea, până ce Valerie îi spuse să-şi revină şi să treacă la pian. Aproape toţi fură de acord cu această rugăminte şi-l duseră aproape pe sus la pian. Odată ajuns acolo, păru să fi uitat că era prost dispus şi se aşează, acceptând să interpreteze diverse cântece, acompaniat şi de alţii. Astfel,

seara se încheie într-o notă cât se poate de veselă. Valerie îi conduse la maşină şi rămase câteva clipe cu Rob.

— Ne vedem la sfârşitul săptămânii aşa cum am stabilit, da? întrebă ea, iar tânărul confirmă. Dacă vrei, pot să trec să te iau eu cu maşina şi să rămâi în noaptea aia aici. Doar o să jucăm tenis duminică, şi aşa ai fi scutit de încă un drum.

— Îmi convine, spuse el, iar Jean se gândi că nu era prima dată.

Zâmbetul Valeriei străluci în întuneric.

— O să aranjez un joc şi pentru tine, Jean, săptămâna viitoare.

— E foarte drăguţ din partea ta.

— Ai făcut tenis de performanţă, sau doar din plăcere?

— Prima variantă, spuse Jean sec.

— Oh! Voiam doar să văd cum joci, dar dacă eşti obişnuită cu tenisul în forţă, n-are rost să ne pierdem vremea, nu? Doar n-ai câştigat nicio cupă, nu?

— Doar opt, răspunse fata politicos. Şi cu asta ţi-am închis gura! se gândi ea, folosindu-se de una dintre replicile fratelui ei. Dacă nu mă crede, sau dacă Rob mă va acuza de minciună, aşa cum mă aştept că va face, spunând că nu-s suficient de înaltă ca să ţin o rachetă de tenis în mână, o să pun toate cele opt trofee în camera de zi.

Era încântată că va scăpa de Rob două zile; aşa. avea ocazia să pună câteva planuri în aplicare fără ca el să-i sufle în ceafă, şi în timp ce conduceau în noapte se întrebă ce va spune când se va întoarce şi va găsi poarta vopsită într-un verde frumos.

Capitolul 5

Jean rămase tăcută pe drumul spre casă. Era atentă la tot ce făcea Rob; îi urmărea fiecare mişcare a mâinilor şi picioarelor, încercând să reţină totul. Nu-l va mai ruga

niciodată s-o înveţe ceva, va face totul de una singură şi-i va demonstra că e în stare de orice. Apăsând o frână imaginară, în timp ce coborau un pod, se simţi foarte bine şi o binecuvântă pe doamna Kennedy pentru ideea ce i-o dăduse.

— Cine e doamna Kennedy? întrebă ea deodată, foarte curioasă, rupând tăcerea pentru prima dată.

— Soţia domnului Kennedy.

— Îmi închipuiam că nu era mama lui, spuse ea repede. Încă eşti supărat din cauza porţii?

— Da.

— Te porţi ca un copil! murmură ea şi fu surprinsă de avântul brusc al Bombei.

Când ajunseră la ultima cotitură înainte de alee, Jean strigă:

— Opreşte!

Marie, care aproape adormise, tresări, iar Rob frână puternic. Maşina se opri brusc, iar Jean ţâşni afară, urmată de Rob, care se întreba dacă i se făcuse rău sau dacă văzuse pe cineva sau ceva pe şosea.

— Ai o lanternă? întrebă ea din faţa maşinii, în timp ce rochia îi atârna în praf.

— Doar chibrituri. Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

— E un câine aici, mi s-a părut că l-am văzut în lumina farurilor, apoi l-am auzit scheunând când am trecut pe lângă el.

— Oh, doar asta era?

— Cum adică, doar asta era? Fă-mi lumină aici, aprinde un chibrit, fă ceva şi nu mai fi atât de bădăran!

— Jean! Jean! se auzi glasul mustrător al mamei ei. Nu se vorbeşte aşa, fetiţo.

— Nu-mi pasă, suspină ea, aplecându-se. E rănit, nu se poate mişca şi el mă întreabă dacă doar despre asta era vorba!

Rob fu luat prin surprindere de hotărârea din vocea fetei şi se oferi ezitant s-o ajute. În lumina slabă, vedeau căţelul zăcând pe o parte, cu limba scoasă din gură, gâfâind. Jean încercă să-l mângâie.

— Ai grijă să nu te muşte! strigă Rob, care ştia cât erau de imprevizibili câinii de stână.

— N-o să facă asta, spuse ea sigură, dar Rob se apropie gata să prindă câinele de ceafă dacă făcea vreo mişcare bruscă.

În cele douăsprezece luni de viaţă, mâncarea acestui câine constase din bucăţi de carne crudă pentru care a trebuit să se lupte cu alţi câni; purta acum semnele acelor bătăi, pe urechi şi pe nas. Mersese kilometri întregi în căldură, iar nopţile se întinsese la rădăcina vreunui copac; păzise turmele de oi pe distanţe foarte mari. Fusese tratat cu duritate de oameni şi din această cauză se dăduse la stăpânul lui, mârâind şi dezvelindu-şi colţii. Omul îl aruncase cu putere pe marginea drumului, iar el se târâse cu greutate până la acel adăpost de pe pod, unde stătuse în ultimele două zile. Acum era pentru prima oară în viaţa lui când cineva îl atinsese cu blândeţe şi-i vorbise cu atâta căldură. îi răspunse, dând din coadă şi chiar permiţându-i acestei persoane să-l ridice în braţe. Jean îl ţinea în braţe şi-l întrebă pe Rob:

— E vreun medic veterinar prin apropiere?

— Nu.

— E cineva care l-ar putea ajuta?

O privi aşa cum o privea întotdeauna, deja se obişnuise cu acei ochi, apoi ridică din umeri:

— Doar nu intenţionezi să-l păstrezi, nu-i aşa? Mi se pare pe jumătate mort.

— Nu te-am întrebat cum ţi se pare. E cineva care-l poate ajuta? Asta vreau să ştiu.

Tonul ei îl uimi, iar Marie se încruntă. Când Jean

vorbea aşa, era cu adevărat nervoasă şi pe punctul de a izbucni. Nimeni şi nimic n-o putea opri să facă ce-şi propusese. Vru să spună că nu era locul şi timpul potrivit să se certe pentru un căţel şi că ar fi dorit să-şi continue drumul, să ajungă să se culce. Oricum animalul părea bătrân, era slab şi înfometat, şi Mariei i se făcu milă.

— Da, cu siguranţă e cineva care să poată face ceva, spuse ea cu hotărâre pentru prima dată. Nu-l putem lăsa în starea asta.

— Ar fi mai bine dacă ar muri, o contrazise Rob.

Jean strânse din buze.

— Te-am întrebat… începu ea din nou.

Rob se întoarse spre maşină:

— Oh, la naiba, dacă insişti atât! spuse el nervos. La vreo zece kilometri de aici, e un tip care are grijă de animale…

— Du-mă la el, te rog. Eu nu pot face nimic şi cu cât primeşte ajutor mai repede, cu atât mai bine.

— La ora asta? o întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Contează ce oră e? Dacă tu ai avea un picior rupt, ai vrea asistenţă medicală indiferent de oră.

— I cine eşti tu să-mi dai ordine? vru el să ştie.

Jean refuză să răspundă la această întrebare, însă îl privi în continuare, iar Rob fu primul care întoarse capul.

— Şi dacă Mike o să-l facă bine, ce-o să faci cu el? adăugă, arătând spre câine.

— O să-l păstrez, evident. Ce altceva aş putea face?

Mike se dovedi a fi metis; un bărbat de vreo cincizeci de ani ce nu păru enervat de faptul că fusese trezit din somn la o asemenea oră ca să aibă grijă de un câine. Se strânseră toţi în jurul mesei. Mike îi privi pe Rob şi pe Jean, iar ochii căprui străluciră o clipă când luă cu blândeţe căţelul din braţele fetei. După o scurtă dar eficientă examinare, timp în care animalul nu se mişcă

deloc, stând cu nasul în palma lui Jean, Mike dădu diagnosticul:

— Nu e vorba de o ruptură, doar o luxaţie mai gravă. De asemenea, e înfometat. Poţi avea grijă de el chiar tu, domnişoară, dacă ai timp şi răbdare, mai spuse el, mângâind animalul pe cap.

— Mulţumesc, spuse ea fericită. Bineînţeles că o să am grijă de el.

— Deci, am venit până aici degeaba, remarcă Rob.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Jean. Am aflat ce s-a întâmplat.

— Tu ai aflat, pe mine nu mă interesează.

— Oh! Oh, hai acasă! spuse ea, trecând pe lângă el, îmbrâncindu-l şi oprindu-se în dreptul uşii, întrebându-se cum l-ar fi putut răsplăti pe acest om şi dacă ar fi fost jignit dacă i-ar fi dat bani. Răsuflă uşurată când Rob îi observă nehotărârea şi, surprinzător, îi veni în ajutor:

— O să rezolv totul cu Mike mai târziu, spuse el încet.

Bărbatul îi conduse la maşină.

— Cum se prezintă caii pentru polo pe care i-aţi cumpărat, domnule Rob? îl întrebă cu interes.

— Bine, mulţumesc, spuse el repede, iar zgomotul motorului curmă orice altă conversaţie.

Marie, care avea geamul deschis, strigă:

— Noapte bună şi mulţumim.

În timp ce maşina se îndepărta, se lăsă tăcerea.

— Cai pentru polo? murmură Jean. N-am văzut aşa ceva pe la moşie. Sau nu ştiu să fac diferenţa între ei şi caii obişnuiţi?

— Probabil că nu.

— Ştiu că sunt multe lucruri diferite aici, chiar şi felul în care oamenii tratează câinii, spuse ea tăios. Dar nu sunt atât de proastă încât să cred că jucaţi polo pe nişte

cai de fermă!

Maşina se opri brusc, iar Jean îşi încleştă degetele. Ce se petrecuse cu ea în seara aceea? O ironizase pe Valerie şi reuşise de fiecare dată să-l scoată din sărite pe Rob.

— Cine spune că am făcut asta? Cine a zis că am jucat polo?

— Atunci, de ce ai avea cai pentru acest sport? îl întrebă Jean. De ce tu, un simplu angajat de la fermă, ai atâtea privilegii încât să-ţi poţi cumpăra astfel de cai, când bietul unchi Gerald se chinuie să strângă bani suficienţi pentru maşinării?

— De ce?

În întuneric Jean nu-i putea vedea expresia feţei, căci bordul maşinii nu era luminat. Şi oricum era prea preocupată să-l liniştească pe căţel, care începuse să tremure la auzul glasurilor acelea ridicate.

— Pentru că atunci când a murit, tata mi-a lăsat ceva bani, îi explică el. Şi cum am făcut ceva economii din banii pe care i-am câştigat la fermă, am cumpărat doi cai de acest gen, pentru că îmi place să călăresc şi-mi place şi să joc polo. E o explicaţie suficient de clară pentru tine?

— Îmi cer scuze, spuse ea sec, întrebându-se de ce se amestecase. Dacă ar fi fost mai înţelegător cu acel câine, se gândi ea, nu m-ar fi scos din sărite.

— Pop e suficient de bun să mă lase să-i duc la păscut pe moşia lui fără să-mi ia vreun ban, adăugă el, iar Jean strânse pumnii.

După ce Rob porni din nou maşina, se relaxă şi parcurseră restul drumului în tăcere. Lumina ascunsă de viţa-de-vie îi întâmpină; Pop încă îi aştepta, întrebându-se probabil dacă nu cumva Bomba capitulase. Stătea în locui obişnuit, îmbrăcat în pijama şi papuci, şi părea obosit. Jean simţi că era vina ei că-l ţinuseră treaz până la o asemenea

oră târzie, şi în timp ce urca spre verandă îi zâmbi ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Voia să-i spună ce se întâmplase înaintea lui Rob.

— Îmi pare aşa de rău, unchiule, că am întârziat şi vreau să ştii că e doar vina mea. Am găsit câinele ăsta pe drum şi am crezut că are un picior rupt, aşa că l-am obligat pe Rob să ne ducă la cineva care l-ar fi putut ajuta.

Pop o privi cu respect, nu multă lume îl punea pe Rob să facă ceva.

— A trebuit să ne întoarcem la un anume domn Mike…

— Îl cunosc. Se poartă frumos cu animalele, spuse Pop, privind ghemul de blană încolăcit din braţele fetei. E un câine de vite bun. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, mai spuse, iar Jean se lumină la faţă, auzind blândeţea din glasul bătrânului.

Îi aşteptase pentru că a vrut să audă cum fusese vizita la doamna Miller şi pe măsură ce timpul trecea se îngrijorase şi era pe punctul de a pleca să-i caute. Aşa că în vreme ce mama ei se aşeza obosită pe scaun, gândindu-se că în mai puţin de şase ore trebuia să se trezească şi s-o ia de la capăt cu treaba în bucătărie, Jean se aşează la picioarele bătrânului, mângâind câinele murdar pe care tocmai îl salvase.

— Dacă am grijă de el, îi fac o baie şi-l fac să arate cât de cât normal… mă laşi să-l păstrez? se rugă ea. Era prima oară când îl ruga ceva.

— Nu văd de ce n-ai putea, spuse Pop. Pune-l în bucătărie, lângă miel.

— Care miel? se auziră toate cele trei voci la unison.

— Al lui Nigel. L-a găsit în seara asta. N-avea mamă. O să-i dea de mâncare cu un biberon.

Marie încremenise, iar Jean se uită în altă parte, pentru a n-o vedea râzând. Un miel în bucătăria ei curată!

— Ar trebui să-i dai nişte lapte cald înainte să te culci, Marie, spuse Gerald ridicându-se, cât se ocupă Jean de câine.

— Dar, Gerald! încercă Marie să protesteze pentru că era prea mult. Habar n-avea cum se hrăneau mieii şi oricum îi era teamă de oi şi de vaci, apoi vechiul obicei o făcu să se oprească: da, bineînţeles. Dacă spui tu, Gerald.

Când aprinseră lumina în bucătărie, descoperiră mielul, învelit cu grijă cu o pătură de către Nigel, dormind lângă cuptor; după zgomotele pe care le făcea se părea că-i era foame. Jean îşi privi mama:

— Pare atât de neajutorat, nu-i aşa?

Într-adevăr, aşa părea; exact ca şi căţelul ei, căruia i se făcu un culcuş de cealaltă parte a cuptorului.

— O să avem curând o grădină zoologică, spuse Marie, iar Rob încuviinţă din dreptul uşii.

— Aşa e. Pop i-a promis deja lui Nigel un cal, iar pe verandă e un borcan cu mormoloci.

Nu pare prea deranjat de asta, se gândi Jean, nedumerită. Nigel e ocolit întotdeauna, însă ea şi mama ei sunt mereu luate în colimator. De ce? Oare din cauză că suntem femei, pentru că am vrut să schimbăm lucrurile pe aici, iar pe Nigel nu l-a interesat? Rob aproape zâmbea, privind-o pe Marie care se chinuia să hrănească mielul.

De când se mutaseră aici, Jean şi Marie nu permiteau ca atunci când sosea poşta, săculeţul cu scrisori să fie uitat sau să nu fie deschis imediat; având în vedere că venea doar de trei ori pe săptămână, abia aşteptau să deschidă plicurile, aşa că Pop deschidea cutia în timp ce ele aşteptau nerăbdătoare ca el să sorteze corespondenţa. Într-una din acele zile de joi, Pop răsfoia plicurile, iar Rob îl văzu cum se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, Pop? îl întrebă imediat, lăsând ziarul pe masă.

— Nu ştiu. Poate, spuse bătrânul, gânditor. Se uită în jurul lui pentru a fi sigur că era singur cu fiul lui vitreg şi nu puteau fi auziţi. E în legătură cu investiţiile alea. îţi aminteşti că i-am dat lui Rory Houton un cec ultima oară când a fost aici? Era totul în regulă, dar acum se pare că au apărut nişte probleme.

— Cu cecul sau cu Rory?

— Cu niciunul. Cu investiţia, îi explică Pop, bătând uşor cu degetul în scrisoare. Vor să le fac o vizită. Spun că aşa e cel mai bine, pentru că durează prea mult să-mi explice prin scrisori. Cred şi eu! Vreau să ştiu ce vor face cu banii mei!

— Păi, ce te opreşte să pleci? îl întrebă tânărul. A trecut mult timp de când n-ai mai fost plecat.

— Ştiu. Şi nu-mi place că trebuie să plec, pentru că sunt aici Marie şi copiii. Nu-mi place că trebuie să-i las singuri. E cam pustiu pe aici, ştii.

Rob râse.

— Termină, Pop. E o scuză foarte slabă. Stau singuri toată ziua, tu apari doar la ora mesei, aşa că n-or să-ţi simtă lipsa atât de rău. Şi oricum, sunt eu aici, ce-şi mai pot dori?

Gerald pufni:

— Le şi acorzi multă atenţie, fiule! Câteodată se vede atât de clar că nu-ţi plac.

Rob se încruntă:

— Nu văd ce legătură are asta cu plecarea ta. Recunosc, nu mi-a plăcut niciodată ideea şi nu-i suport că stau aici, modificându-ne stilul de viaţă, dar n-are absolut nicio legătură cu asta, spuse el fluturând scrisoarea lui Pop. Nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat. De câţi bani e vorba?

— Zece mii, spuse Pop abătut. îi păstram pentru când voi fi bătrân. Rob râse tare, iar Jean, care era în camera ei,

se încruntă. În cele câteva săptămâni de când se afla aici nu-i zâmbise niciodată, lui Nigel da, dar când dădea cu ochii de ea se încrunta. Avea un râs plăcut; păcat că nu-l auzeau mai des. Râsul şi veselia erau atât de importante în viaţă; dacă n-ar fi fost fratele ei aici, n-ar fi avut de cine sau cu cine să mai râdă.

— Mărunţiş, continuă Rob să râdă.

— Asta crezi tu, răspunse celălalt, dar zece mii de lire sunt zece mii de lire şi n-am de gând să stau să fiu tras pe sfoară. Presupun că vor să vorbim personal din cauză că e o sumă atât de mare. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi nu să-i dau cecul lui Rory. Am fost foarte neglijent. Tăcu o clipă, iar Rob nu-l întrerupse, apoi continuă: la naiba, o să plec la Sydney să rezolv totul. Poţi să te descurci şi singur câteva zile. Sună să vezi dacă poţi să-mi rezervi un bilet pentru zborul de mâine dimineaţă. Dacă nu poţi, va trebui să iau trenul. Marie!

Se auzi un zgomot din bucătărie, iar Marie apăru imediat cu biberonul cu lapte pentru miel în mână.

— Da, Gerald?

— Trebuie să plec mâine dimineaţă, spuse el, arătându-i scrisorile. E urgent. Mă întorc abia săptămâna viitoare. Am suficiente haine curate?

— Bineînţeles, Gerald. Abia am spălat ieri; a trebuit să facem asta, căci Nigel se murdăreşte atât de des şi era păcat de toată apa aia caldă rămasă. Jean tocmai a terminat de călcat. Sper că nu e nimic grav, mai spuse ea, privindu-l tulburată.

— S-ar putea, răspunse Pop. Fă-mi bagajul, te rog, o să plec foarte devreme. Ştii tu ce-mi trebuie.

— Da, Gerald, spuse Marie, şi se grăbi să plece.

— „Da, Gerald”, o imită Pop. N-ar fi fost ceva dacă mi-ar fi spus „du-te şi fă-ţi singur bagajul”?

A doua zi dimineaţă, Marie se trezi foarte devreme ca

să le pregătească micul dejun înainte să plece. Nu mai găsiseră bilete de avion, aşa că Pop se pregătea pentru o călătorie cu trenul, lungă de o zi. În timpul mesei dădu tot felul de indicaţii. Rob îl ascultă doar pe jumătate atent; Pop ştia foarte bine că putea conduce totul aici de unul singur.

— Gerald, începu Marie nesigur, crezi că ai avea timp să cumperi ceva dacă tot eşti în oraş?

— Cum ar fi? întrebă Pop, imaginându-şi că o să-l pună să alerge după mătăsuri sau alte materiale şi nu credea că va fi în stare de aşa ceva. Dar Marie îi întinse nişte bucăţi de ziar şi nişte bani.

— Avem nevoie de nişte castroane şi nişte cratiţe mai mici. Astea-spuse ea, arătându-i pozele tăiate din ziar-mi-ar trebui, dacă ai putea să le iei. Cratiţele pe care le avem aici sunt prea mari şi avem un singur castron pe care-l putem folosi. Ar putea fi trimise cu trenul, nu trebuie decât să le comanzi şi să le plăteşti. Banii, continuă ea timid, i-am economisit din cei pe care mi-i dai pentru cheltuielile zilnice. Şi toate astea ar fi pentru casă oricum, aşa că e în regulă, nu?

— O să le cumpăr, mormăi el şi băgă banii în buzunar.

Jean îi urmări cu privirea de pe verandă. Era încă în cămaşa de noapte, aşa că nu se duse mai departe. În timp ce Bomba dispărea la orizont, tresări. Unchiul era plecat la Sydney, iar Rob urma să plece în weekend în Murra Creek, ce-avea să facă ea? Mai târziu, realiză că şi Jack era plecat cu maşina. Sam îi spuse că mecanicul fusese trimis cu maşina la Dubbo pentru nişte reparaţii, iar Jean se întrebă dacă nu cumva Rob făcuse asta intenţionat. Sam o urmă în magazie:

— Doreaţi ceva, domnişoară Jean? o întrebă el.

— Doar nişte vopsea, şopti Jean cu o privire de drăcuşor. Domnul Rob vine mai târziu, nu?

— Aşa a spus. Trebuie să terminăm de arat păşunea şapte-a spus că în curând o să plouă şi după aia vom putea pune grâul.

— Deci, e profet şi în ceea ce priveşte vremea. Foarte bine, o să vin după ce pleacă, spuse ea mai mult pentru sine.

Rob plecă devreme sâmbătă dimineaţă. Jean încă spăla vasele, când auzi zgomtul unei maşini scumpe, şi bănui că sosise Valerie, aşa că ieşi afară cu prosopul în mână. Valerie se uită la ea. Buclele erau dezordonate şi nu era machiată, totuşi ceva din figura ei micuţă se potrivea cu prospeţimea şi veselia dimineţii de weekend.

— Draga mea, arăţi ca sclava cuiva, spuse Valerie, surâzând.

— A lui Rob, strigă Jean, fluturând prosopul.

— Oh! murmură Valerie, căruia nu părea să-i placă prea mult această idee-Jean sclava lui Rob. Când o va cere de nevastă, se gândi Jean, Valerie va avea plăcerea deosebită de a-i găti şi a-i spăla vasele lui Rob. Am auzit că şi Pop a plecat, continuă Valerie.

— O să avem un sfârşit de săptămână liniştit, spuse Jean, oftând. Eu am multe scrisori de trimis, iar Nigel m-a făcut să-i promit că mergem la pescuit.

Rob trecu pe lângă ele şi-şi puse bagajul pe bancheta din spate, iar Valerie se urcă repede la volan.

— O să fiţi bine, îi spuse lui Jean pe un ton ce suna a superioritate.

— Da, bineînţeles. Să nu cumva să vă stricaţi weekendul gândindu-vă la noi. Rob se strâmbă:

— Aşa o să facem! Dar dacă se întâmplă ceva, poţi să-i laşi un mesaj doamnei Miller.

— Mulţumesc.

O privi suspicios cum stătea în dreptul porţii; soarele îi strălucea în bucle, iar când îi zâmbi încă o dată, ştiu

sigur că n-ar trebui să plece. Era convins că Jean punea ceva la cale. Uitându-se în jurul lui, se întrebă ce-ar putea să facă.

— Distracţie plăcută, le strigă Jean, şi nu uita că mi-ai promis o partidă de tenis săptămâna viitoare, Valerie.

Fata confirmă, zâmbi şi demarară în trombă. Jean continuă să fluture prosopul până ce dâra de praf dispăru, apoi răsuflă uşurată.

— Nigel! strigă ea, alergând în spatele casei, unde îl găsi exact cum se aşteptase, cu mielul în braţe şi cu câinele, pe care îl numiseră Scruffy, alături. Căţelul ţâşni spre ea, gudurându-se, iar fata îl mângâie pe cap; era încă slăbit, dar după câteva mese bune, câteva băi şi câteva perieri, începea să arate din ce în ce mai bine. Nigel, vrei să câştigi un dolar? Băiatul o privi suspicios.

— Adică să muncesc?

— Într-un fel. Ţi-ar plăcea să cureţi poarta şi apoi s-o dau cu grund alb?

— Oh, mi-ar plăcea asta, spuse el, şi ochii-i sclipiră. Pot să încep acum?

— Poţi, îi spuse sora lui. Smirghelul e în bucătărie, pe masă, şi după ce o să termini de curăţat lemnul, o să-ţi dau grundul. Şi să nu laşi mielul sau câinele să-şi lase părul pe acolo!

Capitolul 6

Stând cu mâinile în şolduri şi cu pălăria lăsată pe spate, Sam dădu verdictul:

— Ştiţi, domnişoară Jean, dacă am tunde tufişurile alea, curtea ar arăta mult mai ordonată. Şi am putea face acelaşi lucru cu arborii de piper.

— Sunt de acord, murmură Jean, urmărindu-l pe Nigel, care era în elementul lui, vopsind portiţa cu grund alb.

Sam venise să verifice dacă doamnele n-aveau nevoie

de ceva sau dacă le putea ajuta cu ceva, având în vedere că el tot n-avea treabă. Doi dintre oameni plecaseră cu Jack în oraş şi rămâneau acolo tot weekendul. Observase că domnul Rob chiar încurajase această plecare, drept urmare nu prea avea ce face. Se oprise surprins, când îl zărise pe băieţel vopsind de zor poarta din faţă.

— Pot să le tai eu dacă vreţi, domnişoară Jean, se oferi el, arătându-i copacii şi tufişurile. Sunt sigur că şi ceilalţi ne vor ajuta, dacă doriţi.

— E foarte drăguţ din partea ta, Sam, răsuflă ea uşurată. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză unchiului pentru când se va întoarce acasă. Şi lui Rob, spuse pentru sine. O să vadă ce pot face o fată, o pensulă şi puţină energie pentru imaginea casei de pe moşia cu arbori de piper.

Peste zece minute trei, bărbaţi tundeau tufişurile din jurul casei; după ce se întrebase de câteva ori dacă Gerald nu s-ar fi supărat pentru această mutilare a proprietăţii lui, Marie le pregăti ceaiul pentru a-i scuti de un drum. Jean avu o strângere de inimă văzând cum creştea grămada de crengi uscate, frunze şi flori; trecuse foarte mult timp de când nu mai fuseseră tunse, iar acum, atât de golaşe, nu arătau grozav. Până la ora prânzului terminară, iar Nigel, purtând semnele muncii prestate, făcea ultimele retuşuri. Deja arăta diferit, împreună cu mama şi sora lui făcură câţiva paşi înapoi pentru a admira opera finală.

— Arată mult mai bine, murmură Marie. Sigur îi va plăcea şi lui Gerald. Cel puţin, aşa sper!

— Arată mai curat şi mai ordonat, spuse Jean, privind grădina cu un ochi critic.

— Am vopsit foarte bine, nu credeţi? întrebă Nigel, umflându-se în pene. Lasă-mă tot pe mine să dau cu verde, se rugă el.

— Nu, asta e treaba mea. M-am gândit mai bine şi o s-o termin eu ca să iau toată vina asupra mea. N-avea să

spună: „Nu eu, Nigel a făcut-o!”. Avea să mărturisească tot şi le va ţine piept atât unchiului Gerald, cât şi lui Rob. Cu siguranţă, unchiul nu se va supăra, doar îi dăduse mână liberă, iar pe Rob de ce l-ar fi deranjat? El pur şi simplu lucra pentru Pop, ca şi Sam, Jack sau Ben. Toţi erau nişte angajaţi, în timp ce ea. ea era nepoata domnului Delaney, se gândi mândră. După ce mâncară câte ceva, Nigel dispăru împreună cu mielul şi câinele la barăcile angajaţilor, unde era un musafir fidel, iar Marie se hotărî să se odihnească o jumătate de oră. În drum spre dormitor, aruncă o privire în camera unde era masa de biliard şi zări scrumiera plină, deşi o curăţase cu o zi în urmă; de asemenea, revistele erau împrăştiate peste tot.

— Iar Rob! se plânse ea. Trebuie să fi fost aici azi-noapte.

— Mi s-a părut că am auzit zgomotul bilelor, spuse Jean din dreptul uşii, în timp ce Marie golea scrumiera şi aranja cărţile şi revistele. Fetele joacă biliard? adăugă fata.

— Nu foarte des, cred. Sau poate aici îşi ocupă timpul şi cu aşa ceva. De ce?

— Doar mă întrebam.

Marie ridică un tac.

— Când eram mai tânără obişnuiam să joc destul de des, mărturisi ea. Acum mulţi ani. Tatăl tău avea o pasiune pentru biliard şi mă obliga să joc pentru a nu-şi ieşi din mână.

— Te pricepeai? o întrebă Jean, dintr-odată interesată.

— Draga mea, pasiunea a avut o moarte violentă când am început să-l bat de fiecare dată! spuse ea.

— Oh! Crezi că-ţi mai aduci aminte cum să joci?

— Cred că da, spuse Marie, aplecându-se peste masa verde, ţinând profesionist tacul în mână. Da, cu puţin exerciţiu mi-aş aduce aminte, sunt sigură.

— Crezi că ai putea să mă înveţi şi pe mine? o întrebă Jean inocentă.

Cinci minute mai târziu nu se mai auzea decât zgomotul făcut de bilele lovite şi glasul Mariei, care dădea tot felul de indicaţii. Ceva mai târziu, Jean inspectă poarta şi descoperi că grundul se uscase. Dimineaţă se va trezi la ora obişnuită şi va încheia cu un strat vesel de vopsea verde. Apoi, câtă vreme se va usca, îl va pune pe Nigel să jure să păstreze secretul, vor duce pe una dintre păşuni camioneta şi va vedea dacă va reuşi ceva. Oamenii vor fi plecaţi, iar mama ei plănuia să facă draperii din nişte feţe de masă din damasc pe care le găsise prin cutii. Le spălase, le călcase şi suspinase deasupra lor, regretând faptul că trebuia să le strice, căci erau într-adevăr frumoase. Cele două care erau mari urmau să atârne în camera de zi; Marie era convinsă că vor împrospăta atmosfera din camere, o vor lumina. De asemenea, găsise un material cadrilat cu roşu şi alb, pe care Jean intenţionase să-l folosească pentru o rochie, dar pe care Marie îl destinase bucătăriei. Jean ştia că mama ei va sta liniştită având această ocupaţie, şi nici nu-şi va face griji pentru Nigel, căci era cu sora lui. Niciunul dintre ei nu se plictisi în acea seară, pentru că puteau face multe lucruri fără să se împiedice de bărbaţi. Jean se spălă pe cap şi-şi făcu manichiura, apoi ieşi şi se plimbă pe afară. Acum că tufişurile şi copacii erau tunşi, se putea vedea la o distanţă mult mai mare împrejurul proprietăţii. Deodată, se întrebă ce-or face Rob şi Valerie. Din câte ştia, erau la o petrecere-Rob nu-i spusese prea multe-iar a doua zi, când ea se va lupta să controleze camioneta, ei vor juca tenis. Se gândi o clipă la faţa bronzată a lui Rob şi se întrebă încă o dată de ce nu-i zâmbise niciodată. Se încruntă. Nu-i spusese niciodată pe nume, nici Jean, nici măcar domnişoară Delaney, apoi zâmbi, amintindu-şi că într-o dimineaţă, când

avusese nevoie de ea, o strigase: „Hei, tu!”. Atunci nu-l luase în seamă, iar el a trebuit să alerge după ea, bombănind morocănos ceva despre încăpăţânarea femeilor. Fata se oprise când o ajunsese din urmă, privindu-l fără să spună nimic.

— Nu m-ai auzit când te-am chemat? o întrebase.

— Nu, spusese ea, pregătindu-se să plece. Te-am auzit când ai strigat „Hei, tu”, dar habar n-aveam că la mine te refereai!

Chicoti pe întuneric, apoi o strigă mama ei care-i spuse că se duce la culcare, aşa că Jean se întoarse, stingând în urma ei toate luminile. Dimineaţa următoare o lăsă pe Marie să croiască liniştită draperii şi perdele, iar ea plecă împreună cu Nigel. Era linişte în jurul lor, iar Jean se întrebă ce-ar spune mama ei dacă ar auzi zgomotul făcut de camionetă. Lui Nigel i se păru grozavă această aventură. îi şopti surorii lui că poate să conducă maşina cu adevărat, doar abia cu o zi în urmă îl lăsase Bruce să ţină mâinile pe volan! Nu e mare lucru, spunea el, şi-i desenă în praf treptele schimbătorului de viteze. Jean îl privea atent.

— Înţeleg, murmură ea cu ochii la desen. Dar camioneta e ca şi Bomba? Adică schimbătorul de viteze e la fel la amândouă?

Nigel se gândi o clipă. Nu era foarte sigur.

— Dar dacă nu sunt, o să aflăm curând, nu-i aşa? sublinie el cu isteţime.

În faţa volanului, pe Jean o trecu un fior. Ce-ar spune unchiul Gerald dacă ar lovi maşina? Stând cu mâinile pe volan, încercând să-şi adune curajul, îşi aminti cât de sigură era Valerie pe ea când se urca în maşină, se gândi apoi la doamna Kennedy şi se hotărî să sune la Gum Valley dacă avea probleme. Poate că ar fi fost mai înţelept din partea ei dacă ar fi făcut asta la început.

— Ah, ce-o fi, o fi, oftă ea, apăsând ambreiajul, dar nu

se întâmplă nimic.

— N-ai pornit încă motorul, spuse Nigel.

Jean îşi muşcă buzele. Slavă Domnului că era doar băieţelul cu ea! Rob ar fi făcut vreo remarcă usturătoare şi s-ar fi uitat în altă parte, iar ea s-ar fi simţit mică precum un purice. Cheile erau chiar acolo, dar ea nici nu se gândise să le folosească; în clipa următoare motorul porni, iar ea îl ascultă cum toarce. Maşina asta era mai bună decât cealaltă, pe care o folosea Pop. Puse mâna pe schimbătorul de viteze. Nigel îi urmărea fiecare mişcare, aprobând apăsarea pedalei. Camioneta începu să se mişte încet, apoi se opri brusc, iar motorul muri. Mai încercă de trei ori, palidă la faţă, şi într-un final maşina porni, merseră câţiva metri, moment în care trebuia să schimbe iar viteza, dar să fie şi atentă pe unde mergea. Marie nu apăru pe verandă pentru a întreba panicată ce se întâmplase, iar Jean răsuflă uşurată când făcu dreapta pe lângă casă, însă dădu nas în nas cu o poartă.

— Frâna! Repede! Aia din mijloc, strigă Nigel.

Se opriră doar la câţiva centimetri de poarta mare de fier, iar băiatul o privi:

— Crezi că te descurci?

— Bineînţeles că da! Trebuie doar să mă obişnuiesc. Coboară şi deschide-o, încercăm din nou.

Jumătate de oră mai târziu, culoarea-i revenise în obraji, iar Nigel era mai relaxat. Se opriseră şi o luaseră de la capăt de multe ori pentru exerciţiu, îi spunea Jean învăţăcelului ei, care, deşi era de ajutor, nu era întotdeauna politicos. Reuşiseră să descopere la ce se foloseau toate, motorul mergea în continuare şi devenea mai relaxată odată cu trecerea timpului.

— Încă n-ai dat cu spatele, spuse fratele ei după ce făcuseră trei ture pe păşune.

— Toate la timpul lor, fiule, spuse ea, râzând. Ne

descurcăm destul de bine, deocamdată, nu-i aşa?

— Nu-i rău, dar nu te uiţi deloc în oglinda retrovizoare.

— Nu pot să mă uit în toate părţile în acelaşi timp!

— Dar aşa trebuie, spuse el timid, aşa face Rob.

Deschise şi închise multe porţi, iar Jean era din ce în ce mai sigură pe ea; se obişnuise cu zgomotul şi pornea fără să înece motorul de prea multe ori. În timp, o să poată face asta la fel de natural ca mersul şi va putea conduce în oraş, o va putea duce pe mama ei la cumpărături, fără să mai fie nevoie să dea comenzi la telefon, iar când va descoperi unde era, va trebui să sune la Gum Valley să-i mulţumească doamnei Kennedy pentru ideea minunată pe care i-o dăduse. Marie îi privea uluită; figura ei parcă ar fi fost un desen animat, privindu-i cum veneau spre poartă la volanul camionetei. Deschidea şi închidea gura, căutându-şi cuvintele, iar copiii râdeau în hohote.

— Jean! strigă ea, şi realiză că nu ştia dacă trebuia să fie sau nu supărată, căci acum înţelegea avantajele de a avea acces la un mijloc de transport propriu. Aşa că urma de supărare dispăru şi-şi privi mândră fiica independentă. Draga mea, ce-ai făcut? Te-a lăsat unchiul?

— Nu. Dar sunt sigură că ar fi făcut-o dacă ar fi fost aici, spuse fata, coborând din maşină un pic ţeapănă. Scaunul era prea în spate pentru mine. Nu te supăra pe mine, dar nu puteam pierde această ocazie. Rob nu era aici şi nici ceilalţi angajaţi ca să-mi stea pe cap. Nigel a fost un înger, ştiai că aproape era în stare s-o conducă de unul singur?

— Bineînţeles că pot oricând, rânji Nigel. În dimineaţa aceea, învăţase multe alături de sora lui.

— Asta nu înseamnă că trebuie să încerci! interveni mama lui, alarmată. N-aţi lovit nimic, sper! adăugă ea repede.

— Doar vreo două oi, un cal şi o poartă, răspunse Nigel şi se amuză de figura mamei lui.

Luară prânzul pe verandă, la umbra răcoritoare a viţei-de-vie. Jean era cu adevărat mulţumită de succesul repurtat şi căpătase multă încredere în ea. Avea de gând să mai ţină o sesiune de condus după-amiază, înainte să se întoarcă Rob; Nigel îi spuse că o învăţase tot ce ştia şi n-avea rost să mai vină cu ea, aşa că va merge cu mama lui la râu să adune mormoloci. Apa râului era calmă în lumina după-amiezii; privindu-l pe Nigel în timp ce hoinărea pe malul apei cu o sticlă într-o mână şi cu o plasă confecţionată dintr-o bucată de plasă de ţânţari, Marie se simţi împăcată cu sine. Era multă linişte şi dacă ar fi cunoscut mai multă lume ar fi fost o viaţă foarte frumoasă.

Mai mulţi vecini şi ceva mai multe obiecte casnice, asta îşi dorea acum. Jean încercă din nou camioneta. N-avea cuvinte să descrie exact sentimentele pe care le avu când se urcă la volan şi motorul toarse când îl porni. O pufni râsul când porni pe una dintre cărările care duceau spre păşunea cea mare. O oră mai târziu, realiză că se pierduse. Toate păşunile arătau mai mult sau mai puţin la fel, până observai că poziţia arborilor era diferită; de exemplu, pe asta nu erau oi, doar iarbă mare. Cea pe care fusese mai devreme arătase cam la fel, însă nu era sigură, aşa că se opri încruntată, încercând să se hotărască în ce direcţie s-o apuce. Camioneta mergea perfect, iar ea trecuse peste teama de la început, însă se afla probabil la kilometri distanţă de casă, dacă se termina benzina? Se uită îngrijorată la ceas. Mai era destul până să se întunece şi cu siguranţă dacă s-ar mai fi plimbat puţin ar fi zărit ceva cunoscut care ar fi ajutat-o să se întoarcă acasă. A trebuit să se oprească de două ori pentru că se blocase în nişte buşteni. Într-un final, ajunse în dreptul unui grup de pini pe care era convinsă că nu-i mai văzuse. Arătau ca

nişte arbori de Crăciun, iar Jean îşi stăpâni cu greu lacrimile, uitându-se la ei. Nu era un sentiment prea plăcut să fii pierdut în acea pustietate. Era sigură că Rob nu-i adusese până aici atunci când le arătase moşia; poate că se afla deja pe altă proprietate. Luând-o înainte, căci încă nu îndrăznise să meargă cu spatele, se opri din nou, după doar câţiva metri, pentru că roţile se blocară într-un alt buştean.

— Pot să te întreb încotro mergi? se auzi o voce rece în spatele ei, şi întorcându-se, îl zări pe Rob pe un cal alb, mare, mai furios decât îl văzuse vreodată. Deodată, se simţi uşurată; nu mai era pierdută, cineva o găsise.

Însă nu-şi mai putu stăpâni lacrimile şi izbucni în plâns.

O vreme, se auziră doar strigătul ciorilor şi suspinele lui Jean. îşi culcase capul pe volan; calul şi călăreţul stăteau aproape nemişcaţi. Rob o privea în continuare furios. Jean era nervoasă pe ea însăşi pentru faptul că reacţionase în felul acesta, dar pur şi simplu nu se putea opri. Lacrimile erau un amestec de uşurare şi de furie. Fusese mult mai greu decât se aşteptase să înveţe totul de una singură, doar cu ajutorul lui Nigel, apoi şocul de a se găsi pierdută în acea pustietate, urmat de apariţia neaşteptată a lui Rob, toate astea duseseră la ceea ce în mod normal nu suporta să facă. Lacrimile erau pentru cei slabi şi neajutoraţi, iar ea nu era aşa. Încet, încet suspinele se opriră, iar Jean se căută prin buzunare după o batistă. Nu găsi una, aşa că se şerse repede la ochi cu marginea rochiei. Se întoarse încet şi-l văzu pe Rob stând în aceeaşi poziţie, iar calul o privi cu ochi mari şi galeşi.

— Parcă trebuia să joci tenis, spuse ea aproape acuzator.

— Şi pentru că ai calculat că voi sta acolo toată ziua, presupun că ăsta e rezultatul? şuieră el.

Jean confirmă, simţindu-se din ce în ce mai bine. Lacrimile o ajutaseră, totuşi, să se descarce.

— Cum îndrăzneşti să aduci camioneta până aici când nu ştii să conduci?

— Oh, dar ştiu să conduc. Acum, adăugă ea după o clipă de gândire.

— Cine te-a învăţat? Cine a îndrăznit să te aducă aici fără permisiunea mea?

— Am venit singură, spuse ea, gândindu-se că făcuse bine că nu-l rugase pe Sam sau pe altcineva s-o înveţe, pentru că o parte din furia lui Rob s-ar fi îndreptat împotriva lor.

Rob păru îngrozit şi foarte suspicios. Totuşi, chiar era singură.

— Vrei să-mi spui că ai avut curajul să vii singură până aici fără cineva care să te instruiască? Eşti nebună? Am crezut că dacă l-am trimis pe Jack în oraş, toate utilajele vor fi în siguranţă şi tu la fel, şi totuşi iată-te la poarta celeilalte proprietăţi. Dumnezeu ştie cum arată motorul acum!

Se opri să respire, iar Jean realiză că se chinuia să găsească argumentele necesare pentru ca ea să înţeleagă gravitatea faptelor, dar nu le putea găsi. Indignarea, dezaprobarea şi îngrijorarea se amestecau în mintea lui şi-l blocau.

— De ce te-ai întors mai devreme? îl întrebă, curioasă.

— Pentru că ştiam că se va petrece ceva în lipsa mea! Simţeam că ceva nu e aşa cum trebuie şi e cazul să mă întorc neapărat.

— Ce păcat că ţi-ai stricat ziua degeaba!

Rob strânse pumnii, iar calul se mişcă uşor neliniştit.

— Nimic? Cum adică nimic? Primul lucru pe care l-am văzut când m-am întors a fost poarta aia verde. Tu ai

făcut asta, sunt sigur. Ai fost în magazie şi ai luat vopseaua care era pentru maşini. Ai tăiat copacii şi tufişurile, apoi i-am găsit pe mama şi pe fratele tău pe malul râului, dar tu lipseai. Maşina nu era, iar Nigel îmi spune că ai plecat la o plimbare.

— Cred că exagerezi, îl întrerupse Jean, stând dreaptă şi dorindu-şi să fi fost mai înaltă, pentru a-i conferi mai multă atitudine. Pe Sam nu-l interesează ce fac, nici pe Jack, nici pe Bruce sau pe Ben şi tu eşti tot un angajat aici. Unchiul mi-a dat voie să vopsesc poarta, l-ai auzit şi tu, erai acolo. Iar dacă ar fi fost aici, sunt convinsă că ar fi fost de acord şi cu tunsul tufişurilor. Trebuie să recunoşti că arată mult mai bine acum, spuse ea zâmbind, căci voia să-şi păstreze buna dispoziţie. Am avut atâta treabă weekendul ăsta.

— Evident! Dar asta. spuse el, arătând spre camionetă, iar calul bătu din copite, agitat. N-aveai niciun drept s-o aduci aici. Pop nu ţi-a dat voie să faci asta şi nici să înveţi să conduci.

— Am vrut să-l întreb, dar a plecat destul de grăbit. Te-am rugat pe tine, dar ai refuzat. Jack fusese trimis la Dubbo şi am ghicit din ce cauză. Începu să se enerveze de nedreptatea care i se făcea. Dacă ar fi fost unchiul Gerald în locul lui Rob, ar fi acceptat totul şi şi-ar fi cerut scuze din adâncul sufletului, dar n-avea de gând să-l lase pe acest angajat să-i spună ce putea sau nu să facă. Ai făcut-o intenţionat. Şi din moment ce acum locuiesc aici, nu înţeleg de ce trebuie să te rog pe tine tot timpul sau să aştept să te pună unchiul să mă duci în oraş. Acum, cred că o să mă întorc acasă.

Rob se înroşi. O urmări cum pornea motorul.

— Nu ştiai că ai o pană?

Jean se albi puţin la faţă şi o clipă se întrebă dacă mai stricase ceva.

— Ce te faci cu asta? continuă el batjocoritor.

— Va… va trebui să-mi arăţi ce trebuie să fac, spuse ea, călcând pe propriul orgoliu.

Rob se dădu încet jos de pe cal şi-l legă de bara din faţă a maşinii. Acesta pufni pe nări, iar Jean îl privi; era un animal frumos şi-şi aduse aminte că-l mai văzuse în grajd alături de ceilalţi cai, apoi se întrebă dacă nu cumva era unul dintre cei cumpăraţi pentru polo.

— Ştii, Rob, am fi fost scutiţi amândoi de neplăcerile astea, dacă ai fi acceptat să mă ajuţi atunci când te-am rugat foarte politicos dacă mă poţi învăţa să conduc. În felul ăsta, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat şi tu nu ţi-ai fi stricat sfârşitul de săptămână.

— Roata de rezervă e în spate, fu singurul răspuns pe care i-l dădu.

Chinuindu-se să scoată roata grea, Jean realiză că o va pune s-o schimbe de una singură; drept pedeapsă, se gândi. Ce om!

— Cheia şi cricul sunt tot acolo, se mai auzi în spatele ei.

Rob se sprijini de camionetă şi-şi aprinse liniştit o ţigară, dând instrucţiuni, pe care Jean le urma conştiincioasă, ştiind că asta era răzbunare şi că nu se putea împotrivi; oricum, dacă nu schimba roata n-avea cum să ajung acasă. Iar la starea pe care o avea, Rob era capabil s-o lase să se întoarcă de una singură. Nu mai conta, încercă ea să se consoleze; era bine să înveţe aşa ceva. Putea oricând să păţească asta pe marginea drumului dinspre Murra Creek şi cum traficul nu era foarte intens, ar fi putut trece ore bune până s-o poată ajuta cineva. Era o muncă grea, căci roata care trebuia schimbată era strânsă bine. Stropi de sudoare îi apărură pe frunte şi, încercând să-şi dea părul la o parte, lăsă o dâră unsuroasă de ulei pe obraz. Strângând din dinţi,

hotărâtă să nu ceară ajutor, pentru că putea fi la fel de încăpăţânată ca şi el, se luptă o vreme să deşurubeze una din piuliţe. Tocmai când Rob era pe punctul de a ceda şi a-i veni în ajutor, reuşi s-o desfacă pe prima. Urmară şi restul, apoi roată fu eliberată şi Jean o rostogoli încet pe iarbă. Când o aduse însă pe cea nouă, nu putu s-o ridice şi-i căzu pe picior, moment în care Rob interveni şi o ajută.

— Prostănacă mică şi încăpăţânată ce eşti, bombăni el.

Termină treabă, apoi strânse roata stricată şi cricul şi le puse în spatele camionetei. Jean se pregăti să urce în maşină.

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă, privindu-i faţa încălzită şi mânjită de ulei.

— Mă întorc acasă, ce altceva aş putea să fac? Tu ai calul.

— Dar… intenţionase să lege calul de bara maşinii şi să conducă el, dar Jean deja se aşezase la volan şi n-o putea scoate de acolo decât pe sus.

— Va trebui să-mi arăţi drumul, bineînţeles.

— Chiar nu ştii unde te afli?

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai vagă idee. Păşunile astea sunt imense şi arată cam la fel. Am deschis şi am închis atâtea porţi şi chiar nu ştiu cât de departe am ajuns.

— Pe proprietatea vecină, la douăzeci de kilometri de moşie, spuse el încruntat.

Era surprinsă.

— Atât de departe? Cum m-ai găsit? îl întrebă curioasă, gândindu-se că avusese noroc. Dacă ar fi continuat să conducă în direcţia aceea, probabil ar fi ajuns până în oraşul vecin. Abia acum realiza ce suprafaţă mare reprezentau Districtele Vestice.

— Nigel mi-a arătat ceva vag în direcţia asta. Apoi

am văzut praful. Aerul e atât de liniştit, încât praful pluteşte multă vreme în urmă.

Se luase după dâra de praf, mersese pe scurtături numai de el ştiute, apoi, în liniştea după-amiezii, auzise zgomotul motorului şi într-un final zărise camioneta printre pini.

— Presupun că în timp o să ajung să cunosc fiecare bucăţică din terenurile astea, spuse Jean, în timp ce Rob dezlega calul. Bineînţeles că o să-i spun unchiului, adăugă ea, privindu-l drept în ochi. Tânărul ridică din umeri. În care parte mergem? continuă ea, surâzând, dar speranţa că şi el îi va zâmbi înapoi îi fu spulberată şi apăsă încet ambreiajul.

Ar fi fost plăcut să aibă un astfel de răspuns ca semn al iertării pentru nebuniile pe care le făcuse, căci zâmbetul acela care apărea des faţă de Nigel era foarte frumos. Oftă încet. Rob se urcă în şa, apoi o luă înainte. Jean ezită; spera că va avea un start mai lin decât precedentele, fără acele zgomote oribile. îşi imagina cum se va strâmba Rob la auzul lor.

— Ah, demarare perfectă! murmură ea cu satisfacţie, pornind de pe loc în urma calului alb, iar Rob o privi uimit.

Schimbă vitezele ca un profesionist, iar Rob o luă la galop, căci n-avea chef să fie lăsat în urmă. Marie şi Nigel aşteptau îngrijoraţi lângă gardul proaspăt vopsit, iar când văzură maşina în zare, escortată de Rob, răsuflară uşuraţi. Jean era întreagă, iar Marie era foarte recunoscătoare pentru asta, ţinând cont de figura pe care o avusese Rob când primise explicaţiile de la Nigel conform cărora, sora lui conducea pe undeva pe acolo. În următoarea clipă Rob fusese în şaua calului alb şi chiar îngrijorată cum era, Marie nu putu să nu admire felul în care se potriveau.

— Dacă aş putea să călăresc şi eu aşa! exclamase Nigel.

— O să poţi cu timpul dacă ai grijă, şoptise mama lui, uitându-se în continuare după Rob, care nu se oprise să deschide portiţa, ci sărise peste ea cu uşurinţă.

— Se dă mare, remarcase băiatul, iar ea râsese.

Jean coborî din maşină, privindu-l pe Rob care descăleca încruntat. Ce drept avea să fie supărat? E adevărat că el conducea totul în lipsa lui Pop, dar nu era şi şeful ocupanţilor casei.

— M-am pierdut, spuse Jean, oprindu-se în faţa mamei ei, mângâindu-l pe Scruffy, care scâncea de fericire că o văzuse. Apoi am făcut pană. După aceea a venit Rob şi totul a fost în regulă, încheie ea prietenoasă.

— Mă bucur, spuse Marie, pentru că atunci când a plecat avea o faţă de parcă ar fi fost gata să te omoare! Presupun că toată curăţenia pe care am făcut-o ieri şi azi nu prea a fost apreciată.

În absenţa lui Gerald, doamna Delaney nu mai era intimidată. Proprietarul uriaş al moşiei, cu vocea lui puternică o înfricoşa, dar nu şi Rob. La fel cai fiica ei, îl considera drept un simplu angajat, iar ea nu primea ordine de la nimeni în absenţa lui Gerald. Sfaturi, da. Asta era cu totul altceva; şi în plus, avea multe lucruri neclarificate despre care ar fi vrut să afle mai multe. Rob se uită urât la ea.

— O să-i explic toate astea cumnatului meu când se va întoarce, continuă ea. Acum aş vrea nişte vopsea crem şi nişte vopsea roşie, mai spuse hotărâtă. N-o să folosesc multă, adăugă repede, când văzu privirea războinică a tânărului. Vreau să vopsesc dulăpioarele din bucătărie. Şi aş mai vrea ceva din oraş, mâine. Poate să mă ducă unul dintre băieţi? Jean nu e suficient de experimentată.

— Cred şi eu! Va mai trebui să înveţe multe până să poată pleca de una singură la Murra Creek. Aş putea să întreb de ce trebuie vopsite dulapurile din bucătărie? Mie

mi se par în regulă şi aşa!

— Dar n-au mai fost vopsite de cine ştie când! strigă exasperată Marie. Sunt învechite şi nu-mi plac. Dacă va trebui să petrec ore întregi acolo, că se va gătesc, vreau ca totul în jurul meu să fie curat şi frumos. Să mi le aduci cât poţi de repede, te rog.

Apoi îl luă pe Nigel şi plecară. Până la urmă, Marie era suficient de demnă. Ceva mai târziu, Nigel fu trimis în magazie după vopsea. Rob cerceta camioneta, iar băieţelul zâmbi.

— N-o să găseşti nicio zgârietură, dacă după asta te uiţi, spuse el sigur pe sine. N-am lovit nimic.

— Care „voi”?

— Eu şi Jean, bineînţeles. Am fost cu ea să-i arăt la ce folosesc toate, schimbătorul de viteze, ambreiajul. Nu prea se pricepea, răspunse Nigel mândru. Cred că o s-o pot conduce şi eu foarte curând.

— Ba n-ai să faci aşa ceva! Să nu te atingi de tractoare sau de celelalte maşini, ai înţeles? N-am chef să le strici, costă prea mult.

Nigel se aşează pe un bidon cu benzină şi-şi sprijini capul în mâini.

— Presupun. Acolo intră toţi banii unchiului, nu-i aşa? Cel puţin aşa spune Jean? Ştii, am crezut că o să fie mai bine aici din multe puncte de vedere, pentru că noi toţi am crezut că unchiul are foarte mulţi bani. Dar îmi place de el chiar dacă n-are, adăugă el cu hotărâre. Şi acum că am primit mielul şi poneiul, chiar îmi place că locuiesc aici. Crezi că am putea avea şi un pui de cangur? Ben mi-a povestit despre un băiat pe care-l ştia şi care avea chiar şi un pui de aligator, mai spuse băieţelul, cu ochi strălucitori. Apoi oftă, pentru că ştia că nu există aşa ceva pe acolo. Pot să iau vopseau aia, te rog? O să mă lase şi mama să fac ceva mâine după lecţii, aşa cum am ajutat-o pe Jean cu

poarta, de dimineaţă. O să vopsim dulăpioarele crem şi marginile cu roşu, ca să înveselim camera. Mie îmi place roşul, ţie nu?

— O să văd roşu în curând! bombăni Rob, aducându-i cutiile cu vopsea.

Mai pe seară sună Valerie care, în ciuda aşteptărilor, nu păru deloc supărată de plecarea prematură a lui Rob. Era dulce şi înţelegătoare.

— Oh, înţeleg îngrijorarea lui Rob, îi spuse ea lui Jean. E o mare responsabilitate pentru el. Vă lăsase singuri. şi cum nu sunteţi obişnuiţi, trebuie să vă fi fost greu…

— Nu chiar, spuse Jean gânditoare.

— Ce-aţi făcut? V-aţi descurcat? o întrebă Valerie, curioasă.

— Da, ne-am ocupat timpul cum ne-am priceput şi noi, răspunse fără să dea prea multe detalii despre ce se petrecuse în lipsa lui Rob.

— Oh, în legătură cu tenisul. Păreai nerăbdătoare, aşa că am aranjat o partidă pentru miercurea viitoare dacă-ţi convine. îţi spune Rob unde sunt terenurile.

Jean ieşi pe verandă. Nigel era acolo cu un trenuleţ de jucărie pe şine. Scruffy se uita curios, iar Jean îl zări şi pe Rob care se oprise să admire mica locomotivă, iar băieţelul tocmai îl ruga să se dea la o parte căci stătea chiar pe staţia din Murra Creek. Rob se mişcă repede, uitându-se la picioare. Jean zâmbi.

— Dar nu e nicio staţie acolo.

— E una imaginară. Ca acolo unde stă Bess, acolo e depoul. Am avut nişte staţii de tren, dar cred că le-a aruncat mama când împachetam. Nu le găsesc nicăieri. Tata mi-a cumpărat setul ăsta de ziua mea.

Rob îngenunche ca să vadă mai bine, pentru că devenise brusc interesat, căci locomotiva şi vagoanele erau

de bună calitate şi trecuseră ani buni de când nu se mai jucase cu trenuleţe.

— Îţi fac eu două, trei staţii, se oferi bărbatul deodată. Hai în magazie, am nişte bucăţele de furnir acolo.

Se întoarseră o oră mai târziu cu trei staţii pe care Nigel le privea mulţumit, căci erau perfect simetrice. Rob se aşeză lângă el, apoi auzi ceva zgomote.

— Ce se aude? întrebă el încruntat, iar Nigel ascultă şi el.

— Mami şi Jean, răspunse el, zâmbind relaxat. Joacă biliard.

— Ce fac?

— Joacă biliard, repetă băieţelul, luând laba câinelui de pe şină. Joacă destul de mult când tu şi unchiul nu sunteţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai urmează? se încruntă el, intrând în casă.

Se opri în dreptul uşii, iar Marie tocmai lovise o bilă ca un maestru. Jean stătea la celălalt capăt al mesei, cu un tac în mână şi-i zâmbi.

— Intră, Rob, îl invită. Joci şi tu?

Cinci minute mai târziu, în vreme ce Marie îl zorea pe Nigel la culcare, Jean se aşeză, râzând cu lacrimi. Iar de la pian răsuna puternic unul dintre marşurile lui Sousa.

Capitolul *1*

Draperiile ieşiseră grozav, iar Jean putea fi mândră de munca pe care o depusese. Telefonase la un magazin din Murra Creek şi ceruse exact ce-i trebuia pentru a le albi, iar Jack fusese instruit să se oprească în drum să ridice comanda; la câteva ore de la sosirea lui, materialul din damasc, de un alb strălucitor, era întins la soare, iar Jean ştergea ferestrele.

— Nu-mi vine să cred, şopti Marie ceva mai târziu, uitându-se la noile draperii. Luminează toată camera!

Jean zâmbi, trebuind să recunoască faptul că nu crezuse că draperiile pot schimba în felul acesta o încăpere. Atârnau până la podea, iar lumina se reflecta în ele, dându-le o nuanţă uşor rozalie. Se răsuci uşor pe călcâie, privind în jurul ei cu ochi critic: covoraşul din piele de oaie din faţa şemineului fusese spălat şi frecat cu sârguinţă, mobila strălucea de curăţenie, la fel şi podeaua şi masa pe care stăteau acum două boluri cu flori care era pregătită pentru cină. Acum putea invita elita din Murra Creek şi chiar pe guvernatorul Băncii Angliei fără să-i mai fie ruşine de cum arăta locul. Făcuseră tot ce se putea pentru a îmbunătăţi aspectul casei, iar Jean suspină împăcată. Cu siguranţă, Pop va fi încântat; nu putea fi altfel, căci nu-l costase nimic. Tot ce cheltuiseră fuseseră câţiva cenţi pe înălbitor, cele câteva cutii de ceară pentru podele şi săpunul pe care oricum le cumpăraseră din alocaţia zilnică. Alături de mama ei, intră în sufragerie şi se încruntă uşor.

— E o cameră mare şi frumoasă, dar lipseşte ceva. E plictisitoare şi neprimitoare şi nu cred că draperiile vor avea acelaşi efect ca în camera de zi.

Se uită gânditoare în jurul ei; camera era curată şi ordonată, erau multe vaze cu flori şi aici, iar pe măsuţa de cafea, din lemn greu, pe care o găsiseră într-o altă cameră, se găsea o cutie din argint pentru ţigări şi vreo două cărţi. Pianul era deschis, iar fata trecu uşor degetele pe clapele albe. Ar fi fost frumos ca Rob să le cânte din când în când şi altceva în loc de marşuri bubuitoare, care deşi erau un mod la fel de bun prin care-şi demonstra talentul, nu puteau fi ascultate o perioadă lungă de timp.

— Aşa e, fu Marie de acord. Încă îi lipseşte ceva.

Se uitară amândouă prin cameră, la tavanul înalt ce fusese curăţat de multele pânze de păianjeni, la ferestre, şi deodată Marie descoperi.

— E din cauza vechiului colţar. Asta o strică. Trebuie scos de aici!

— Dacă îl scoatem, nu vom avea pe ce să mai stăm, spuse fiica ei, aşezându-se pe unul dintre fotolii. E foarte confortabil, doar că e prea mare, mă simt pierdută într-un fotoliu atât de mare. Oh, aş vrea să fiu mai înaltă!

— De ce? Ai fi pur şi simplu deşirată, spuse mama ei, absentă. Apoi se lumină dintr-odată la faţă şi zâmbi. Huse! Trebuie să facem nişte huse, e singura soluţie. Oh, Jean crezi că o putem scoate la capăt?

Jean ţâşni în picioare şi, privind fotoliile mari şi canapeaua şi mai mare, zise:

— E minunat! Bineînţeles că le putem face! Câteodată ai nişte idei grozave, dragă.

— Husele ar ascunde faptul că sunt vechi, continuă Marie nerăbdătoare. Poate dacă alegem ceva care să se potrivească şi cu draperiile, poate o nuanţă mai închisă ca să ţină mai mult la murdărie, pentru că bărbaţii intră şi se trântesc aici, uitând că vin din grajd sau de pe tractor. Iar Nigel… ştii cum e! Are nevoie de pantaloni curaţi la fiecare oră, când se joacă afară. Oh, chiar crezi că le putem face?

— Sunt sigură, spuse Jean gânditoare, pipăind fotoliul. Arcurile nu sunt rupte. Dar vei avea nevoie de metri întregi de material; cu ce-l vom cumpăra?

Marie ridică din umeri.

— Cu bani, dragă. Şi banii de pe luna asta s-au terminat, i-am dat pe toţi lui Gerald, să cumpere cratiţe şi tot ce avem nevoie urgentă. Oh, ce de bătăi de cap! O să trebuiască să aşteptăm o grămadă până voi reuşi să strâng suficienţi bani, tocmai acum când abia îmi intrasem în mână cu toate astea. Mi-aş dori ca Gerald să lipsească mai multe săptămâni şi când se va întoarce să-i prezint o cu totul altă casă şi să-i demonstrez astfel că nu sunt chiar o prostănacă aşa cum mă crede! Sper doar să nu se supere

din cauza feţelor de masă.

— Probabil a şi uitat de ele, nu fuseseră folosite de ani de zile, judecând după felul în care arătau. Câte ţi-au mai rămas? Am putea să facem ceva cu cele pe care nu le-am folosit la draperii?

— Mă îndoiesc, spuse ea mohorâtă. Canapeaua e foarte mare şi nu le putem face pe bucăţi, ar arăta ciudat. Nu, va trebui să aştept, asta-i tot. Vin Rob şi Nigel, auzi cum râd!

Nigel iar are parte de asta, se gândi Jean, ascultând veselia din glasul lor şi când o să mă vadă pe mine o să se schimbe la faţă, va strânge buzele, de parcă ar vrea să-şi reţină nişte cuvinte. O să se uite la mine foarte repede… Oare ce-am făcut să merit să fiu ignorată în felul ăsta? A fost aşa încă din prima zi.

— Strigă-l pe Nigel, scumpo. Vreau să-mi aducă nişte lămâi, îi place grozav să se plimbe prin livadă.

Rob intră primul în casă, pentru că-i era foarte foame. În dreptul sufrageriei se opri.

— Arată bine, nu crezi? se auzi din spatele lui.

— Mda! Era un răspuns care nu presupunea prea multă implicare. De unde le-ai luat? o întrebă pe Jean, privind draperiile.

— Mama a găsit nişte feţe de masă într-o valiză veche. Le-a spălat, le-a pus în înălbitor şi iată. spuse ea fluturând teatral mâna spre ferestre. Draperii!

— Ce valiză veche? o întrebă suspicios.

— Una pe care am găsit-o în dulapul în care stau acum lenjeriile de pat, explică ea răbdătoare. Şi judecând după stratul de praf şi de pânze de păianjen pe care le avea pe ea nu fusese atinsă de ani de zile.

Rob se încruntă. Trebuia să recunoască faptul că aceste două femei făcuseră o treabă minunată. Privi masa aranjată pentru cină; aveau şi şervete la masă acum. Jean

ştia că în adâncul sufletului lui era de acord cu toate îmbunătăţirile pe care le făcuseră ea şi mama ei, doar că nu voia să recunoască asta. În dimineaţa următoare sosi o telegramă de la Pop; pe Jean o amuză, pentru că mesajul conţinea doar patru cuvinte: „Nu ajung miercuri. Pop”. Apoi se întrebă cum va ajunge miercuri în oraş pentru partida de tenis. În dormitor pantalonii scurţi, tricoul şi racheta o aşteptau şi se strâmbă la gândul că ar trebui să-l roage pe Rob din nou. Probabil va refuza din start, iar unchiul Gerald nu era aici ca să-l oblige s-o ducă în oraş. Nu îndrăznea să ia camioneta fără să-i ceară voie lui Rob care oricum ar fi refuzat şi pe drept, se gândi Jean, având în vedere că o condusese doar de două ori şi nici nu lua în calcul faptul că Jack sau vreunul dintre oameni ar fi primit permisiunea de a o duce în oraş. Şi Nigel împreună cu mama sa mergeau în Murra Creek. Deodată, îi veni o idee şi sub acest impuls, puse mâna pe telefon şi pe cartea de telefoane. Câteva minute mai târziu vorbea cu doamna Kennedy, pe care o întrebă dacă nu cumva mergea în oraş miercuri şi în cazul în care mergea, dacă n-ar fi putut să oprească şi la moşia cu arbori de piper, să-i ia şi pe ei.

— O să joc tenis cu Valerie, încheie ea aproape fără suflare. Iar mama îl duce pe Nigel la frizer şi apoi să se uite prin magazine…

— Şi eu sunt invitată la tenis, spuse cealaltă. Vă iau cu plăcere.

— E foarte drăguţ din partea ta, răsuflă Jean uşurată.

— Cum merg lecţiile de condus? Ai reuşit să te urci în maşină măcar?

Îi povesti aventurile de pe păşuni, doamna Kennedy râse încet, iar Jean aproape că-i vedea privirea prietenoasă şi zâmbitoare.

— Va trebui să facem ceva cu asta, Jean, spuse ea. Şi repede! Ai vrea să rămâi împreună cu mama ta şi Nigel la

cină miercuri, la Gum Valley? încă nu l-am cunoscut pe fratele tău şi mie îmi plac băieţii. Va avea cu ce să-şi umple timpul; am o ladă cu jucării pentru tinerii musafiri, avem de asemenea câini, pisici şi pui de pisică.

— Oh, nu! şopti Jean, imaginându-şi cum se va întoarce Nigel acasă cu braţele pline de mogâldeţe pufoase pe care ar fi insistat că trebuie să le ţină în casă. Aveau suficiente pisici şi aici, dar erau pe jumătate sălbatice şi răspundeau afecţiunilor băieţelului cu zgârieturi, fapt pentru care Nigel nu era prea încântat. Ar fi vrut să le adauge la colecţia de animale de casă pe care şi-o făcuse. După ce promise că va suna pe la unu, doamna Kennedy închise. Marie şi Nigel erau încă la lecţii, treaba în casă fusese terminată, pentru că se trezeau devreme şi terminau totul foarte repede, iar Jean se întreba acum ce-ar putea să mai încerce pentru a face casa să arate mai bine. Aruncă o privire în fiecare cameră şi-şi dori să poată pune draperii la toate ferestrele, covoare pufoase peste tot. Peste tot… mai puţin în camera lui Rob. Nici nu se uită în ea. Nici ea, nici mama ei nu umblaseră acolo. Curăţaseră camera lui Pop, lustruiseră mobila de acolo, ordonaseră totul, dar printr-un acord tacit nu se atinseseră de camera angajatului. Era destul de ciudat! Pe la prânz, Rob apăru transpirat şi prăfuit, pentru că acum terminau de arat şi se pregăteau să pună grâul. Fără vreun alt cuvânt în plus Jean îi transmise mesajul, iar el ridică din sprâncene uşor surprins şi se întrebă cu voce tare de ce o fi luat bătrânul o astfel de decizie. Rob îi explică faptul că Pop nu suporta oraşul; nu vor mai primi altă scrisoare care să explice această hotărâre. Pop nu făcea scrisori inutile, de fapt nu le scria decât dacă era obligat, aşa că nu vor mai auzi alte veşti până nu se întorcea acasă.

— Asta înseamnă că nu pot să-i ies înainte, murmură Rob. Doar dacă va mai trimite o telegramă în care să

spună ziua sosirii.

Jean aşteptă. Planul era ca ea, mama ei şi Nigel să meargă cu Rob în oraş miercuri, când acesta mergea să-l ia pe Pop. Fata se întreba dacă, acum că Gerald nu mai venea miercuri, Rob se va oferi să-i ducă la Murra Creek, mai ales că el fusese cel care-i transmisese mesajul lui Valerie în legătură cu tenisul. Spera că va face asta, apoi îl va informa că făcuse alt aranjament. Dar Rob nu spuse nimic; se aşeză la masă, ţinând absent furculiţa între degete, evident cu gândurile la arat şi cultivat. Totuşi, nu discutară nimic până miercuri dimineaţă. Jean avea impresia că Rob evita intenţionat subiectul, era mai furioasă cu fiecare oră ce trecea şi le interzise Mariei şi lui Nigel să spună ceva. Rob anunţă la micul dejun că va fi plecat toată ziua. Avea încă multă treabă, atât a lui cât şi a lui Pop. Jean îl urmări cum se îndepărta, apoi se întoarse spre mama ei.

— De ce nu m-ai lăsat să-i spun că nu vom fi aici diseară? o întrebă Marie. Nu va avea masa gata şi va fi obosit.

— Sam se va descurca, răspunse fata repede. Aşa, poate va învăţa să aprecieze mai mult ce facem pentru el.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, oftă Marie. Ar fi plăcut să primeşti nişte mulţumiri din când în când! Nimeni nu pare să bage de seamă şi să aprecieze munca pe care am depus-o aici.

Dar când sosi doamna Kennedy, aduse sincere laude transformării pe care o suferise casa. Marie simţi o bucurie copleşitoare în timp ce-i arăta femeii interiorul şi-i deschidea pe rând dulapurile ordonate, iar aceasta nu contenea cu felicitările.

— Sper să-i placă lui Gerald, când se va întoarce acasă. A trebuit să plece la Sydney şi toate astea s-au petrecut în lipsa lui.

— Nu poate să spună altceva decât că-i place la nebunie, răspunse doamna Kennedy, dându-se un pas înapoi pentru a admira draperiile ce fuseseră cândva feţe de masă. Şi Rob? Şi lui îi plac schimbările?

— Dacă-i plac, n-avem de unde să ştim, pentru că nu spune niciodată nimic, spuse Jean scurt, iar vizitatoare îi aruncă iute o privire.

— Dar, ţinând cont de faptul că e doar un angajat, poate că are impresia că nu e treaba lui să comenteze, spuse Marie cu toată sinceritatea.

Doamna Kennedy vru să adauge ceva, apoi se opri. Jean se întrebă ce-o fi vrut să spună. Nigel fu primul care se urcă în maşina ce-i aştepta la poartă.

— Asta e genul de maşină pe care ne aşteptasem să-l aibă unchiul, spuse el, admirând bordul. Dar n-are decât Bomba, camioneta şi bineînţeles toate acele tractoare şi maşinării minunate. Dacă ar vinde una din alea, i-ar ajunge să ia una ca asta, nu-i aşa? întrebă el, iar

Marie îi făcu semne să tacă; nu era momentul să discute de faţă cu o persoană aproape străină despre problemele financiare ale lui Gerald. Doamna Kennedy o aşteptă pe Jean lângă portiera de pe partea şoferului.

— Haide, încearc-o pe asta, o invită ea.

Jean păli uşor.

— Oh, n-aş putea! Nu pot s-o folosesc, aş putea lovi ceva!

— E un risc pe care ni-l vom asuma cu toţii, veni răspunsul calm. Dar o să descoperi că e mult mai uşor de manevrat decât cea pe care ai condus-o ieri şi cu cât ai parte de mai mult exerciţiu, cu atât mai bine. Urcă, Jean. Eu o să stau lângă tine şi o să-ţi spun tot ce trebuie să faci.

Jean se uită la mama ei, care o privi încurajator de parcă ar fi spus „Va trebui să înveţi ca lumea odată şi odată, iar doamna Kennedy îţi oferă o şansă pe care nu

trebuie s-o refuzi!”. Se uită la Nigel, care-i zâmbea. Dacă sora lui era în stare să conducă vechiturile alea, atunci sigur se putea descurca şi cu frumuseţea asta. Se gândi apoi la Rob şi se urcă la volan. Nigel îi făcu loc doamnei Kennedy lângă şofer şi ascultă cu acelaşi interes ca şi sora lui toate explicaţiile; cine ştie, dacă Jean uita, el era acolo să-i reamintească. Cinci minute mai târziu, cu multă încredere în sine, pentru că femeia de lângă ea îi conferea acest sentiment, Jean demară. La început merse încet şi atent, dar această maşină răspundea foarte uşor la comenzile ei, nu ca cealaltă unde se lupta din greu cu schimbătorul de viteze şi cu frânele. Marie era singură pe bancheta din spate şi-şi privea fata cu mândrie. Jean învăţa atât de repede, iar nevoia ca ea să înveţe să conducă era o necesitate, având în vedere că locuiau atât de departe de oraş. Apoi se întrebă ce-ar fi putut să-i cumpere fetei pentru aniversarea a douăzeci şi unu de ani, ce avea să fie peste o lună.

— Te simţi bine? o întrebă doamna Kennedy, iar Jean îi zâmbi mulţumită şi recunoscătoare. Foarte bine! O să ne oprim la secţia de poliţie să-ţi iei permisul; chiar dacă suntem la capătul pământului, îmi place să respect legile. Apoi nu va mai trebui să-ţi fie frică de nimic.

Se lăsă apoi pe spate; lângă ea, Nigel vorbea întruna, iar femeia chicoti, ascultând cum îi explica băieţelul, încet ca să nu-l audă mama lui faptul că, deşi asta era o maşină grozavă, ei vor trebui să le suporte pe cele vechi, căci unchiul n-avea bani pentru ceva mai bun.

— N-ar trebui să vorbeşti asta cu toată lumea, spuse ea încet. Unchiul tău n-are ce face dacă e sărac.

— Nu, oftă Nigel. Îmi pare rău pentru el, pentru că e atât de drăguţ şi-ţi dă din tot ce are. Îmi plac portocalele de aici… continuă el, trecând de la un subiect la altul.

Lui Jean îi venea să cânte. N-o bătea nimeni la cap

spunându-i ce să facă, nu se uita nimeni cu ochi neprietenoşi la ea şi dacă făcuse vreo greşeală, pentru că făcuse la începutul călătoriei spre oraş, nu oftase şi nu se încruntase nimeni. Sub instruirea doamnei Kennedy, opri în faţa secţiei de poliţie; o clădire cu o grădină plină de culoare şi mulţi copaci, unde intră şi de unde ieşi câteva minute mai târziu, fluturând o bucată de hârtie şi nişte plăcuţe.

— Acum eşti în rândul oamenilor, îi spuse doamna Kennedy, iar terenurile de tenis sunt chiar aici, adăugă ea.

Se despărţiră de Marie şi de Nigel, care plecară să caute un frizer şi să se uite prin magazine. Oraşul era foarte liniştit. Era tăcut şi abia dacă trecea câte o maşină din când în când.

— Nu e prea mare, nu-i aşa? întrebă Jean, care privea în jurul ei curioasă.

— Avem o populaţie de aproape două mii de persoane. E o zonă foarte bogată; mă refer la pământ nu la oameni, spuse Anne Kennedy repede, amintindu-şi comentariile lui Nigel.

Dar Jean prinse ideea din zbor:

— Dacă pământul e bogat, cum se face că oamenii nu-s la fel?

— Unii dintre ei sunt. Foarte multe depind de starea vremii şi de cum îşi lucrează pământul. Un an bun înseamnă recolte bogate, un an cu secetă înseamnă pierderea speranţelor pentru multă vreme.

— Asta a spus şi unchiul, zise Jean gânditoare. Învăţase multe de când venise la moşia unchiului Gerald, pentru că fusese atentă. Am înţeles că n-a mai fost secetă aici de multă vreme.

— Am avut timp bun, recunoscu doamna Kennedy, apoi adăugă repede: cred că ar trebui să mergem. E aproape ora trei şi probabil Valerie ne aşteaptă.

Fata ezită o clipă, apoi zâmbi şi-şi dori ca Rob să fie acolo când vor ajunge. Şi-ar fi dorit din tot sufletul ca el să fie acolo şi s-o vadă conducând, legal, acea maşină frumoasă. Dar expresia de pe faţa Valeriei fu suficientă. Pentru o clipă rămase cu gura căscată, privind-o pe Jean care se aplecă foarte natural să ia rachetele de pe bancheta din spate şi apoi coborî din maşină; echipamentul alb îi punea în evidenţă bronzul, iar Jean respiră adânc, dorindu-şi să scape de acele emoţii.

— Iată-ne, se auzi deodată glasul doamnei Kennedy. Jean m-a condus şi-mi povestea cât de bine e să conduci ceva mai bun decât maşinile acelea vechi pe care le are unchiul ei, mai spuse ea, ascunzând plăcuţele de începător. În timp ce făcea cunoştinţă cu ceilalţi jucători, Jean realiză că găsise în Anne Kennedy o prietenă adevărată, cineva care o înţelegea şi în care putea avea încredere.

Din punctul de vedere al lui Jean fusese o după-amiază reuşită. Avuseseră parte de câţiva nori, aşa că fusese plăcut, nu la fel de cald ca de obicei. Nu mai jucase de ceva vreme şi, aşa cum se întâmplă după o pauză mai lungă, jucase foarte bine. Şi acasă stătea foarte mult pe terenul de tenis; chiar dacă era mică de înălţime, compensa prin agilitatea necesară pentru a alerga de la un capăt la altul al terenului şi deşi avea braţele scurte, erau puternice, iar reverele ei erau executate cu mişcări de profesionist. Valerie îşi muşcă buzele de mai multe ori, iar Jean o privi cu satisfacţie, ştiind că ea era o jucătoare mai bună. Valerie putea să călărească, să joace golf şi să facă multe alte lucruri, dar pe terenul de tenis nu exista termen de comparaţie între ele. Acest lucru fu observat şi de doamna Kennedy, când după primele două seturi, Valerie n-a mai jucat cu Jean. Ceaiul fu servit la umbra pavilionului; Jean nu ştiuse că fiecare jucător trebuia să aducă ceva şi-şi dori să fi adus una dintre delicioasele

prăjituri cu fructe pe care le făcea mama ei. Oricum, tovarăşa ei adusese un coş cu suficientă mâncare cât pentru un picnic şi-i spuse să se liniştească, pentru că vor fi şi alte ocazii în care să poată aduce prăjituri care să fie mâncate şi criticate. La fel ca şi la cina de la doamna Miller, subiectele se schimbau cu repeziciune, iar Jean ascultă în linişte bârfa locală, muşcând dintr-un sandviş cu ou. La un moment dat, una dintre doamne râse povestind cum primise cadou de la soţul ei o blană, după ce acesta primise cecul pentru lâna de la oi. Jean nu-şi dorea o blană; nici n-avea unde s-o poarte, ţinând cont de clima din această zonă: nu era nici ger, nici măcar ploi reci, ca în Melbourne. De când se mutaseră aici, nu avuseseră parte decât de zile însorite şi foarte rar fusese înnorat. Tot ce-şi dorea era materialul pentru colţar, nişte draperii noi în dormitoare, alte cuverturi de pat şi covoraşe şi mai multă vopsea ca să poată reînnoi exteriorul casei de la moşie. Poate că şi unchiul Gerald va primi un cec pentru lână?

Avea multe oi.

— Când se întoarce Pop? întrebă Valerie în spatele ei, făcând-o să tresară.

— N-avem nici cea mai vagă idee, mărturisi Jean. Am primit o telegramă ieri în care ne spunea doar că nu vine miercuri, adăugă ea, râzând.

— Nu risipeşte cuvintele, nu?

— Nu risipeşte nimic, remarcă fata sec.

— Vreau să-l văd, spuse Valerie, gânditoare.

Mai spuse că vrea să organizeze un grătar; ar fi plăcut să stea toţi în jurul unui foc mare. Nu mai făcuseră de mult un grătar şi cu siguranţă Jean şi doamna Delaney nu participaseră la aşa ceva şi chiar dacă o făcuseră, fusese la oraş, unde nu era la fel, adăugase ea, cu îngâmfare aproape. Anne Kennedy se ridică şi-şi luă racheta de tenis.

— Hai să mai jucăm unul pentru că după aceea trebuie să plecăm. Noi stăm cel mai departe.

— Cât de departe stai faţă de oraş? o întrebă Jean, curioasă.

— La vreo cincizeci de kilometri.

— Şi nu te simţi singură niciodată?

— Doamne Dumnezeule, nu! Am prea multe de făcut. Am o grădină foarte mare de care mă ocup doar eu, acum. Am avut un grădinar bătrân, dar a murit acum câteva luni. Se întunecă o clipă la faţă, iar Jean simţi că ţinuse la acel grădinar. Îmi pregătesc borcanele cu dulceţuri şi sucuri de fructe, am atâtea fructe. Şi pe o proprietate atât de mare apar întotdeauna alte şi alte probleme. Îl ajut pe soţul meu cu tot ce pot. Şi când termin cu asta, trebuie să am grijă şi de el, bineînţeles!

— Vorbeşti despre toate astea ca şi cum ar fi minunat! zâmbi Jean. Abia aştept să ajungem acolo diseară.

— Acum că ai voie să conduci, poţi veni oricând să mă vizitezi, spuse ea discret.

Marie şi Nigel le aşteptau în oraş; băieţelul era costumat ca un indian. Jean îl privi cu ochii mari.

— I le-am cumpărat ca să aibă cu ce să se mai joace, spuse Marie cu hotărâre. Câteodată se plictiseşte, iar acum se poate preface că se târăşte prin preerie. E mai uşor să te prefaci dacă ai hainele şi uneltele potrivite.

— Popski şi cu mine o să mergem la vânătoare mâine, spuse Nigel, scoţând arcul cu săgeţile, apoi strângându-l repede, căci îi promisese mamei lui că nu le va folosi câtă vreme sunt în oraş.

Trase cu săgeţi invizibile în timpul lungii călătorii spre Gum Valley. Jean se simţea mult mai sigură pe ea la volanul maşinii mari şi ajunseră la casa doamnei Kennedy pe înserate. Intrară, iar Jean se uită cu mult interes în jurul

ei. Era foarte greu de crezut că era o casă atât de izolată. Camerele erau la fel de mari ca şi cele de la moşia cu Arbori de Piper şi chiar şi unele mobile erau identice, dar cam astea erau singurele asemănări. Erau covoare moi în fiecare cameră, pe toate scaunele erau pernuţe, iar florile se aflau peste tot. Baia era minunată; Jean nu văzusese aşa ceva nici la Melbourne. Se curăţă puţin, se pieptănă şi-şi pudră nasul, apoi se schimbă de hainele de la tenis în ceva mai potrivit pentru cină. Îi venea să se ciupească doar ca să verifice că nu visează; casa era minunată: era luxoasă şi foarte confortabilă. Nu era nimic opulent, dar toate se potriveau perfect; era un cămin ce reflecta iubire şi căldură. Foarte diferită de casa doamnei Miller, singura pe care Jean o mai văzuse în această zonă, şi de cea pe care o numeau acum casa lor. Dar asta se îmbunătăţeşte pe zi ce trece, se gândi ea mândră. Nigel pândea o pisică împreună cu cei patru pui ai ei. Se prefăcea că le vânează, dar privea cu jind la cel mai mic dintre pui şi se întreba cum să aducă în discuţie la masă acest subiect. Ar putea spune că n-are niciun pui de pisică şi şi-ar dori foarte mult unul. Dacă era suficient de atent şi spunea asta cu ochii aceia galeşi, poate că doamnei Kennedy i se va face milă de el şi-i va da unul. Dacă întreba direct, mama lui sigur l-ar fi certat.

— Ce crezi că faci? se auzi o voce în spatele lui, iar băieţelul tresări.

— Oh, m-ai speriat! Vânez pisici, mărturisi el cu o feţişoară de îngeraş. Pfii, ce înalt eşti! Eşti mai înalt decât Rob.

Bărbatul începu să râdă şi-i arătă arcul cu săgeţile:

— Şi, ai omorât ceva?

— Nu! spuse repede Nigel, îngrozit. N-aş trage cu adevărat în ele. Pisicuţele sunt nişte animăluţe atât de drăguţe, nu-i aşa? Aveţi multe? întrebă entuziasmat.

— Prea multe. Cu siguranţă şi voi aveţi la moşie pisici

cu pui, nu?

— Oh, da, dar majoritatea sunt sălbatice, spuse băiatul, amărât, ridicându-se. Ştii, nici nu mă lasă să le mângâi, şi mie-mi place să le mângâi. Ţie nu?

— Nu, nu-mi place!

— Tu eşti domnul Kennedy? îl întrebă Nigel, iar bărbatul confirmă. Mă gândeam eu. Rob mi-a zpus odată că eşti cel mai corect om pe care l-a întâlnit vreodată şi că eşti un bărbat dintr-o bucată, orice o fi însemnând asta.

Pat Kennedy râse cu poftă, iar cele trei femei îl auziră din camera de zi, unde-l aşteptau. Jean ridică uşor capul. Iar o făcuse Nigel! Dar de data asta zâmbetul de pe faţa bărbatului nu se şterse când intră împreună cu fratele ei în casă şi nici când soţia lui le prezentă pe celelalte două invitate.

— Doamnă Delaney, Jean, el este soţul meu.

Jean trebuia să dea puţin capul pe spate ca să se poată uita la el şi-i zâmbi.

— Încă o persoană mult mai înaltă decât mine! exclamă ea.

— Văd că pe Nigel deja l-ai cunoscut, râse doamna Kennedy.

— Da, spuse soţul ei, zburlind părul băieţelului şi deranjându-i penele. Vâna pisici pe verandă.

— Acasă n-avem, spuse molcom Nigel, fără să se uite la sora sau la mama lui. Cel puţin nu unele îmblânzite.

— Poţi să iei două, dacă vrei. Abia aştept să scap de ele, zise Anne şi realiză că exact asta sperase Nigel că va spune. Adu-mi aminte să ţi le dau când pleci.

— Oh, mulţumesc! strigă el entuziasmat fără să le mai ia în seamă pe sora şi pe mama lui, care-l trimiteau să se spele pe mâini. Câştigase, şi o făcuse fără să trişeze.

Mai târziu, Marie avea să spună că fusese una dintre cele mai frumoase seri; conversaţia a fost plăcută şi

prietenoasă şi după ce Nigel adormi într-un scaun, ea, Jean şi soţii Kennedy jucară cărţi. Jean se întreba ce-o face Rob şi dacă se enervase că nu-l aşteptase nimeni cu masa pusă. Poate că se descărca pe bietul pian chiar în acea clipă.

— Dăm un bănuţ pe ele, o auzi deodată pe Anne şi Jean realiză că toţi aşteptau ca ea să pună o carte jos.

Se înroşi, iar Marie se întrebă dacă nu cumva răcise pe terenul de tenis şi dacă n-avea cumva temperatură. Jean fu recunoscătoare pentru faptul că fură conduse acasă pe la miezul nopţii, căci avusese o zi încărcată şi era cam obosită. Acum avea permis de conducere şi abia aştepta să-l roage pe unchiul Gerald s-o lase să se folosească de camionetă când n-avea nimeni treabă cu ea. Nigel dormea încolăcit în braţele mamei lui, ţinând strâns puii de pisică. Urmări mişcările braţelor bronzate ale bărbatului de la volan, încercând să reţină cât mai multe şi se miră că fusese în stare să conducă maşina asta mare pe drumurile acelea denivelate. Îşi aduse aminte apoi de ceva ce spusese doamna Kennedy la plecare. Vorbise ceva despre o partidă de golf weekendul viitor, iar Jean îi spusese că nu ştie să joace, dar spera că într-o bună zi avea să înveţe şi asta.

— Nu e obligatoriu să ştii să faci toate aceste lucruri, spusese Anne blând. Dacă aş fi în locul tău, aş rămâne la tenis. Puţine te pot egala.

Era un sfat cuminte, se gândi Jean în drum spre casă. Ea ştia să joace tenis, cât despre golf… ei bine puteau trece ani buni până să ajungă la acelaşi nivel de performanţă. Şi oricum, n-avea banii necesari să-şi cumpere tot echipamentul. Marie îi invitase, destul de timid la început, pe soţii Kennedy la cină la moşie peste două săptămâni. Invitaţia el fu acceptată cu entuziasm, iar ea speră ca Gerald să nu se supere că au musafiri. Dar de ce s-ar fi supărat? se întrebase. Nu erau nişte străini şi

apoi totul va fi pregătit din timp. Ce minunat ar fi dacă ar reuşi să facă şi husele pentru canapele până atunci! Scorni tot felul de planuri de a scoate câteva lire în plus de la cumnatul ei în următoarele zile. Când ajunseră, Rob ieşi din casă pregătit să se ia de cel care le adusese pe femei acasă.

— Salut, Rob, spuse Pat Kennedy, intrând cu Nigel în braţe.

Băiatul încă ţinea pisoii strâns în braţe, iar Jean îl zări pe Rob zâmbind. Marie îl conduse în dormitorul copilului, iar Jean rămase pe verandă pentru a înfrunta supărarea şi oarecum uimirea lui Rob.

— Deci, acolo aţi fost? o întrebă.

— E ceva greşit în a accepta o invitaţie la cină?

— Puteai să-mi spui unde o să fiţi şi că va trebui să-mi pregătesc singur masa.

— N-ai întrebat! Ştiai că fusesem invitată la tenis şi puteai să întrebi cum o să ajung în oraş.

— Am uitat.

— Ce scuză jalnică. Sam trebuia să-ţi pregătească masa.

— Nu l-am căutat!

Cineva tuşi cu subînţeles în spatele lor şi se întoarseră speriaţi.

— Domnule Kennedy, mulţumesc mult pentru seara aceasta minunată şi pentru că ne-aţi adus acasă.

Era conştientă că obrajii îi ardeau şi că Rob încerca să-şi ceară scuze.

— Mi-a făcut plăcere, o asigură Pat, zâmbind. Şi eu şi Anne abia aşteptăm să venim în vizită. Îmi plac discuţiile cu Pop, sunt deosebite! Se întoarse apoi către Rob: văd îmbunătăţiri pe aici, Robby, băiatule, ai fost foarte ocupat.

Rob ezită, apoi recunoscu al cui era meritul, cu toate că Jean era convinsă că-şi călcase pe inimă pentru a face

asta:

— E mai mult mâna ei, spuse el, arătând spre Jean, iar fata îşi muşcă buzele. Nu-i putea spune măcar acum pe nume? Ar fi sunat mult mai bine.

Pat se uită la amândoi, apoi surâse şi spuse că trebuie să plece pentru că-l aştepta soţia acasă. De îndată ce domnul Kennedy plecă, Rob intră în casă şi trânti uşa.

— Nu cred că a mâncat ceva, spuse Marie, cu cei doi pisoi în braţe. Am aruncat o privire în bucătărie şi nu e niciun semn că ar fi trecut cineva pe acolo. Dacă Sam i-ar fi adus ceva sau dacă şi-ar fi pregătit el ceva, cu siguranţă am fi avut ce strânge! Unde să pun pisoii ăştia?

Pop ajunse cu avionul vineri dimineaţă şi reuşi să găsească pe cineva care să-l ducă de la aeroport la Murra Creek. Acolo hoinări pe străzi aproximativ o oră, salutându-şi prietenii, intrând dintr-un magazin în altul şi bucurându-se din nou de razele soarelui. Când plecase din Sydney, ploua. Într-un final luă un taxi ca să ajungă acasă; în drum spre moşie se gândi la tot ce făcuse. Problema investiţiilor se rezolvase satisfăcător şi după ce terminase cu asta, hoinărise prin magazinele acelea mari pentru a-i cumpăra lui Marie cratiţele. O făcuse fără să mai simtă neliniştea pe care o avea de obicei în astfel de locuri. Privea însă uimit în jurul lui la diversitatea ofertei; nu văzuse niciodată atâtea ustensile de bucătărie. Dacă era nevoie de câte una din toate astea, cum naiba se descurcau Marie şi Jean fără ele la moşie? O tânără apăru lângă el şi-l întrebă dacă-l poate ajuta cu ceva.

— Cratiţe. Ca astea, spuse Pop, arătându-i tăieturile din ziar.

— Câte?

— Toate.

— Vreţi să spuneţi, un set? Sunt şase într-un set, de dimensiuni diferite. Ca acestea, spuse ea, arătându-i-le.

— Sunt foarte bune. Trimite-ţi-le la adresa asta, spuse Pop şi notă ceva pe o bucată de ziar.

Fusese uşor, cumnata lui nu-l putea ruga ceva mai uşor de atât, iar acum putea ieşi din magazin liniştit că-şi făcuse datoria. Dar ezită şi o rugă pe tânără să se întoarcă.

— Stai. îmi mai trebuie ceva. Obiecte de bucătărie.

Erau multe de acest gen, site, bătătoare de ouă, deschizătoare de conserve sofisticate, erau în toate părţile. Notă ceva pe o bucată de hârtie şi-i spuse fetei:

— Dă-mi obiecte pentru suma asta.

Fata îl privi cu ochii mari, apoi se uită la bucăţica de hârtie. Evident, venea de la ţară. Niciun orăşean n-avea tenul acela care arăta că omul petrecea mult timp în aer liber. Poate că era un fermier şi avea o fată care se mărita şi avea nevoie de toate acele lucruri în noua casă. Într-un final, Pop părăsi magazinul mulţumit de grămada de obiecte cumpărate, care cu siguranţă le va încânta pe cele două de acasă. Se mai plimbă apoi şi, fie din greşeală, fie aşa fusese sortit, se nimeri în magazinul de jucării. Se uită în jurul lui şi, dintr-odată, se simţi ca un Moş Crăciun de ocazie. Nu numai Nigel avea să primească jucării, erau şi alţi copii în Murra Creek. O altă tânără apăru, care-l privi suspicios la început, dar după ce văzu sclipirea ochilor albaştri, îi zâmbi. Pop îi spuse că va cumpăra multe jucării, dar fiecare va trebui trimisă la o altă adresă pe care el i le va da pe măsură ce le va alege. O avertiză că probabil va dura ceva vreme şi dacă nu putea să-l ajute să-i trimită pe altcineva. Fata refuză să plece şi în următoarele două ore au stat împreună, ea i-a explicat cum funcţionează unele jucării, iar Pop le-a încercat pe toate, simţindu-se ca un copil. Când într-un sfârşit se hotărî, făcu unul dintre gesturile lui spontane; îi dădu tinerei câteva bancnote şi o bătu ca un bunic pe umăr, spunându-i să-şi cumpere şi ea o jucărie. Jean. Nu se putea întoarce fără un cadou şi pentru

ea, iar sprâncenele stufoase se încruntară, încercând să descopere ce i-ar fi trebuit. Nu trebuia să fie scump, cel puţin nu foarte scump. Haine? în niciun caz, îşi spuse Pop. În primul rând nu ştia mărimea şi-n al doilea rând n-ar fi intrat pentru nimic în lume într-unul dintre magazinele acelea pentru femei. Cărţi? Habar n-avea ce-i plăcea. Ceva pentru camera ei? încercă să-şi imagineze dormitorul lui Jean. Dacă-şi aducea bine aminte, nu era mare lucru în el; totuşi, nu-şi amintea dacă era un pat dublu sau de o persoană. Deodată, se lumină la faţă. îşi aminti ce spusese într-o seară pe verandă, peticind ciorapii lui Rob:

— Îmi trebuie ceva în care să-mi ţin lucrurile. Am lâna într-o cutie, aţa în alta.

Îi trebuia o măsuţă din aceea de lucru, se gândi bătrânul şi se întrebă unde văzuse una. Aşa că o luă iar la picior şi o găsi, dar abia după ce cumpără cea mai scumpă măsuţă realiză că era vorba să nu cheltuiască prea mult. Asta e acum. Coborî scările, pentru că n-avea încredere nici în lift, nici în scara rulantă. O să spun că am vândut nişte oi. Că am vândut ceva. Iar Rob, sigur va avea de comentat. Trebuie să-i iau şi lui ceva. E băiat bun! Acum, să mă gândesc de ce are nevoie. Apoi cel mai nou model de undiţă se alătură la restul cadourilor. Aproape ajunsese acasă şi multe dintre ele se aflau lângă el, pe banchetă. Când maşina întoarse spre alee, zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi se uită uimit la casa de care se apropiau. Arăta foarte diferit faţă de cum o lăsase. Ce se petrecuse aici, în lipsa lui? apoi înţelese ce se întâmplase şi dădu încet din cap, când şoferul opri în faţa porţii, zâmbind.

— Cineva a fost foarte ocupat, Pop! spuse acesta.

— Mda.

Şi ştia şi de cine era vorba. Tufişurile erau curăţate, iar copăceii de piper arătau mult mai bine fără cele câteva crengi tăiate. Gardul era curăţat şi el de buruieni şi pentru

prima oară după mulţi ani arăta respectabil.

— Măi, măi! murmură el. Ce fată!

Puse pachetele pe verandă, îi plăti şoferului, mângâie câinele care dădu din coadă fără să se obosească să se ridice şi intră în casă. Jean probabil era plecată pe undeva, pentru că nu era nimeni în bucătărie, unde Pop se uită uimit: la ferestre atârnau perdeluţe cadrilate în roşu şi alb, iar dulăpioarele proaspăt vopsite în crem cu puţin roşu erau de nerecunoscut. Pe masa lustruită se afla o floare mare roşie într-un vas de lut, iar pe plită ceainicul auriu bolborosea fericit.

— Ei, drăcia dracului! murmură Pop din ce în ce mai uimit şi se uită la podele. Astea stricau totul; n-ar fi trebuit să se vadă cimentul în felul acesta, îi aducea aminte de grajdul pentru muls. Va trebui să facă ceva în privinţa asta.

Când intră în camera de zi i se tăie din nou respiraţia. II Elizabeth obişnuia să aibă astfel de draperii; cum de nu observase până acum cât de neprimitoare fusese casa aceasta? Avusese nevoie de mâna unei femei, căci un bărbat nu s-ar fi gândi niciodată să pună crizanteme roz şi albe într-o vază mare în acel colţ întunecat. Nici să cureţe un covoraş. Pop se aşează lângă şemineu, privi pielea albă de oaie şi privi din nou încăperea. Arăta bine şi-i plăcea. Apoi zâmbi. Oare cât cheltuise Marie pe draperiile acelea sau pe perdelele din bucătărie? Va fi interesant de aflat. De asemenea, de unde avusese bani. Şi ce avea Rob de spus în legătură cu toate astea. Umerii bătrânului se scuturară veseli şi ieşi pe verandă, luă pachetele şi le duse în dormitorul lui, unde se şi schimbă, apoi ieşi din nou afară, respirând aerul acela cald şi-şi privi mândru pământurile.

Capitolul 8

Jean petrecu dimineaţa cu Jack mecanicul. Venise până la magazie pentru o şurubelniţă, iar el o întrebase

dacă nu vrea să-l însoţească pe una dintre păşuni. Când aflase că Rob nu va fi acolo, acceptase imediat. Puse repede plăcuţele de începător pe parbrizul Bombei şi alături de Scruffy, îl aşteptă pe Jack. Când sosi cu pachetul pentru pauza de masă a muncitorilor, Jack o privi, zâmbi şi se urcă în maşină.

— Domnu' Rob mi-a spus că n-aveţi voie să vă atingeţi de camionetă, dar n-a spus nimic de asta, remarcă el.

— N-am fost cuminte şi am condus camioneta weekendul ăsta fără să cer permisiunea nimănui, mărturisi ea, pornind motorul.

— Aşa a spus şi el, rânji Jack. Domnul Rob îi spusese mai multe. Aţi învăţat foarte repede, trebuie să recunosc.

— Doamna Kennedy m-a lăsat să-i conduc maşina miercuri, a fost mult mai uşor de manevrat decât asta şi mult mai confortabilă!

O privi cu respect. Dacă doamna Kennedy avea suficientă încredere în ea s-o lase să-i conducă maşina aia scumpă, de ce se agita atâta domnul Rob pentru o vechitură care ar fi trebuit să fie de mult la fiare vechi? Nu era niciun pericol, nu era trafic şi domnişoara

Jean nu i se părea genul de fată care să ţipe şi să-şi acopere ochii cu mâna dacă se întâmpla ceva. Uite ce bine se descurca!

— Încă n-am dat cu spatele, spuse ea, aşteptându-l să deschidă poarta şi să urce înapoi.

— E uşor, spuse el, uitându-se la ceasul mare de la mână. Avem suficient timp, putem să exersăm aici. Mergeţi până pe păşunea următoare, aici au arat şi n-or să ne mulţumească dacă le stricăm munca. Bun, acum opriţi-vă. Foarte bine. Acum, ca să intre în marşarier.

Îi fu de mare ajutor; se pricepea să explice şi cunoştea maşina ca pe buzunarul lui. Jean învăţă de la el,

într-o jumătate de oră, cât nu învăţase într-o după-amiază întreagă de una singură. După ce-i explică totul, o puse să dea înapoi de mai multe ori până ajunseră la un rezultat satisfăcător, apoi continuară drumul până la cei trei bărbaţi care-i aşteptau la umbra copacilor.

— E păcat că n-avem decât vechitura asta, spuse ea.

— Domnu' Rob a avut o maşină frumoasă, dar chiar înainte să veniţi a dispărut brusc.

Jack îşi dorise de mult să-l întrebe pe domnul Rob ce se petrecuse cu maşina decapotabilă, dar când îşi aducea aminte îl prindea în vreo pasă proastă şi o lăsa baltă. Jean se arătă doar pe jumătate interesată.

— Serios? Ce fel de maşină?

— Una din alea cu două locuri, ştiţi, decapotabilă. Era foarte frumoasă şi cum zbura cu ea până la Murra Creek! Se spunea că deţinea recordul neoficial! Arăta foarte bine în ea! Bomba se opri cu zgomot. Asta n-a fost bine, domnişoară Jean!

— Îmi pare rău.

Jack se uită la ea; părea reticentă, dar probabil se datora oamenilor care se ridicaseră pentru a-şi primi masa. Făcuseră deja focul, iar cazanul fierbea; îi aduseră şi ei o cană şi-i dădură un buştean pe care putea să stea. Jean împărţi conţinutul pachetului şi se strâmbă puţin, văzând ceaiul tare şi negru pe care i-l oferiră. Era din nou copleşită de imensitatea acelor terenuri şi-i ascultă cum discutau despre ploile pe care le prezicea domnul Rob şi despre faptul că trebuia să grăbească semănatul ovăzului şi al orzului, căci rareori se înşela în privinţa vremii. Poate din cauză că se născuse acolo, sugerase Ben, şi studiase norii, frecvenţa vânturilor şi a ploilor, şi superstiţiile vechilor aborigeni.

— Iar ei chiar ştiu despre ce vorbesc. Uite-te la Mike, de exemplu. Ăla e tipul care a avut grijă de câinele

dumneavoastră, domnişoară Jean, continuă el, arătând spre Scruffy, care vâna iepuri imaginari. Poate să-ţi spună o mulţime de lucruri când vrea.

— Vremea s-a schimbat, nu mai e ca înainte, remarcă Jack destul de trist.

— Mike mi-a amintit întotdeauna de un tip pe care-l ştiam în Charleville, începu Bruce şi trecu apoi la tot ce aflase de la acest bărbat în legătură cu vremea în trecut.

Jean se simţi vinovată; evident încercau s-o distreze, dar uitaseră de muncă. Dacă Rob ar fi apărut acum, toţi ar fi primit mustrări mai mult sau mai puţin dure. Aşa că se ridică, strânse restul cănilor, iar ei înţeleseră imediat aluzia, se întinseră şi aruncară ţigările. îi arătară combinele şi modul cum funcţionau, Ben se oferi să-i arate tot terenul, iar Jean realiză că era aproape imposibil să te auzi în tractor, cu acea maşinărie legată de el. În scurt timp fu acoperită cu praf roşu şi avea urme de ulei pe un picior şi chiar şi pe rochie. îşi luă la revedere de la Ben şi mai rămase alături de Jack pentru a-i privi cum muncesc, uitându-se din când în când spre cer şi dorindu-şi să plouă. Jean opri în faţa magaziei exact când Rob apăru la capătul aleii şi se priviră prin parbriz. După ce se uită la figura tânărului şef.

Jack coborî încet din maşină şi dispăru, ştiind că va avea la ce să răspundă mai târziu. Păcat că domnu' Rob n-o plăcea pe domnişoara Jean. Fata opri motorul şi-l aşteptă pe Rob, care se apropie ca furtuna.

— Ei bine? întrebă el rece, iar Jean rezistă tentaţiei de a răspunde cum ar fi făcut-o fratele ei „Sunt bine, mulţumesc!". Nu ţi-am spus să nu mai faci asta? o întrebă tăios. Unde e Jack? Trebuie pedepsit pentru că mi-a nesocotit ordinele…

— Eu l-am rugat, îl întrerupse ea, hotărâtă să-l apere pe mecanic, pentru că el măcar înţelesese dorinţa ei de a

exersa condusul. Aşa că nu-l amesteca în asta. Dacă trebuie să fie cineva vinovat, atunci eu sunt.

— Şi astea ce-nseamnă? întrebă el, arătându-i plăcuţele.

— Sunt necesare când ai carnet de conducere, nu?

— Carnet de conducere? Când şi de unde ai luat tu aşa ceva?

— Miercuri, de la secţia de poliţie din Murra Creek, îi răspunse ea în detaliu. Am condus maşina doamnei Kennedy acolo.

— I-ai condus maşina? o întrebă suspicios.

— De ce nu? M-a întrebat dacă n-aş vrea, şi bineînţeles că am acceptat. Nu toată lumea e la fel de încordată şi încăpăţânată ca tine!

— Oricâtă încredere prostească are ea în tine, n-ai să faci chestiile astea aici! Să nu te mai atingi de asta sau de camionetă.

— Mă enervezi! strigă Jean, înfuriindu-se dintr-odată şi fiind conştientă de felul în care arăta, stând în bătaia vântului plină de praf şi deodată îşi aminti despre acea decapotabilă care dispăruse înainte de sosirea lor. Se înroşi şi mai tare de indignare: nu fac niciun rău şi totuşi te porţi în continuare ca un copil încăpăţânat şi nu-mi dai un motiv întemeiat pentru interdicţia de a conduce pe aici! Nu tu eşti proprietarul! strigă ea cu dârzenie. Drept urmare, refuz să primesc ordine de la tine, pricepi?

— Eu sunt răspunzător pentru aceste vehicule, insistă Rob. Aşa că va trebui să te supui acestor ordine…

— Nu e problema ta ce conduc sau nu pe aici. N-o să-mi dictezi tu mie ce să fac! Ai fost împotriva a tot ce am făcut aici încă din prima zi, iar eu şi cu mama ne-am săturat de tine. E la fel şi în casă.

— Da, şi în casă e la fel! se repezi Rob. îl cuprinsese furia. Locuiesc aici cu Pop de ani buni şi ne era foarte bine

înainte să veniţi voi să stricaţi totul! Nu mai e nimic cum era şi n-am de gând să stau pe margine şi să mă uit cum stricaţi tot ce aveam de preţ. Nu eşti decât o mică prefăcută care umblă după bani.

— Cum îndrăzneşti tu, un simplu angajat, să-mi vorbeşti aşa? şuieră ea, sufocată de indignare.

— Îţi vorbesc cum vreau! Acum, coboară din maşină şi dispari înainte să spun ceva cu adevărat urât! Coboară!

Jean se agăţă de volan:

— Nu vreau, spuse sec. N-o să fac aşa cum vrei tu, mai ales după cum mi-ai vorbit mai devreme.

— Oh, ba da, o să vrei!

Se apropie şi până ce Jean să apuce să spună ceva o ridică în braţe şi o scoase din maşină.

— Lasă-mă jos! îi strigă, în timp ce inima îi bătea cu putere şi se uita fix în ochii lui. Apoi îl plesni; Rob înjură încet şi plecă de lângă maşină, luând-o cu el, moment în care Scruffy, care-i urmărise până atunci nedumerit, pricepu că cineva n-o trata pe iubita lui stăpână cum trebuie şi-i sări în ajutor. Părul de pe spate i se zbârli, îşi dezveli colţii, ţâşni într-o clipă din maşină şi-l muşcă pe Rob de mână. Simţind durerea atât de bruscă în urma atacului neaşteptat, Rob scăpă povara pe care o ducea; Jean se prăbuşi la pământ, oprindu-l să nu-l lovească pe Scrufly, care aştepta următoarea mişcare.

— Nu-l atinge, spuse ea încet, prinzându-l de braţ.

Se priviră o clipă. Jean tremura, iar păru-i căzuse în dezordine pe frunte. Rob era palid; cu o mână se ţinea de încheietură şi printre degete începu deja să-i curgă sângele. Jean îl simţi mai relaxat, iar Scruffy veni mai aproape de ea, gata s-o protejeze cu preţul vieţii dacă era nevoie. Fata se uită la picătura de sânge ce-i căzu pe braţ.

— Ar trebui să-ţi pansezi rana aia cât mai repede, Rob, spuse ea cu blândeţe şi-l privi cum se întoarce spre

casă fără să mai zică vreun cuvânt. Se întoarse apoi spre câine. De ce ai făcut asta? îl întrebă supărată. Câine obraznic şi urât ce eşti! Nu trebuia să-l muşti, nu trebuia să-l atingi! Nu, nu te mai gudura, aşa. Sunt foarte supărată pe tine, acum dispari!

Jean fu şocată când Pop intră relaxat în bucătărie să întrebe dacă era gata masa, pentru că-i era foarte foame.

— Când ai ajuns? îl întrebă emoţionată Marie, gândindu-se în acelaşi timp dacă observase toate schimbările.

— De puţin timp, spuse Gerald şi adulmecă aerul: ceva miroase grozav!

— Pateuri cu carne. De oaie, bineînţeles.

— Ah! apoi se uită spre geam. Ai fost ocupată, Marie?

— Am fost foarte ocupate. Crezi. Ţi se pare că arată mai bine, Gerald?

— Da, răspunse el direct, mângâind dulăpioarele. De unde ai luat vopseaua?

— De la Rob. După îndelungi discuţii. Nu prea a fost de acord cu această idee. Dar i-am spus că dacă trebuie să-mi petrec cea mai mare parte din timp aici, trebuie să-mi placă şi să arate respectabil. Era prea întunecat şi murdar înainte, adăugă, apoi făcu o pauză. Am făcut nişte schimbări şi prin celelalte camere, Gerald. Sper să nu te superi.

— De ce m-aş supăra?

— Vino să vezi, spuse ea şi-i arătă şi celelalte încăperi.

— Frumoase draperii, remarcă el, de parcă era prima oară când le vedea. De unde le-aţi luat?

— Le-am făcut eu şi cu Jean, răspunse şi făcu o pauză, pentru a-i observa mimica, din nişte feţe de masă pe care le-am găsit într-o valiză veche. Probabil că uitasei de ele şi m-am gândit că n-o să te superi dacă le folosesc

pentru aşa ceva. N-au costat nimic în afară de câţiva centi pentru înălbitor, adăugă ea grăbit.

— Oh! îl surprinsese şi zâmbi. Ce femei întreprinzătoare! Şi-au folosit mintea. Nu m-aş fi gândit niciodată că poţi face draperii din feţe de masă. Probabil că au fost ale lui Elizabeth, căci eu n-am cumpărat niciodată atât de multe şi atât de mari.

Marie era foarte agitată şi tot frământa un prosop în mâini, privindu-l neliniştită pe Pop.

— A început să plouă, spuse el, fără s-o ajute cu vreo altă remarcă.

— Asta e bine, mai ales că s-au apucat de semănat. Gerald, începu ea, dar ezită încă o dată, iar el o privi, aşteptând să-i spună odată ce avea de spus. Nesiguranţa asta îl scotea din sărite. Trebuie să-ţi spun ceva. Despre Jean. Fiica ei încercă să intervină, dar ea o opri. Sunt convinsă că voia chiar ea să-ţi spună asta, dar cred că e de datoria mea, pentru că a făcut totul cu permisiunea mea, şi nu cred că ar trebui să te superi pe ea. Din cauza asta au apărut nişte probleme cu Rob. Pare să aibă impresia că e mai mult decât un simplu angajat şi din punctul meu de vedere exagerează.

— Spune odată, izbucni Pop ţâfnos.

— A învăţat să conducă, spuse ea pe nerăsuflate, apoi aşteptă.

— Ei bine?

Jean se uită la el; nu părea deloc deranjat de această idee, de fapt chiar i se păru că zăreşte o sclipire în ochii albaştri pe jumătate ascunşi de sprâncenele stufoase.

— Nu te deranjează?

— E o idee bună.

— Oh! spuse ea, gândindu-se o clipă. Mă bucur că ai această părere, pentru că Rob n-a fost prea încântat.

— Îmi închipui, murmură Pop mai mult pentru sine.

— Şi e chiar amuzant, căci a învăţat atât de repede. E o fată foarte isteaţă şi capabilă să facă multe. Cel puţin a fost capabilă să conducă maşina doamnei Kennedy, mai spuse Marie.

— Cine a învăţat-o?

— La început, Nigel, spuse ea precaută. N-a condus el propriu-zis, dar ştia ce să facă şi i-a explicat surorii lui, zâmbi Marie. Mă bucur atât de mult că nu te-ai supărat, Gerald. Şi mie mi-ar plăcea să învăţ, continuă ea deodată. Ar fi foarte util să pot merge în oraş ori de câte ori ar avea Nigel nevoie de o tunsoare, de exemplu, aşa cum s-a întâmplat ieri. Sau când aş vrea să-mi vizitez prietenele sau să merg la cumpărături. Am fost la familia Kennedy într-o seară la cină, după ce Jean a jucat tenis cu Valerie şi i-am invitat aici pentru o masă. E în regulă?

Pop zâmbi.

— Bineînţeles. Acum e şi casa ta în egală măsură. Unde e băiatul? încheie el.

Marie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cum terminăm lecţiile de dimineaţă, dispare până când i se face foame.

Bătrânul chicoti, iar femeile ieşiră bucuroase că-i mărturisiseră totul, iar el nu se supărase şi nu obiectase la niciuna dintre schimbări. Marie nu se aşteptase să fie entuziasmat. Ştia din experienţă că aşa sunt bărbaţii, fie era bine, fie nu.

Gerald zâmbi, urmărindu-le. Cumnata lui părea foarte mulţumită, şi dacă draperiile o făcuseră să fie aşa, trebuia să mai primească nişte material. Voia să dea de Nigel, dar înainte să-l caute pe băieţel trebuia să discute cu Rob; nu-i plăceau ieşirile lui de bădăran. îl găsi exact unde se aştepta să fie, în camera lui, iar privirea i se schimbă imediat ce văzu cine stătea în dreptul uşii:

— Pop! exclamă el, bucuros că bătrânul se întorsese

teafăr acasă. Bună, Pop!

— Bună, fiule.

Se priviră câteva clipe, fericiţi că se revedeau.

— Când ai ajuns? Nu te-am auzit venind.

— Cu avionul de dimineaţă, am făcut autostopul până în Murra Creek şi cu un taxi până acasă. Ce s-a întâmplat? întrebă el, arătându-i bandajul de la încheietură, iar Rob plecă ochii şi se aşează lângă fereastră.

— Am fost muşcat, bombăni el, simţind cum i se urca din nou furia la cap, amintindu-şi cine-l muşcase şi de ce.

— Un păianjen? întrebă Pop, curios.

— Nu, un câine.

— Care câine? Nu putem să permitem asta aici, spuse bătrânul, uitându-se sugestiv la puşca din colţ, iar Rob tresări puţin. Ce scandal ar mai fi fost dacă dragonul ar fi aflat că urmează să-i fie împuşcat câinele! Şi faţa, fiule. Şi de acolo ai fost muşcat? continuă Pop.

Rob duse fără să vrea mâna în locul unde degeţelele acelea usturătoare îşi lăsaseră amprenta şi se înroşi.

— Nu.

— Nu prea ai chef de vorbă văd, spuse Pop, privindu-l şi întrebându-se cum fusese muşcat.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Rob şi încercă să schimbe subiectul: cum a fost la Sydney? Ai rezolvat problemele cu investiţiile? Pop încuviinţă. Şi ce te-a ţinut mai mult acolo?

— Ustensilele de bucătărie. Te-ai enervat pe câine?

— Nu!

Îşi aruncară câteva săgeţi din priviri; nu era prima dată când se întâmpla asta şi nici prima dată când Rob era primul care ceda.

— Explică-mi! îi ceru Pop scurt.

— Oh, a fost câinele ei, scrâşni Rob. El m-a muşcat.

— De ce?

— Pentru că… pentru că m-am enervat, dacă vrei să ştii. Pop, s-au întâmplat atâtea cât ai lipsit.

— Ai dreptate! spuse bătrânul, plimbându-se prin cameră. Le-am văzut pe toate. îmbunătăţirile de afară. Bucătăria veselă, draperiile din camera de zi, covoraşul alb din faţa şemineului. Da, le-am văzut pe toate. Şi-am mai văzut că te-ai enervat, şi nu pe Scruffy, ci pe Jean.

— S-a plimbat cu Bomba pe păşuni şi.

— Ştiu tot despre asta.

— Oh! murmură Rob, făcând ochii mici. Deja ţi-a împuiat capul cu poveşti, nu?

— Nu-i adevărat! tună Pop. Mama ei mi-a povestit. Mi-a spus că voi doi sunteţi mereu la cuţite şi dacă te porţi tot timpul aşa cum te-ai purtat când s-a întors cu Jack, nici nu mă miră! Aş putea să ştiu ce rău a făcut dacă a condus Bomba? Cu ce drept ai oprit-o? Nu-mi aduc aminte să fi spus că n-are voie să atingă nimic!

— Când eşti plecat, eu sunt şeful aici şi se respectă ce spun eu! strigă şi Rob.

— Tu nu eşti decât un angajat pe proprietatea asta, spuse Pop. Încearcă să ţii minte asta.

Rob se ridică repede şi-l privi pe bătrân cu ochi mari.

— Pop? întrebă uimit.

Bătrânul răspunse privirii speriate ale fiului lui vitreg cu o mângâiere.

— Iartă-mă, fiule, îşi ceru el scuze repede. Ştiu la ce te gândeşti. Nu la asta m-am referit. Panica dispăru încet din privirea tânărului. Pentru ele eşti doar un angajat.

— Nu mă lasă să uit asta, recunoscu Rob, răsuflând uşurat.

— Iar un angajat nu se enervează pe nepoata şefului şi nici n-o scoate pe sus din maşină, aşa cum ai făcut tu cu Jean. Nu-i de mirare că animalul te-a atacat. Aşa meritai. Într-un minut, asta ar fi făcut şi ea. Sau apucase deja?

adăugă Pop încet.

— Ba da! spuse Rob, ducând din nou mâna la obraz. Iartă-mă, Pop, mi-am pierdut cumpătul. Urăsc să fiu sfidat, căci am avertizat-o şi i-am spus să nu ia camioneta. Aşa că a luat-o pe cealaltă.

— Nu e niciun rău în asta, fiule.

— Presupun că asta înseamnă că poate să facă ce vrea, oricând? Pop încuviinţă. În cazul ăsta, îmi vreau maşina înapoi, spuse el hotărât.

— Nu văd niciun motiv pentru care să n-o aduci. Marie vrea să înveţe, apoi presupun că şi tânărul Nigel va vrea acelaşi lucru.

— Totul pare atât de permanent acum, oftă Rob mohorât. Au făcut atâtea schimbări în casă, şi dacă ar şti că-şi pot permite, ar modifica toate camerele şi.

— Vor face totul atât de frumos şi de confortabil, încât n-o să mai vrei să te căsătoreşti cu Valerie, încheie Pop cu blândeţe. Ştiu. Dar dacă nu-ţi place ce se întâmplă, nu te opreşte nimeni să te căsătoreşti şi să te muţi chiar acum. N-o să te împiedic, fericirea ta e totul pentru mine.

Rob îl privi suspicios, neîncrezător în acest interes brusc pentru viitorul lui. Apoi, Pop schimbă subiectul:

— Am luat nişte cadouri pentru toată lumea. Trebuie să-l găsim pe Nigel, luăm masa – pentru că mi-e foame – apoi le desfacem. Dar ai două lucruri de făcut mai întâi, spuse el, oprindu-se cu mâna pe clanţă. Roag-o pe Marie să cureţe aşa cum trebuie rana aia, apoi cere-i scuze lui Jean fără să pari atât de supărat din cauza asta! Te-am crescut ca pe un gentleman.

Rob capitulă. Trebuia s-o facă, pentru că tonul vocii lui Pop era definitiv. Grăbit să scape de asta, o căută pe Jean. Se întâlni cu ea pe hol, iar Jean se înroşi.

— Vreau să-mi cer scuze pentru ce-am făcut mai devreme, spuse el încordat. Nu m-am purtat ca un domn.

Îl privi nesigură.

— Mulţumesc, Rob. Pot să-mi cer şi eu scuze pentru ce am făcut? Nici eu nu m-am purtat ca o doamnă. Şi pentru Scruffy vreau să-mi cer scuze. A făcut asta doar pentru că ţine la mine, adăugă ea, punând o mână prietenoasă peste a lui. Hai să uităm totul, vrei?

Rob dădu din cap şi plecă în căutarea Mariei, dezvelindu-şi bandajul în drum. Jean ieşi încet pe verandă. Ploua din nou, dar sunetul stropilor ce se auzea pe acoperiş şi privelişte a aceea dezolantă o iritau. Scuzele lui nu fuseseră însoţite nici măcar de un zâmbet, se gândi ea, şi suspinând încet, se aplecă şi-l luă în braţe pe Scruffy, cerându-i iertare pentru faptul că-l certase mai devreme. Ştia că el i-ar fi zâmbit dacă ar fi putut, căci ochii mari şi căprui o priveau cu drag, o linse pe mână şi dădu fericit din coadă.

Capitolul 9

Nigel privea cu ochi mari multitudinea obiectelor de bucătărie, noua undiţă a lui Rob şi măsuţa de lucru elegantă a surorii sale şi apoi jucăriile de la picioarele lui. Avea o bâtă de crichet, o minge adevărată de crichet, pe care mama lui o privise neliniştită şi-l avertizase să se joace departe de casă ca să nu spargă vreun geam, şi nişte maşinuţe. Mai erau şi alte mici lucruri care ar fi mulţumit orice băieţel de vârsta lui. Iar răsplata lui Pop fu sclipirea din ochii copilului.

— Pfii, unchiule, mulţumesc! spuse Nigel de mai multe ori, luând câte un obiect, cercetându-l, apoi luând altul. Ce păcat că plouă, oftă el. Mi-ar fi plăcut să joc puţin crichet. Mi-ai promis un joc, spuse el, uitându-se la Rob.

— Jucăm cu prima ocazie, spuse tânărul. Deşi n-o să fie cine ştie ce, dacă jucăm doar noi doi.

— Oh, Jean ştie să joace, spuse Nigel cu naivitate. E foarte bună la mingile uşoare, iar mami e foarte bună în

spatele portiţei. Jucam foarte mult pe plajă, în Melbourne. Stai să văd ce-ai primit, mămico, mai spuse, înainte să se aşeze la picioarele mamei lui. Ai fost foarte ocupat, unchiule. De unde ai avut bani să cumperi toate astea?

— Am vândut nişte oi, răspunse Pop calm, privind în continuare stropii de ploaie. Rob avusese dreptate şi de data aceasta şi era bine că apucaseră să semene o parte din ovăz; seminţele vor încolţi foarte repede, căci pământul încă era cald.

— N-ai putea să mai vinzi câteva şi să cumperi o maşină ca lumea? îl întrebă nepotul său.

Jean simţi cum i se înroşesc obrajii şi se uită repede la mama ei.

— Nu maşina ne lipseşte, spuse ea veselă, prefăcându-se că nu ia în seamă vorbele fratelui ei. Avem nevoie de nişte material.

— Pentru alte draperii? întrebă unchiul ei.

— Nu. Pentru nişte huse pentru colţarul din sufragerie. Le-aş putea face foarte uşor dacă aş avea material.

Dacă Pop îşi putea permite să cumpere acele jucării, despre care ştia că nu sunt deloc ieftine, şi putea să ia toate acele obiecte pentru bucătărie, sigur putea să cumpere şi materialul de care aveau atâta nevoie. Mai aveau sute de oi şi doar îl auzise pe Rob care spusese că optzeci la sută dintre ele aveau miei şi că procentajul acesta era mai mare decât cel de anul trecut. Cele câteva care n-aveau miei puteau fi vândute, iar ea ar fi căpătat materialul de care avea nevoie. Rob se ridică şi se sprijini de stâlpul verandei, uitându-se cum se formau băltoacele în grădină.

— Dar ce are colţarul? N-arată bine şi aşa? întrebă Pop nedumerit.

— E învechit, începu Jean şi se uită din nou la mama

ei. Vrem să împrospătăm atmosfera din cameră şi husele par a fi singura soluţie. Nu e nevoie să cumpărăm unul nou, unchiule, pentru că e destul de bun, n-are arcurile rupte, l-am verificat, dar are nevoie de o schimbare. Iar husele n-ar fi foarte scumpe.

— Hm!

— Poate ai putea să-mi dai un avans din alocaţia zilnică, începu Marie timid, pentru că acum ştiu cam cât îmi trebuie pentru o săptămână, apoi se opri, muşcându-şi buzele.

Gerald o privi o clipă.

— De ce atâta grabă? vru el să ştie.

— Soţii Kennedy vor veni la cină în curând şi voiam să arate bine casa până atunci, răspunse ea direct. Şi eu şi Jean cunoaştem din ce în ce mai mulţi oameni, unii dintre ei foarte plăcuţi, şi sper că vom putea să-i invităm pe toţi aici, în timp…

— Sper că nu devii snoabă, spuse Pop.

— Nu e vorba de asta! se scandalizâ Marie. Dar e o casă atât de frumoasă, camerele sunt atât de spaţioase şi am putea face atâtea ca să le îmbunătăţim aspectul fără să cheltuim prea mult. Nu te-a costat mare lucru până acum, nu, Gerald?

— Nu, recunoscu el precaut.

— Şi arată mai bine, nu-i aşa? insistă Jean.

Pop încuviinţă şi se uită la spatele drept al lui Rob, imaginându-şi la ce se gândea băiatul. Totul părea atât de permanent, de parcă Marie avea să rămână aici tot restul vieţii.

— E ziua lui Jean peste trei săptămâni, continuă doamna Delaney, hotărâtă să meargă până la capăt şi să spună tot ce-i stătea pe suflet. Pop nu se răstise la ea aşa cum o făcuse cu Rob la prânz şi dacă putea aduce acasă asemenea cadouri, înseamnă că nu stăteau chiar atât de

rău din punct de vedere financiar. Mă gândeam să dăm o mică petrecere atunci.

— Pot să stau şi eu treaz? întrebă Nigel. îmi plac petrecerile, mai ales cele ale lui Jean, pentru că inventează tot felul de lucruri şi lumea nu stă pur şi simplu pe scaun să discute.

Mama lui încuviinţă absentă, privindu-l în continuare pe cumnatul ei, încercând să surprindă orice schimbare a feţei care să-i spună dacă depăşise limita cu aceste cereri. În acel moment sună telefonul, iar Rob părea recunoscător că ceva întrerupsese această discuţie.

— E Valerie, spuse el două minute mai târziu. Vrea să-ţi vorbească, Pop.

Bătrânul mormăi şi se ridică din scaun, zburlind părul lui Nigel, iar Marie oftă.

— Trebuia să sune tocmai acum când îmi făcusem curaj să spun tot şi când aşteptam un răspuns definitiv, şopti ea mâhnită, iar Jean o privi cu duioşie.

După ce mormăi ceva la telefon, Pop îl strigă pe Rob să se întoarcă, pentru că Valerie mai avea să-i spună ceva. Apoi ieşi pe verandă:

— Un grătar, anunţă el, Valerie vrea să organizeze un grătar aici, săptămâna viitoare. Zice că eu am fost de acord. Am fost?

— Da, ai fost, murmură Marie. În prima seară când am ajuns aici.

— Dar, interveni Jean încruntată, nu Valerie e cea care ar trebui să organizeze un grătar aici, unchiule! Mama ar trebui să facă asta! Nu vrem vizite până nu facem husele! Şi e casa noastră nu avaleriei, ar fi trebuit s-o întrebe mai întâi pe mama dacă-i convine.

Obrajii îi ardeau şi toţi o priveau oarecum surprinşi.

— Mai bine-i spui tu asta, o sfătui Pop.

— Aşa o să fac! spuse ea, intrând în hol şi punând o

mână pe braţul lui Rob. Vreau să-i vorbesc Valeriei.

Marie şi cu Pop schimbară o privire. Rob era de asemenea surprins.

— Stai puţin, Jean vrea să-ţi vorbească, spuse el, dându-i receptorul şi încrucişându-şi braţele.

Vocea lui Jean se auzea clar până pe verandă:

— Valerie? Tocmai mi-a spus unchiul despre planurile tale de a face un grătar aici săptămâna viitoare…

— Aşa e, se auzi vocea dulce a fetei de la celălalt capăt al liniei. Am vrut să-l întreb personal, dar m-am răzgândit când a început să plouă. Drumul până acolo e un coşmar pe timp de ploaie. Dar asta n-o să ţină mult. În ce zi ar fi cel mai bine?

— Nu ne convine nicio zi prea curând, spuse ea hotărât. îmi pare rău, Valerie, dar nu ne putem ocupa de asta acum. Dacă vrei să faci un grătar, trebuie să-ţi găseşti alt loc.

— Oh, dar Pop a spus…

— A fost plecat până azi la prânz, aşa că e normal să nu ştie ce planuri aveam.

— Totul era pregătit, Jean, se auzi vocea Valeriei de data asta iritată. I-am spus mai de mult despre asta, nu-ţi aminteşti? Deja am vorbit cu un număr de persoane pe care credeam că vrei să le întâlneşti.

— Într-adevăr, ai menţionat ceva despre un grătar în prima noastră seară aici, recunoscu Jean, dar a fost doar o idee, nicidecum ceva definitiv. O să organizăm şi aşa ceva, pentru că e o idee grozavă, dar în niciun caz în următoarele câteva săptămâni. Va trebui le spui prietenilor tăi că nu se poate acum şi să anulezi totul.

— Dar ce părere îşi vor face? întrebă Valerie, nervoasă.

— Sunt sigură că vor înţelege, dacă le explici, spuse Jean calm. Mama şi cu mine o să le trimitem invitaţii cu

prima ocazie. îmi pare rău, conchise ea şi-i înapoie telefonul lui Rob, care ascultase uimit.

Tânărul rămase blocat cu receptorul în mână, ignorând strigătele Valeriei care întreba dacă o aude cineva, privind-o pe Jean. Avea o sclipire jucăuşă în ochi şi obrajii împurpuraţi; nervoasă cum era, arăta foarte frumoasă. S-ar fi luptat cu oricine care îndrăznea să treacă peste decizia mamei ei, supărând-o. Pentru prima dată, Rob îi zâmbi. Jean îi răspunse în acelaşi fel şi-l mângâie încet pe mână, de parcă şi-ar fi cerut iertare că fusese nepoliticoasă cu prietena lui. Pop ascultase la fel de atent ca Rob, şi se hotărâse. Marie şi Jean aveau să-şi primească husele; era primul lucru pe care i-l cereau, huse ca să îmbunătăţească aspectul casei în care locuiau cu toţii, nu ceruseră nimic pentru ele. Va mai vinde o oaie, se gândi el şi chicoti, şi vor putea să cumpere şi linoleumul pentru bucătărie. Ploaia se mai potoli, iar bătrânul se hotărî să iasă afară. Jean îl urmări şi avu impresia că nu va mai continua discuţia de mai devreme. Însă Pop se opri în capul scărilor.

— Cât faci? o întrebă, dar Jean nu înţelese. Câţi ani o să faci?

— Oh, douăzeci şi unu.

— Hm. O să fii majoră. Cuvintele fură spuse cu duioşie, apoi se uită la cumnata lui şi adăugă: pot să vă dau o sută de dolari. Va trebui să vă încadraţi în ei.

— O sută? repetă Marie uimită, iar Nigel fluieră. Lui i se părea o avere.

— Atât. Ţi-am spus, va trebui să vă încadraţi în ei, fură ultimele cuvinte ale lui Pop, apoi ieşi afară.

— O sută de dolari! murmură Marie fără respiraţie, privindu-l pe Nigel care alerga în urma unchiului său, uitând de noile jucării. Eram mulţumită şi cu jumătate din suma asta! O luă în braţe pe Jean. O să mergem în oraş şi

ne vom face de cap! Gândeşte-te câte vom putea cumpăra cu o sută de dolari. Se opri şi vocea i se schimbă: scumpo, ce s-a întâmplat? Ai fost cam tăcută încă dinainte de prânz şi nici măcar gândul la cheltuirea acestor bani nu te trezeşte. Eşti îngrijorată sau supărată?

— Nu, bineînţeles că nu! spuse fata, îmbrăţişând-o şi ascunzându-şi faţa. Am condus tractorul de dimineaţă şi cred că am făcut puţină febră musculară pentru că e foarte incomod.

— Şi asta ar trebui să însemne ceva! Păreai şocată, mai spuse Marie, apoi se dădu câţiva paşi înapoi şi o privi cu drag: eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic?

— Stai liniştită, spuse fata cât putu de convingător. O să fac o baie.

— Pe urmă să te întinzi puţin. O să pun eu masa, oricum e totul pregătit, spuse Marie, sărutându-şi fiica pe vârful nasului. Hai, fugi!

Jean fu recunoscătoare pentru această pauză; simţea nevoia să fie singură, aşa că o lăsă pe mama ei să strângă tot ce împrăştiase Nigel pe verandă. Intră nesigură în casă. Rob încă vorbea la telefon, bombănind din când în când câte un „da” sau „nu” şi având o figură destul de plictisită, iar ea putea auzi glasul Valeriei.

Când o văzu, îşi îndreptă spatele şi încheie mai repede discuţia:

— Bine. Ne vedem atunci. Pa.

Jean vru să treacă pe lângă el, dar Rob îi făcu semn să intre în sufragerie.

— Ţi-a spus Pop despre Târg? o întrebă el destul de binevoitor. E evenimentul anului în Murra Creek, iar noi o să participăm la expoziţia de vite şi cai, iar eu o să şi călăresc la câteva concursuri.

— O să fie frumos de văzut. Când e?

— Peste două săptămâni, spuse el, trecându-şi

degetele peste clapele pianului, iar Jean aşteptă, întrebându-se dacă va cânta ceva. Rob cântă câteva măsuri cu un singur deget. E şi o expoziţie de flori. Vrei să participi?

— Mi-ar plăcea foarte mult. Sunt încă multe flori în grădină.

Rob dădu încet din cap.

— O să-i spun şi mamei tale. Valerie s-a gândit că o să vă placă.

— Ah, a fost ideea ei? întrebă Jean, încordându-şi pumnii la amintirea minunatelor flori din grădina doamnei Miller.

— Da, ea obişnuieşte să participe. O să şi călărească.

Sper să şi cadă! se gândi Jean răutăcios, privindu-l pe Rob. Era greu de crezut că o iubea pe Valerie. Era un iubit foarte reţinut, dacă se purta aşa cum îi vorbea la telefon; şi cu multe toane, de asemenea: uneori era drăguţ cu ea, alteori nu. Poate că asta o atrăgea la el. Iar faţă de mine e tot timpul supărăcios, se gândi Jean mâhnită. Nu-i vizita prea des pe cei din familia Miller, oprindu-se la ei doar dacă-l chemau sau dacă era prin oraş cu treabă, iar asta nu se întâmpla prea des în ultima vreme. Parcă i-ar fi fost frică să plece de la moşie, iar Jean zâmbi pentru sine. Părea că încheiaseră orice discuţie, aşa că-l lăsă cântând o melodie liniştită şi caldă; probabil că Valerie îi spusese ceva drăguţ după revolta ei. Asta o puse pe gânduri; avea de organizat o cină pentru soţii Kennedy şi n-avea s-o împiedice nimeni să facă asta. Dar o petrecere de ziua ei. ridică din sprâncene. Oare îi cunoştea pe oamenii şi vecinii ei destul de bine ca să-i poată invita la o asemenea petrecere? Sau ar părea prea încrezută? Trebuia să discute despre asta cu mama şi cu unchiul ei cât mai curând, şi va face cum vor spune ei. Plouă încontinuu încă două zile, iar Jean se simţea din ce în ce mai iritată. Îi sărea ţandăra

foarte repede şi cel pe care se descărca cel mai des se nimerea să fie Nigel; unchiul ei se încrunta şi o privea dezaprobator.

— Îmi cer scuze, spuse ea atât pentru Nigel, cât şi pentru Pop. Recunosc, sunt foarte irascibilă. Dar de vină e vremea asta. Mă deprimă.

— Credeam că-ţi place ploaia.

— Îmi plăcea. Dar soarele de aici. e altfel. Parcă e mai vesel şi mai frumos. Şi-apoi vreau să ajung în oraş, să cumpăr materialul pentru huse. N-avem foarte mult timp la dispoziţie să le facem, dar nu putem pleca până nu se usucă puţin pământul. Am fost cu Nigel ieri până în livadă şi ne-am umplut de noroi!

— Oh, te cred! Poţi să conduci tu până la Dubbo, când vom merge, pentru că sunt mai multe magazine acolo de unde puteţi alege.

— Pot să conduc eu? zâmbi ea. Oh, unchiule, ce drăguţ eşti!

— O să merg şi eu. Aşa o să văd şi eu ce cumpăraţi. Şi o să ai nevoie de un şofer experimentat lângă tine. O să-l lăsăm şi pe Rob în drum. Vrea să ridice o maşină. Maşina.

— Decapotabilă? întrebă Nigel nerăbdător. Sam mi-a povestit despre ea. Spunea că e o frumuseţe. Când i-am spus lui Rob despre asta, aproape că-i venea să mă înghită! Crezi că o să poată şi Jean s-o conducă?

— Sigur n-o să poată! spuseră în acelaşi timp Jean şi Gerald.

— Nu ştiam că are o maşină, spuse Jean suspicioasă.

— Are una de câţiva ani buni.

— Unde a ţinut-o? Şi de ce n-a vorbit deloc despre ea?

— Asta nu e treaba ta, o întrerupse Pop.

Jean se înroşi şi intră în casă. Pe toţi îi deprimau zilele acelea ploioase, mai ales pe Nigel, pentru că nu

putea ieşi afară atât de des ca înainte. Peste tot erau băltoace şi noroi, şi nu putea să meargă nici până la Sam fără să se murdărească din cap până-n picioare, aşa că Marie îi interzise să mai iasă, plângându-se că n-avea unde să usuce atâtea rufe. Drept urmare, Nigel petrecea foarte mult timp în casă, iar Marie îi dădea lecţii suplimentare. Drept consecinţă, nu mai avea timp suficient să se ocupe de casă, aşa că greul căzu în spatele lui Jean. Astfel apăru ocazia perfectă, cum îi spunea ea lui Scruffy care o însoţea, să exerseze în bucătărie; va experimenta totul pe Rob şi pe unchiul ei, iar dacă ei nu păţeau nimic şi le plăcea, atunci putea prezenta reţetele la concurs. Avusese un profesor excelent în persoana mamei ei, aşa că se pricepea destul de bine la produsele de patiserie şi la umpluturi, despre care Rob remarcă într-o seară că păreau „din altă lume”. Asta o încurajă. Dacă Rob era mulţumit, era clar că putea satisface şi un juriu, aşa că inventă tot felul de alte reţete cu atâta succes, încât Marie declară râzând că e cazul să se retragă şi să-i lase postul de bucătăreasă lui Jean.

— Ţi-ar plăcea să ne întoarcem la Sam? întrebă Pop într-o seară, stând relaxat după o masă bună.

— În niciun caz! veni repede replica lui Rob.

— Începi să te dai pe brazdă, fiule? chicoti bătrânul.

— Cine n-ar face-o? râse el, bătându-se cu mâna peste burtă.

Pop răsuflă încântat. Se uită apoi prin cameră; acum înţelegea la ce se referea Marie. Colţarul chiar cerea o schimbare; aspectul lui învechit strica tot efectul făcut de aranjamentul din cameră. îi descriseseră cum vor arăta noile draperii, iar Pop îşi dăduse consimţământul. Şi pereţii aveau nevoie de o modificare, de o mână nouă de vopsea, care ar fi îmbunătăţit aspectul camerei. Dacă Marie ar fi avut mână liberă în toată casa şi ar fi avut

carnetul lui cu cecuri, nimeni n-ar mai fi recunoscut casa de pe Aleea cu Arbori de Piper.

— Trebuie să se ocupe unul dintre băieţi de grădină, spuse Pop. Şi trebuie să cumpărăm şi nişte seminţe de flori când mergem în oraş. Spune-i lui Ben să se apuce de treabă imediat ce se usucă puţin pământul.

Îşi pipăi buzunarul şi se încruntă – îşi uitase pipa în dormitor, aşa că se ridică, bombănind.

— Pipa. Mă întorc imediat, răspunse el privirii întrebătoare a lui Rob.

Închise uşa în urma lui. Scrufly dormea pe hol, Jean spăla vasele în bucătărie şi fredona un cântec; Marie era în baie cu Nigel, care protesta:

— Dar de ce? M-am spălat ieri!

— Ai luat şi cina ieri! veni calm replica mamei lui.

— Ce legătură are cina cu faptul că trebuie să mă spăl pe gât? întrebă băieţelul, revoltat, iar Pop chicoti pentru sine.

Totul suna atât de plăcut; acele zgomote familiare, amestecate. Asta deveniseră acum: o familie. Şi vor rămâne aşa până când Rob se va decide s-o ceară de nevastă pe Valerie. Zâmbetul dispăru de pe faţa bătrânului. Cum îndrăznea fata aia să organizeze un grătar aici, fără s-o consulte pe Marie sau pe el? Încă nu era casa ei, se gândi el, oprindu-se la mijlocul holului. Dacă Rob se căsătorea cu ea, oare se va muta aici şi va face pe stăpâna? Nu se gândise la asta până acum.

— Nu! N-o să facă asta, la naiba! bombăni el.

În primul rând Marie nu va suporta asta, nu acum când în sfârşit se obişnuise cu tot şi când devenise cu adevărat stăpâna casei de pe Aleea cu Arbori de Piper. Şi-apoi, Valerie era prea nestatornică. Nu era niciodată acasă, întotdeauna umbla prin oraş sau se ducea la Sydney, fie că avea vreo treabă sau nu. În al treilea rând, nici nu prea

ştia să gătească. L-ar fi preferat pe Sam în locul ei; el cel puţin le putea potoli foamea. Valerie nu ştia să facă decât apetitive micuţe decorate cu pătrunjel sau măsline. Nu era în stare să facă ceva care să te sature. Nu ca Jean. Plăcinta aceea pe care o făcuse în seara asta fusese delicioasă; aşa se sătura un bărbat. Mai ales când era servită alături de legume bine gătite. Şi cafeaua era bună. Deschise uşa de la bucătărie şi-şi vârî capul înăuntru:

— Mai e cafea, fetiţo?

— Destulă, zâmbi ea. Mai vrei, nu?

— Ad-o tu în cameră.

Se întoarse în sufragerie; un uriaş îmbrăcat cu pantaloni confortabili dar şifonaţi, o cămaşă fără cravată şi papuci foarte mari. Când aduse cafeaua, Jean îi privi pe cei doi bărbaţi. Erau atât de diferiţi; Rob era slab şi brunet, purta cămaşă şi cravată, iar mânecile erau suflecate, dezvelindu-i muşchii bine conturaţi. Era foarte dezordonat cu lucrurile lui, dar niciodată în ceea ce privea îmbrăcămintea.

— E plăcut la foc, murmură Pop, în timp ce ea punea tava pe masă. Mama ta vine?

— Aici sunt, se auzi Marie, care-şi schimbase rochia înainte de cină şi purta acum un pulover pe gât, verde-deschis, căci serile erau mai răcoroase acum. Pop admiră încă o dată ţinuta zveltă pe care şi-o păstrase, deşi avea doi copii şi faptul că era tot timpul aranjată.

— Băiatul doarme?

— Da, slavă Domnului!

Rob cântă la pian mai bine de o oră. îi mulţumi lui Jean, care-i adusese şi lui o cafea şi i-o pusese pe pian. Era tot acolo, destul de rece, când într-un final se ridică. Pop băuse trei ceşti şi stătea foarte relaxat în fotoliu, cu ochii închişi, Marie îşi sprijinise capul de o pernă şi se lăsase purtată de muzica liniştită, iar Jean, în celălalt fotoliu, era

mulţumită că-l putea privi şi asculta pe Rob. Nu-i vedea decât profilul şi degetele lungi care alergau pe clape. Când se apropie de foc, frecându-şi palmele, îi spuse foarte încet:

— Mulţumesc. Mi-a plăcut fiecare piesă.

— Poate ţie, pentru că pe alţii observ că i-a adormit! spuse el, uitându-se la cei doi. Mai e cafea?

— Îmi pare rău, dar unchiul a băut-o pe toată. Pot să mai fac, dar o să dureze puţin.

Se ridică şi ea şi se îndreptă spre uşă. Rob le mai aruncă o privire celor doi, care păreau să doarmă duşi, mai puse un buştean pe foc şi o urmă.

— O s-o bem în bucătărie, spuse el, închizând încet uşa. Nu e nevoie să-i trezim. Pop probabil că va mai vrea şi a băut destulă.

Capitolul 10

Nu se ştia cine se bucurase mai mult de acea ieşire la cumpărături: Jean pentru că a putut să conducă toţi cei o sută treizeci de kilometri fără să facă vreo greşeală, nici măcar în traficul intens al oraşului, Marie pentru că reuşise să cumpere materialul de care avea nevoie şi încă multe alte lucruri cu banii de la cumnatul ei, Pop pentru că nu fusese niciodată la cumpărături cu două femei şi învăţase cu această ocazie multe, sau Nigel care luase o vacanţă binemeritată de la lecţii şi-şi mărise colecţia de animale. L-au lăsat pe Rob în Murra Creek în acea dimineaţă rece, iar Jean ştiu că avea întâlnire cu Valerie. Încercă din răsputeri să nu se mai gândească la asta şi încet, încet reuşi, concentrându-se la şosea. Păşunile erau acum verzi, căci răsărise grâul, orzul sau lucerna. Trecură pe lângă aeroportul unde făcuseră cunoştinţă cu Vestul pentru prima dată, iar când ajunseră în oraş, traficul intens o făcuse să se concentreze la maximum, şi dacă era emoţionată, cel puţin nu arăta. De-a lungul acelei zile

lungi, Marie îl surprinsese pe Gerald de mai multe ori. Îi stătu alături în vreme ce cumnata lui examina diverse materiale din bumbac, creton, brocart, o ascultă cum vorbea cu vânzătoarea despre mărimi şi preţ, apoi el arătă spre unul dintre sulurile cu materiale şi spuse foarte hotărât că acela îi plăcea. Marie îl privi o clipă, apoi îi spuse:

— Nu!

Nu se potriveau deloc acele dungi cu restul camerei.

— Atunci, aceea, spuse Pop, arătându-i alt material, moment în care Marie îl rugă să plece.

— Pleacă în altă parte, ordonă ea. Nu eşti de niciun folos aici, Gerald. N-ai gusturi deloc şi nici nu ştii ce am eu în gând! Te rog, ia-l pe Nigel şi întoarceţi-vă peste vreo douăzeci de minute.

Pop făcu întocmai, spre amuzamentul lui Jean, şi aşa deveni Nigel mândrul posesor al unui mic acvariu cu peşti tropicali. Pachetele fură aşezate în maşină, iar bătrânul le privi uimit, întrebându-se ce cumpăraseră şi cum le ajunsese suta de dolari pentru toate. Marie şi Jean erau foarte fericite, dar mărturisiră că abia aşteptau să ajungă acasă, pentru că le dureau picioarele. Linişte, se gândi Jean când ajunseră acasă, iar soarele se pregătea să apună. Era pace şi toată natura se pregătea pentru noapte. Marie privi încântată peisajul dimprejurul ei şi zâmbi. Câteva luni şi va transforma moşia, şi toţi vor fi mândri de ea. Totul avea să se petreacă treptat, în cazul în care Gerald nu va vinde mai multe oi pentru ca totul să meargă mai repede. Rob nu era acolo, totuşi sună mai târziu să anunţe că rămânea în oraş, informaţie care o făcu pe Jean să-şi muşte buzele. După asta, toată casa arătă ca un stup plin cu albine harnice. Ben petrecu o dimineaţă întreagă săpând răsadurile cu flori şi făcând altele pentru a pune şi seminţele aduse de Pop din oraş. Bruce şi Jack fură scutiţi

pentru o zi de munca pământului, pentru a veni să vopsească sufrageria, căci Pop refuzase din start să le lase pe Marie sau pe Jean să se caţere pe scări şi să vopsească tavanul; cei doi fură de acord-era o schimbare binevenită-iar doamna Delaney se prezenta constant cu ceai şi prăjituri. Jean era ocupată cu vechea maşină de cusut, unde punea cap la cap bucăţile de material pe care le tăiase cu grijă. Rob privea la tot ce se petrecea fără să comenteze nimic. Era preocupat. Pop spuse foarte ferm că vizitatorii, oricare ar fi ei, nu sunt bineveniţi în acel moment. Aşa că, pentru a o împiedica pe Valerie să apară pe neaşteptate, cum ameninţase de multe ori că va face, acuzându-l că nu-şi dă interesul, Rob făcea vizite mai dese seara, în oraş.

— Tocmai când aveam mai multă nevoie de el, comentase Jean de faţă cu mama ei.

Apoi avură altă problemă de rezolvat: trebuia să aleagă cele mai bune oi şi vite care să reprezinte moşia la expoziţie. Erau mai fericiţi aici, decât fuseseră vreodată la oraş. Atât Jean, cât şi mama ei, îşi găsiseră o mulţime de ocupaţii şi în timp aveau să apară mai multe. Aveau de făcut prăjituri pentru concurs, iar Jean era preocupată de bobocii de trandafir. Acum, sufrageria arăta aşa cum îşi doriseră, mirosea încă a vopsea, dar asta urma să dispară în timp; Gerald le felicitase pentru ingeniozitatea de care dăduseră dovadă, aşa că erau chiar fericite.

— Încă n-ai călărit, spuse Nigel, care tocmai cobora de pe ponei, zâmbindu-i surorii lui.

— Am fost prea ocupată să învăţ să conduc, răspunse ea.

— Şi nu eşti fericită, acum că ai şi permisul de conducere?

— Nici n-ai idee, băiete! îi zâmbi ea.

— Păcat că nu poţi conduce şi decapotabila lui Rob!

Nu e frumoasă?

Jean se încruntă. Maşina roşie decapotabilă era ceva de care nu îndrăznea să se apropie. Proprietarul ei fusese destul de clar când spusese că-i aparţine; el fusese singurul care o condusese întotdeauna, căci pentru alţii care nu erau obişnuiţi cu ea, era mult prea rapidă. Dacă s-ar fi apropiat de ea, Rob ar fi ştiut imediat. Avea dreptul la această plăcere, îşi spuse Jean.

— Trebuie să fi costat o grămadă de bani, continuă Nigel gânditor, iar sora lui fu de acord.

Angajaţii ca Rob trebuie să câştige mulţi bani. Evident, era încă burlac şi n-avea cheltuieli suplimentare, aşa că-şi permisese să pună ceva deoparte.

— Faci o plimbare cu Popski? întrebă Nigel, iar Jean îi privi pe amândoi suspicioasă.

— E o mârţoagă? vru ea să ştie şi o pufni râsul.

— Nu ştii ce e o mârţoagă? o întrebă fratele ei.

— Nu, mărturisi ea.

— Nici eu, veni replica lui Nigel, care-i zâmbi.

Jean se repezi la el, dar băieţelul se feri, aşa că îl alergă prin toată curtea. La un moment dat se opriră, obosiţi.

— Pace! strigă Nigel. Pfii, dar ce mai alergi!

— Condiţie fizică! spuse ea mândră. Acum o să-l călăresc pe Popski până acasă.

Băiatul o privi zâmbind în timp ce se chinuia să urce în şa. Rochia pe care o purta nu era una potrivită pentru călărie, căci era prea scurtă şi i se ridica mult peste genunchi. Degeaba încercă să o tragă mai jos pentru a fi mai decentă, căci nu reuşi, până când Nigel îi spuse să se liniştească pentru că oricum n-o vedea nimeni în afară de el. Se îndreptă în şa, prinse frâiele, iar Popski începu să meargă, ignorând greutatea ceva mai mare. Ce s-a întâmplat din acel moment, Jean n-a ştiut niciodată. Ceva l-

a speriat sau poate Nigel a aruncat cu ceva în el, deşi Jean nu putea crede că băieţelul ar fi avut atâta lipsă de minte, dar micuţul cal fornăi de câteva ori şi porni în galop peste pajişti, refuzând să se oprească la rugăminţile fetei; din contră, cu cât striga mai tare, cu atât fugea mai repede. Avea căluşul strâns între dinţi şi se îndrepta către poartă, pentru că ştia că dacă trece de ea, era liber. În acel moment apăru Rob cu maşina şi roşul acela puternic îl sperie şi mai tare pe Popski, care iuţi pasul. Rob înjură, trase puternic de volan, iar roţile scârţâiră în semn de protest şi porni în urmărirea căluţului, întrebându-se dacă Jean putea rezista până o ajungea el. Dacă ar fi căzut de pe cal la acea viteză, ar fi avut câteva răni grave, aşa că Rob acceleră, ferind copacii şi dâmburile. Se apropie din ce în ce mai mult de cal, care avea avantajul că putea sări peste diverse obstacole şi, pe cât de brusc începuse, pe atât de brusc se şi opri. Avea o privire sălbatică, răsufla din greu, necheză cu putere şi se uită la Rob, care se apropia de el.

— Jean!

Foarte încet, fata dădu drumul grumazului lui Popski şi, cu faţa albă încadrată de buclele dezordonate, spuse:

— E prima oară când îmi spui pe nume! şopti ea uimită.

Rob se încruntă. Se aşteptase s-o găsească moartă de frică pe jumătate şi uşurată că-i venise în ajutor, totuşi, singurul lucrur care-i venise în minte fusese că i se adresase pe nume.

— Ce naiba făceai? o întrebă, ţinând frâiele cu putere. Ce cauţi pe calul lui Nigel şi ce naiba i-ai făcut de a luat-o la goană aşa?

— N-am făcut nimic, murmură ea, stând fără vlagă în şa, fiindu-i frică să coboare, pentru că nu-şi simţea picioarele şi nici n-avea starea necesară pentru ca Rob s-o prindă în braţe în cazul în care şi-ar fi pierdut echilibrul.

Pur şi simplu a luat-o la fugă şi n-am avut ce face.

— Trebuia să ai mai multă minte şi să nu te urci pe el-nu ştii să călăreşti! Dacă n-aş fi fost în apropiere, putea să te arunce la pământ!

— Dacă n-ai fi apărut, poate s-ar fi oprit. L-ai speriat şi mai rău, strigă ea, pe punctul de a-i da lacrimile, luptându-se din greu să şi le reţină. Apoi se îndreptă în şa, îşi scutură buclele şi-şi dori ca inima să nu-i mai bată atât de tare. Oricum, vreau să învăţ să călăresc, încheie pe un ton curajos.

— Vrei să le faci pe toate, nu? o întrebă nervos. Niciodată nu eşti mulţumită. Mai bine dă-te jos, adăugă el, de data asta mai blând, când observă că era încă foarte palidă şi tremura. Aş vrea să nu-mi mai pui inima la încercare. De fiecare dată când te văd pe aici, mă întreb ce-oi mai pune la cale!

Asta putea avea două explicaţii, se gândi Jean: dacă te-ar iubi, ar fi un semn de îngrijorare, dar având în vedere că nu-i aşa, e vorba doar de mânie. Doar n-ar vrea să-l vadă Valerie aşa, ce-ar spune, oare? îşi scutură încă o dată buclele şi se întrebă dacă era în stare să se dea jos. Rob interveni. O prinse cu o mână de mijloc şi o coborî din şa. De data asta, Scruffy nu era în apropiere ca să-şi arate nemulţumirea.

— Nu face asta, şopti ea slăbită şi fără să vrea se prinse de braţul lui; îşi simţea picioarele de gelatină, fără pic de vlagă în ele.

Rob se uită împrejur:

— Cum ajungem acasă? Nu poţi să te urci din nou pe Popski, va trebui supravegheat. Dacă devine o obişnuinţă, nici Nigel nu-l va mai putea călări. Se uită apoi la maşină şi se încruntă.

— Nu vreau, spuse ea, şi se îndepărtă.

— Ce nu vrei?

— Să conduc aia până acasă!

— Am spus cumva că te las s-o conduci? o întrebă cu răceală.

— Nu, recunoscu ea.

— Dar asta va trebui să faci, continuă Rob, încruntându-se mai urât ca niciodată. Nimeni, nici măcar Pop, nu se atinsese de maşina aceea, iar cu Valerie avusese mai multe discuţii pe acest subiect. O clipă, închise ochii. Hai, urcă, spuse el dur.

Jean se supuse, pentru că ştia că nu era capabilă să meargă. Se aşeză fără entuziasm la volan şi se uită la copacii de pe marginea râului. Apoi apăru Nigel însoţit de Pop, venind în fugă spre cei doi; ea în maşină, Rob încă aflându-se lângă cal.

— Jean, se auzi vocea gâtuită a lui Pop. Eşti bine, fetiţo?

— Bineînţeles că e, spuse Rob scurt. Poate asta o s-o înveţe minte să nu se mai apuce de lucruri pe care nu ştie să le facă.

— Oh, nemernicule! murmură Jean, ştergându-şi o lacrimă cu un deget.

— Ce i-ai făcut? întrebă Nigel, mângâindu-l pe Popski. L-ai speriat sau ce?

Sora lui îl privea din spatele volanului.

— Nu i-am făcut nimic! strigă ea. Tuturor vă pasă numai de cal, în afară de unchiul; se opri şi încercă să iasă, iar Pop se grăbi s-o sprijine. Numai lui îi pasă de mine, continuă ea, sprijinindu-se de umărul puternic al acestuia.

— Du-te acasă, Rob, spuse Pop scurt. Şi tu, băiatule.

Nigel se căţără în şaua lui Popski, iar Rob îi conduse pe amândoi. Pop îi urmări până se îndepărtară suficient, apoi se uită la nepoata lui.

— Te-ai cam speriat, fetiţo, nu? întrebă cu blândeţe, iar ea confirmă. îţi tremură picioarele? Ea confirmă din

nou, dar de data asta îi surâse.

— Ştii cum e? întrebă Jean.

— Bineînţeles! Am păţit şi eu asta. M-au şi aruncat la pământ, iar taurii m-au şi atacat de câteva ori şi de fiecare dată m-au lăsat cu un gol în stomac şi genunchii moi ca budinca.

— Eu m-am gândit la gelatină, râse încet Jean.

— E acelaşi lucru. La fel de nefolositoare, spuse el, strângând-o în braţe. Hm, deci Rob te-a lăsat în maşină? Ar trebui să te simţi onorată, fetiţo. Acum, hai acasă. Vin soţii Kennedy diseară, ai uitat?

Nu găsi o batistă, aşa că-i şterse ochii cu o margine a cămăşii, o bătu părinteşte pe spate şi se aşeză lângă ea. Jean conduse foarte atent până acasă şi când ajunse, parcă maşina în faţa porţii, unde Marie, foarte îngrijorată, o aştepta şi o luă în braţe imediat. Nu puse nicio întrebare. Nigel încercase, cum s-a priceput, să-i explice ce se întâmplase, dar fusese o poveste atât de lungă, că prefera să aştepte să-şi revină fiica ei pentru a afla versiunea mai scurtă şi cu siguranţă mai aproape de adevăr. Ştiind-o cum era, Jean se hotărî să-i povestească totul mai târziu. Mai târziu, cu părul aranjat şi purtând o rochie de seară veselă, râse încet, când Marie intră grăbită în dormitor, după ce trecuse mai întâi pe la bucătărie.

— Sunt bine acum, linişteşte-te, răspunse ea îngrijorării de pe faţa mamei ei. Am fost speriată pe moment. Pe urmă am fost şocată de faptul că Rob m-a lăsat să-i conduc maşina!

— Se putea întâmpla ceva foarte grav, o mustră Marie. Nu vreau să mai călăreşti.

— E o primă încercare pentru toate, veni replica lui Jean, privindu-şi unghiile. Poate că n-a fost un start foarte bun, dar nu m-a făcut să renunţ la această idee.

— O să-i vorbesc unchiului tău, fu singurul răspuns

care veni. Trebuie să plec, musafirii o să sosească în curând şi trebuie să aranjez totul. îmbracă-te, dar nu te grăbi, scumpo, am totul sub control şi l-am lăsat pe Gerald în bucătărie să amestece supa.

Jean o urmări până ieşi din cameră, apoi se întinse pe spate şi o pufni râsul. Unchiul Gerald amestecă supa! Oh, ce om minunat! Cât de mult o ajutase după-amiază acel braţ puternic în care găsise sprijin. Tatăl ei nu-şi exprimase niciodată afecţiunea aşa; nu-i plăceau astfel de demonstraţii, cum le numea el. Zâmbi. Meritase cursa aceea nebună, căci la sfârşit Rob o luase în braţe, iar unchiul îşi demonstrase afecţiunea ce i-o purta. Era un scump, un uriaş blând pe care nu puteai decât să-l iubeşti, care semăna mai mult cu un câine care latră mult dar nu prea muşcă, iar mama ei începuse şi ea să vadă asta. Amesteca supa! Asta o amuza pe Jean, dar nu lăsă să se vadă acest lucru când intră în bucătărie şi-l eliberă din funcţie.

— Eşti bine? o întrebă nerăbdător. Bineînţeles că eşti bine! spuse el, privind-o cât de grozav arăta: buclele-i străluceau, iar rochia era minunată şi lui Pop încă nu-i venea să creadă că le făcea ea însăşi.

— Unchiule, ce e o mârţoagă?

— Un cal folosit pentru uz general. De ce? Vrei unul?

— Mi-ar plăcea să învăţ să călăresc, spuse ea, amestecând supa şi aruncând o privire şi la celelalte cratiţe.

— Călăria nu prea mai e la modă azi, fetiţo. Lumea preferă maşinile. Dar nu e nimic rău în a fi în stare să călăreşti. Corect. adăugă el cu o sclipire în ochi, iar Jean râse.

Mirosul de vopsea aproape dispăruse, iar Jean îşi aştepta oaspeţii cu inima deschisă. Husele arătau minunat, iar pereţii proaspăt vopsiţi schimbau cu totul atmosfera.

Focul ardea vesel în şemineu, Pop purta cravată, se pieptănase şi arăta pentru prima dată respectabil. Rob. ei bine, Rob întotdeauna arătase aşa şi era bine îmbrăcat, şi chiar şi Nigel era frumuşel cu micul lui costum şi părea pregătit să fie foarte cuminte. Era preocupat de o idee; se întreba dacă unchiul îl va mai lăsa să-l călărească pe Popski, după ce păţise sora lui. Se auzi zgomotul unei maşini; doamna Delaney îşi aranjă rochia şi ieşi pe verandă să-şi întâmpine oaspeţii, primii care veneau în vizită oficial la moşia de pe Aleea cu Arbori de Piper. Soţii Kennedy erau zâmbitori, iar Nigel o luă imediat de mână pe Anne, ca să-i arate noul acvariu. Până terminară, gheaţa era deja spartă: cei trei bărbaţi vorbeau prieteneşte în faţa focului, iar doamna Delaney servea paharele cu sherry. Anne Kennedy admiră cu toată sinceritatea husele făcute de Jean, draperiile şi toate celelalte modificări. Soţul ei chiar o mustră amuzat că dă dovadă de nepoliteţe, uitându-se atât la pereţi, dar după cină, Jean îl surprinse pe Gerald care-i arăta mândru domnului Kennedy dulăpioarele din bucătărie, iar ea ieşi încet ca să n-o surprindă râzând. Toţi se aşteptau ca Rob să le cânte ceva la pian, iar Anne se dovedi a avea o voce foarte frumoasă, căci îl acompanie. Apoi, dintr-odată, se auzi sunând telefonul. Toţi tăcură. Rob se ridică încet.

— Valerie, bombăni el şi ieşi din cameră.

Conversaţia dură foarte puţin, apoi se auzi receptorul trântit la loc în furcă. Când se întoarse în cameră, subiectul principal era Târgul, iar doamna Kennedy tocmai spunea că avea să-şi expună şi ea orhideele.

— Orhidee? întrebă Jean, privind-o.

— E una dintre pasiunile mele. E greu să le creşti aici, pentru că verile sunt foarte călduroase, dar au supravieţuit câţiva boboci. O să-ţi trimit câteva înainte de a pleca spre Târg.

— Mulţumesc mult. Cred că sunt minunate, spuse ea entuziasmată. N-am mai avut orhidee până acum.

Pop schimbă subiectul:

— Aşadar, vă plac schimbările pe care le-am făcut, spuse el, asumându-şi o parte din merite. Cred că o să mai facem câteva.

— Serios? întrebă Marie, surprinsă.

— Da.

— Unde?

— Peste tot. O să facem o baie nouă. O să punem un duş, o să facem o boltă. Am văzut una într-o revistă. Un cuptor nou.

— Nu, spuse Marie cu dârzenie. Nu vreau alt cuptor.

Gerald se uită la ea, uimit. Avea o privire războinică şi parcă uitase de ceilalţi patru care erau de faţă.

— De ce? E învechit şi acela.

— Nu-i adevărat! E un cuptor bun şi nu vreau să-l schimb!

— Răscoală! surâse Pat.

— Exact, fu Jean de acord, privindu-şi mama cu mândrie.

— Nu e vorba de nicio răscoală, îi contrazise Marie. Dar m-am obişnuit cu acel cuptor. Am ajuns să ne înţelegem unul pe altul şi câtă vreme îmi aduceţi lemnele pentru foc, voi continua să-l folosesc. Înţelegi, Gerald?

Obrajii îi ardeau. Nu era foarte politicos să-şi impună punctul de vedere în felul acesta, de faţă cu musafirii, dar erau nişte oameni atât de naturali, care spuneau întotdeauna ce gândeau, aşa că nu li se părea ieşită din comun reacţia ei. Cel puţin aşa spera. Şi-ar fi vrut să ştie de unde avea de gând Gerald să facă rost de bani pentru toate aceste modificări. Va mai vinde nişte oi? Dacă asta voia să facă, avea ea alte planuri şi alte modificări de făcut. Gerald ridică din umeri de parcă ar fi spus că nu te poţi

contrazice cu o femeie, şi o lăsă să câştige:

— Dacă spui tu, Marie.

Jean îi privi pe amândoi. Marie se regăsise, în sfârşit! De acum înainte, avea să fie cu adevărat stăpâna acestei case şi toţi îi vor respecta dorinţele.

Capitolul 11

Târgul avea să ţină două zile, timp în care Murra Creek era în vacanţă. Venise circul în oraş şi erau o mulţime de expoziţii. Jean ajunse foarte devreme în prima dimineaţă şi se simţi puţin emoţionată printre toate acele femei care veniseră să-şi expună creaţiile la concurs. Aranjă pentru o ultimă oară coşuleţele cu flori şi când le privi încă o dată înainte să plece, i se părură cam şterse faţă de celelalte. Florile de la moşie nu erau atât de variate, iar prăjitura făcută de mama ei nu-i mai părea atât de aspectuoasă. Când plecă, se întâlni cu Rob, care o surprinse pentru a doua oară cu un zâmbet.

— Ai terminat?

— Da, sunt toate la locul lor, dar la câte participă, cred că judecătorii nici n-o să le ia în seamă pe ale mele! spuse ea şi-l privi de jos în sus. Pari foarte înalt.

Purta un costum de călărie şi i se părea mai înalt ca niciodată, apoi realiză că ea nu purta tocuri şi acest lucru accentua iluzia.

— Ce faci acum?

— Mă duc acasă; călătoria de cincizeci de kilometri n-o mai speria acum. Unchiul a spus că dimineaţa nu se întâmplă mai nimic, aşa că o să venim pe la prânz.

— Ne vedem atunci. Să veniţi devreme.

Zâmbi şi se grăbi să plece, iar Jean se gândi că probabil o văzuse pe Valerie. O clipă, îi urmări: Valerie îi ieşi înainte şi-l prinse de braţ cu un gest posesiv. Nu mai rămase să vadă mai mult, fugi înapoi la maşină şi plecă într-o asemenea viteză că poliţistul de serviciu se uită de

două ori în urma ei; ştia ce maşină era şi cui aparţinea şi-şi spuse că s-a înşelat, căci vechea Bombă a lui Pop Delaney nu mai prinsese o asemenea viteză de ani buni. După ce luară prânzul ceva mai devreme, Marie apăru senină pe verandă, iar când ajunse în dreptul vechii maşini, oftă.

— Asta ne strică toată imaginea, spuse ea, privindu-şi taiorul şi bluza aceea minunată.

Jean se opri lângă ea, iar Pop aproape că se împiedică de ele.

— Nu crezi, Gerald? continuă ea.

— M-a ajutat mulţi ani, spuse el cu blândeţe.

— Dar i-a sunat ceasul. E timpul să cumpărăm una nouă, adăugă Marie calm.

— Chiar! murmură Nigel.

Pop privi maşina şi apoi rudele. Atât Jean cât şi mama ei erau îmbrăcate foarte frumos, chiar şi el ştia asta, şi era mândru că era cu ele, sau că ele erau cu el, şi era de părere că ajunseseră în punctul în care nu mai era nevoie de secrete. Se mângâie pe bărbie:

— Ce sugerezi să facem?

— Nu putem face nimic în clipa asta, răspunse Marie, ocupându-şi locul obişnuit de pe bancheta din spate şi fiind surprinsă când Pop se aşează lângă ea. Nigel se urcă vesel lângă sora lui, gândindu-se că nu va trece mult până o va convinge pe Jean să-l lase şi pe el să conducă.

— Cred că putem, continuă Pop discuţia, în timp ce se îndepărtau de casă.

— Vrei să mai vinzi nişte oi? îl întrebă Marie ironic.

O clipă, Pop se blocă. Nigel se întoarse să se uite în spate, iar Jean se uită repede în oglinda retrovizoare; mama ei era încă senină, iar ochii-i erau plini de voioşie.

— D.da, se bâlbâi Pop, încercând să-şi stăpânească râsul provocat atât de atitudinea ei directă, cât şi de faptul că descoperise adevărul. Risca să se înece, aşa că nu se

mai putu opri şi izbucni în hohote.

— Oh, Marie, reuşi el să spună într-un final. Nu eşti atât de naivă cum credeam!

— Dar ai crezut asta despre mine, nu?

— Da. După ce ai trăit atâţia ani alături de Fred, credeam că aşa eşti. O bătu prieteneşte pe umăr, pentru a şterge orice urmă de jignire. Dar nu eşti aşa!

— Nu, spuse ea, nu sunt.

— Asta înseamnă că ai ghicit, nu?

Marie confirmă. Nu fusese prea greu. Citea ziarele, asculta buletinele pentru fermieri de la radio şi-l auzise vorbind cu Rob despre vânzarea unor oi, iar ea ştia că dacă acele oi aveau să fie vândute cu preţuri bune, le vor aduce celor doi mulţi bani. Mai erau şi grâul şi fructele şi acele cecuri misterioase despre care vorbea toată lumea. Şi mai ştia că Rob şi Pop n-ar fi muncit atât de mult dacă n-ar fi avut un profit pe măsură.

— De ce ai făcut asta, Gerald? întrebă, ştiind că niciunul dintre copii nu înţelegea la ce se referea. Nigel habar n-avea, iar Jean se încruntase.

— Îţi spun mai târziu, spuse el şi-i făcu semn spre scaunele din faţă. Nu trebuie să te simţi jignită, Marie. Am avut un motiv întemeiat.

— Te întrebai dacă vom rezista, nu-i aşa, dacă vom face faţă?

O privi cu admiraţie.

— Ai toate răspunsurile, nu-i aşa?

— Sper, spuse ea senină şi zâmbi.

— Nu eşti supărată pe mine, din cauza acestui şiretlic?

— Nu.

— Şi o să rămâneţi?

— Dacă ne vrei, o să rămânem, spuse ea încet.

— Vreau, spuse el, cu adevărat fericit.

Jean avea să primească o maşină de ziua ei, pentru cei douăzeci şi unu de ani pe care avea să-i împlinească. O va duce azi să-şi aleagă una. Nigel putea merge la facultate peste câţiva ani, aceeaşi la care mersese şi Rob, iar Marie putea modifica tot ce voia la casă. Oricum, el era cel care câştiga pe termen lung, şi-apoi nu merita şi el să se relaxeze, după atâţia ani? Rob se putea ocupa de moşie; odată ce Nigel va pleca la şcoală, poate o va duce pe Marie într-un tur al Australiei. Va fi un tovarăş de călătorie foarte bun, acum că-i dispăruse frica de el. îşi privi nepoata. N-o putea lăsa de una singură să aibă grijă de Rob, câtă vreme vor fi ei plecaţi în vacanţă. Nu era frumos. Trebuia să se gândească la ceva, dar mai era timp până atunci. Petrecură aproape toată după-amiaza la standul pentru cai, iar Jean strânse pumnii când o văzu pe Valerie călărind un frumos cal brun. Calul ţinea capul sus şi se oprea mândru în faţa spectatorilor. Valerie stătea dreaptă în şa, arătând foarte bine, iar Jean oftă. Nu va putea sta niciodată aşa pe un cal! Era prea mică. Nu era de mirare că Rob avea atâtea în comun cu fata aceea; şi el era un călăreţ minunat.

— Nu e caraghioasă cu pălăria aia? întrebă Nigel.

— Taci!

— Dar n-am dreptate? Sper ca tu să nu porţi niciodată aşa ceva. Apoi, câteva minute mai târziu: şi-a schimbat calul. De ce? Pentru ce se dă mare?

— Nu se dă mare, îi şopti sora lui nervoasă, căci băieţelul vorbea foarte tare. Călăreşte pentru alt spectacol.

— Oh! Mă întreb câţi cai o avea. Eu am doar unul. Hei, uite-o pe doamna Kennedy! Şi ea are o pălărie din aia ciudată, adăugă el dezgustat. Oh, are o fundă! mai spuse el, făcându-i doamnei Kennedy cu mâna.

Jean se uită la unchiul ei, apoi la Nigel care dădu încet din cap; plecară imediat. Erau multe alte lucruri

interesante de văzut în altă parte. Odată ce coborâră scările, Nigel dispăru.

Locul doi e mai bun decât nimic, se gândi Jean, privind cu mândrie cartonaşul din dreptul coşului ei cu flori. Ceva mai încolo, domnişoara Miller îşi adjudecase locul întâi, dar era de aşteptat. Valerie participa la astfel de concursuri de ani de zile, ştia ce se cere şi în plus avea o grădină foarte variată de unde putea alege.

— Felicitări, se auzi o voce în spatele ei şi se întoarse pentru a da nas în nas cu Rob. E foarte bine, având în vedere că eşti la prima participare. Mama ta a câştigat cu prăjitura ei pufoasă.

— Mă aşteptam la asta, spuse ea, încântată. Prăjiturile ei sunt.

— De pe altă lume. Da, ştiu, spuse el, şi râse, iar inima lui Jean tresări de bucurie. Ai fost în pavilion?

— Am fost cu Nigel, dar la un moment dat l-am pierdut. Apoi am trecut să văd în ce stadiu se află concursul cu flori. O să am mare grijă de cartonaşul acela, spuse ea, surâzând.

— Probabil că e primul dintr-un lung şir. Orhideele tale arată foarte bine.

— A fost foarte drăguţ din partea Annei să le trimită, mai ales că a fost şi ea atât de ocupată.

— Cei de la moşia Gum Valley au fost norocoşi, spuse Rob gânditor. Pat a câştigat titlul de campion cu un taur şi are şase premii de locul întâi la alte categorii. Suntem invitaţi acolo duminică.

Îi plăcea cum suna acest „suntem invitaţi”. Nu suna ca o frază spusă cu răceală şi o trecu un mic fior când Rob îi atinse braţul. Apoi o conduse pe la toate expoziţiile şi-i dădu toate explicaţiile necesare. La un moment dat, îl descoperiră şi pe Nigel la o expoziţie de miere. Rob se opri de câteva ori şi o prezentă pe Jean tuturor celor pe care-i

cunoştea. Tocmai stătea de vorbă cu un grup de doamne pe care le cunoscuse la tenis, când sosiră Valerie şi mama ei.

— Oh, Rob, aici erai! exclamă pe un ton vesel fata. Te-am căutat peste tot. Salut, Jean, adăugă ea, privind-o din cap până-n picioare. Felicitări pentru locul al doilea.

— Am fost foarte mulţumită, spuse Jean, surâzând. Ce mai faceţi, doamnă Miller?

— Foarte bine, mulţumesc. Ce orhidee minunate!

— Nu-i aşa? Le-a trimis doamna Kennedy, de dimineaţă.

— Au nişte culori extraordinare, spuse o doamnă ce stătea lângă doamna Miller.

— Se asortează mai bine unei rochii de seară, spuse Valerie cu răceală.

— Dar sunt minunate! spuse mama ei.

— Nu put, anunţă Nigel.

Jean se înroşi jenată, iar pe Rob îl pufni râsul, amuzându-se până la lacrimi. Doamna Miller îl privi dispreţuitor şi plecă.

— Ce copil îngrozitor! spuse ea înainte să se fi îndepărtat suficient. El e fratele?

Rob se schimbă la faţă, îşi muşcă buzele şi privirea-i era rece şi dezgustată în timp ce o urmărea pe doamna Miller. Valerie, pe care mama ei o luase de braţ, se întoarse pentru a-i zâmbi înainte să dispară după standul cu prăjituri.

— Am spus ceva greşit? întrebă Nigel cu naivitate, uitându-se mai întâi la sora lui apoi la Rob.

— Oh, Nigel! murmură ea. Ce-ar mai fi putut spune? Era adevărat că orhideele nu erau foarte parfumate, dar ce exprimare! Unde ai auzit expresia asta?

— La Rob. A spus că hambarul găinilor pute…

De data asta, Jean fu cea pe care o pufni râsul; pur şi

simplu n-a putut să se abţină, altfel ar fi izbucnit în plâns. Ea şi cu Nigel îl dezamăgiseră pe Rob faţă de Valerie şi mama ei, oare-i va putea ierta vreodată?

— Mă duc să-l caut pe unchiul Gerald, spuse ea încordată.

— Da, bine, zise Rob, apoi plecă grăbit şi mai târziu Jean îl văzu stând de vorbă cu doamna Miller.

Pop îi privi zâmbind pe Jean şi pe Nigel, care veniseră la el de parcă ar fi căutat protecţie. O ascultă pe Jean, care-i povestea modul în care o jigniseră pe doamna Miller. O luă de braţ pe fată şi-i zburli părul lui Nigel, spunându-le să stea liniştiţi pentru că doamna Miller nu era o persoană atât de importantă în Murra Creek. Apoi îl anunţă pe Nigel că-l căuta doamna Kennedy ca să-i arate un ponei. Băieţelul dispăru ca din puşcă, fără să mai aibă vreo mustrare de conştiinţă.

— Uită de baba aia, îşi sfătui Pop nepoata. Acum, vino cu mine. Vreau să te uiţi la ceva. O conduse la un magazin unde erau prezentate maşini binecunoscute englezeşti. îţi place vreuna? o întrebă, iar Jean crezu că doar încerca s-o înveselească, aşa că intră în joc.

— Oh, bineînţeles! zâmbi ea, ca şi cum alegerea unei maşini era ceva perfect normal. Aia micuţă, cred că e pe măsura mea! spuse, arătându-i un sedan mic şi albastru, iar Pop deschise portiera. Interiorul avea o tapiţerie cafenie şi părea foarte confortabil.

— Urcă.

Se aşeză la volan, privind cu interes bordul maşinii şi gândindu-se că i s-ar fi potrivit perfect şi ar fi putut-o manevra cu multă uşurinţă. îşi imagina ce plăcere ar fi fost să conducă acest micuţ vehicul la Murra Creek, la Gum Valley şi în multe alte locuri! Pop o urmări. Vânzătorul li se alătură, plin de interes.

— Salut, Pop! îi cumperi nepoatei o maşină? De ce n-

o încercaţi, domnişoară Delaney, o tentă el, iar Jean nu putu rezista.

— Pot?

— Bineînţeles! Vin şi eu, urcă în spate, Pop. Să facem o plimbare, ca să vezi cum se înţeleg.

Două minute mai târziu Jean conducea maşina prin parcul auto, iar Pop o privea cu drag.

— Îţi place? o întrebă.

— Oh, da! Nu putea să-şi ascundă emoţia din glas.

— Te descurci foarte bine cu ea. Foarte bine, Aub, o luăm. Hei, fii atentă, fetiţo! Ai grijă la gard!

Jean se opri brusc şi se întoarse spre bancheta din spate.

— Oh, unchiule, nu mă tachina, se rugă ea. Mi-a ajuns pe ziua de azi, mai spuse, făcând o pauză.

— Dar nu fac asta, fetiţo, răspunse el ţâfnos. îţi iau maşina asta, cadou de ziua ta. Asta o să fac.

— Dar… dar, se bâlbâi ea, cu ochii mari. Nu-ţi permiţi aşa ceva!

Aub, vânzătorul, râse:

— Să nu crezi povestea aia, domnişoară Delaney! De fapt, înoată în bani.

Jean tremura şi-l luă de mână:

— Oh, unchiule!

— Mai bine o duci tu înapoi, Aub, îl sfătui Pop. Ea nu mai poate. Vezi tu, şocul.

Uimită, Jean îl ascultă pe Pop făcând aranjamentele şi semănd cecul pentru maşină. Aub puse un mare semn cu „Vândut” pe parbriz şi zâmbi.

— Pot să vin şi eu la petrecerea dumneavoastră, nu, domnişoară Delaney? Trebuie să botezăm asta.

— Bineînţeles. Trebuie să veniţi. Cu soţia… dacă sunteţi căsătorit. Apoi se întoarse spre Gerald. Unchiule, nu ştiu ce să spun sau ce să fac. Am crezut că abia te

descurci cu banii, sunt sigură că de fapt nu ţi-o poţi permite. Doar că eşti drăguţ cu mine, spuse ea, dar Pop clătină din cap. Oh, sunt convinsă că peste cinci minute o să mă trezesc şi o să descopăr că am visat!

— Nu visezi, fetiţo. Am vrut să văd că vă obişnuiţi cu moşia sau, ca s-o citez pe mama ta, să văd dacă faceţi faţă. Mă bucur că s-a întâmplat aşa. Nu mai vrei să te întorci la Melbourne, nu?

— Niciodată! Oh, eşti un scump! spuse ea fericită şi, fără să ţină cont de toţi cei din jurul lor, îl sărută şi-l îmbrăţişă. Unde e mama? Trebuie să-i spun! Ştie că nu eşti chiar atât de lefter pe cât te credeam?

— Ştie. A ghicit. Am ceva avere, spuse Pop, modest. E cazul să încep să-i cheltui, doar n-o să-i iau cu mine în mormânt. Marie se uita la nişte maşini de spălat, ar vrea una. îi place cuptorul, dar nu suferă vechea maşină de spălat. Hai s-o găsim.

— Dacă Jean primeşte o maşină, pot să primesc şi eu o bicicletă? întrebă Nigel în drum spre casă.

— Probabil.

— Şi crezi că aş putea să am şi.

— Nigel! îl mustră deodată mama lui.

— Unde e Rob? întrebă Marie, intrând în holul întunecos.

Casa era tăcută, iar împrejurimile erau paşnice şi Marie fu mulţumită că ajunseseră acasă.

— Cu Valerie, presupun, răspunse fiica ei, resemnată. Probabil că încă îşi cerea scuze pentru felul în care se exprimase Nigel.

— Ba nu! Sunt aici, se auzi vocea lui Rob în urma lor. Am fost în spatele vostru, spuse el, zâmbind.

Pop îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Nu prea e genul tău să mergi în urma cuiva, fiule. De obicei, depăşeşti orice. S-a întâmplat ceva cu maşina?

— N-avea niciun rost să ajung primul acasă, când nu era nimeni acolo. V-au plăcut spectacolele? Mergeţi şi mâine?

— Clar! strigă Nigel, iar mama şi sora lui confirmară.

Jean îşi scoase frumoasa orhidee din piept şi o ţinu în palmă o clipă. Poate că din cauza ei pierduse ultima urmă de speranţă. Probabil că Rob avusese mult de lucru cu doamna Miller şi avusese nevoie de argumente serioase pentru a o îmbuna. Dacă urma să-i fie soacră... oh, să-l ajute Dumnezeu! apoi se duse în camera ei să se schimbe. După o masă cu mâncare rece, Marie anunţă că avea chef de o partidă de biliard, aşa că Gerald o urmă, iar Nigel se duse să-şi aducă trenuleţul de jucărie. Rob se retrăsese în sufragerie, la pian; nu cânta melodii bubuitoare ca altă dată. Erau senine şi plăcute, iar Jean se strecură în cameră, sperând că n-o va vedea şi se ghemui într-unul dintre fotolii, mulţumită că-l putea privi. În timp ce el cânta, ea se gândi la maşina pe care avea s-o ridice după ce se încheia Târgul, la maşina de spălat pe care o luase mama ei şi la celelalte multe alte lucruri pe care unchiul promisese să le facă. Încercă să se gândească la orice altceva în afară de Rob, Valerie şi doamna Miller.

— Deci, ai propria ta maşină, spuse blând Ron, iar Jean tresări.

Nu părea supărat, din contră părea mai relaxat ca niciodată şi zâmbea în timp ce cânta.

— Oh! Am sperat că n-o să mă auzi. N-am vrut să te deranjez.

— Nu m-ai deranjat. Însă, cu toate că a făcut atâtea în camera asta, mama ta a uitat să ungă uşa.

— N-am observat niciodată, spuse Jean.

— Nu, pentru că e unul dintre lucrurile alea pe care le asociezi cu ideea de cămin, nu-i aşa? Ca şi poarta; scârţâitul ei nu m-a deranjat până când a dispărut.

Se uită repede la el şi zâmbi, aducându-şi aminte de acea întâmplare.

— Aşadar, Pop v-a spus tot adevărul, că nu e un sărăntoc.

— Da, spuse ea, jucându-se cu marginea curelei. Dar asta nu va schimba nimic, doar că vom putea face casa mult mai confortabilă pentru noi toţi.

— Asta nu prea îmi convine, veni replica lui, în timp ce cânta în continuare.

— Poţi oricând să pleci, spuse ea, destul de tăios. Ştim foarte bine că nu ţi-a convenit nimic din ce am făcut aici. Dar câtă vreme unchiul e mulţumit, asta e tot ce contează!

Degetele lui Rob alergară pe clapele albe.

— Bineînţeles. E un om minunat.

— Ştiu, spuse ea mai blând.

— Iar eu ştiu mai bine. Nu v-a spus că m-a adus aici când eram doar un copil, nu-i aşa? Mama a murit la scurt timp după naştere, iar tata câţiva ani mai târziu, aşa că Pop, care o iubise pe mama, Elizabeth a lui, cum îi spunea, m-a adus la moşie şi m-a crescut ca pe propriul lui fiu.

— Oh! Obrajii îi ardeau. Vorbeşti serios?

— Întreabă-l pe Pop, dacă nu mă crezi, adăugă Rob, continuând să cânte, trecând de la o melodie la alta.

— Dar am crezut... ei bine, am crezut că eşti un simplu angajat.

— Ştiu, mi-ai spus-o de atâtea ori, veni replica lui, înclinând capul în aşa fel încât Jean nu-i putea vedea faţa.

— Îmi pare rău, şopti ea. Am venit ca din senin şi am fost nepoliticoasă cu tine, dar n-am ştiut. Am crezut doar că eşti prea dur şi agresiv. Probabil că ne urăşti pentru tot ce am făcut!

— E adevărat că am urât ideea mutării voastre aici, mărturisi el. Când aţi venit, nu puteam suferi toate acele

schimbări, draperii, dulapuri vopsite, unsul porţilor şi multe alte lucruri. Mi se părea ceva atât de permanent. Apoi, când m-am obişnuit cu toate astea, nu puteam suferi ideea că te plimbi cu Bomba pe aici, o rablă care se putea dezmembra în orice clipă, frânele puteau ceda sau se putea bloca schimbătorul de viteze. Nu puteam suferi ideea că vrei să călăreşti, pentru că eşti atât de mică, iar caii sunt atât de mari. Credeam că înnebunesc atunci când te-am văzut agăţată de gâtul lui Popski.

Jean se ridicase şi reuşise să recunoască melodia pe care o cânta: „Visez la Jeannie”.

— Rob!

— Ştiu că e o prostie din partea mea să am astfel de idei, mai ales la vârsta pe care o am! Şi alte femei conduc, călăresc, fac tot felul de lucruri, dar majoritatea sunt femei înalte şi mari şi sunt.nu sunt. ca tine!

— Rob!

— Eşti atât de micuţă şi de graţioasă, continuă el, cântând mereu, iar Jean realiză că va iubi tot restul vieţii acea melodie. Jeannie, spuse el dulce şi se întoarse cu faţa la ea. Nu vreau să rămân în casa asta, o anunţă el, luând-o timid de mână, iar Jean simţi căldura şi puterea strânsorii lui. O să construiesc altă casă în apropiere şi dacă vrei, poţi să vopseşti alte dulăpioare, să pui alte draperii, poţi să creezi tu bucătăria şi baia. Poţi să faci şi plăcintele acelea care mi se topesc în gură şi prăjituri cu fructe şi. iubito, nu te uita aşa la mine! Pur şi simplu te avertizez ce te voi ruga să faci, când te vei obişnui cu ideea de a mă avea tot timpul prin preajmă numai pe mine.

— Dar Valerie? şopti ea, mângâindu-l pe cap.

— Am terminat cu ea, spuse el, încruntându-se. N-am iubit-o niciodată. Niciodată. Înţelegi? Am terminat-o cu familia Miller. Ştiam că va veni asta. S-a întâmplat după-amiază. Totul a început cu replica lui Nigel. Apoi le-am

urmărit şi am auzit tot ce credeau despre el, despre tine şi în general despre noi toţi de la moşia cu Arbori de Piper. N-a fost foarte drăguţ. Pentru scurtă vreme, atât Valerie cât şi mama ei au uitat că sunt nişte doamne! O prefer pe Marie ca soacră.

Se uită la el, iar privirea îi deveni mai caldă şi mai încrezătoare, mai iubitoare, iar Rob se ridică şi o strânse în braţe.

— Jean? murmură el. O privea şi nu-i venea să creadă ce vedea în ochii ei. Iubito, crezi că te vei obişnui curând cu ideea de a mă avea alături pentru totdeauna?

— Cred că da. Realiză că abia îi ajungea la umăr, dar era locul ideal, căci îşi putea odihni capul foarte confortabil acolo. Te-am avut prin preajmă în ultima vreme şi m-am obişnuit cu asta. E plăcut. Oh, Rob, nu cred că trebuie să aştepţi foarte mult!

— Atunci, o să te căsătoreşti şi o să locuieşti cu mine în casa pe care o vom construi.

— La celălalt capăt al Aleii cu Arbori de Piper.

Se opriră pentru a se privi, iar braţele lui o cuprinseră şi mai strâns.

— Eşti adorabil, piticule! murmură el şi o sărută.

Sfârşit